

ANILARDAN BİR DEMET

Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanları Anıları

SAĞLIK-SEN

Anılardan Bir Demet

“Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanları Anıları”

SAĞLIK – SEN YAYINLARI

SAĞLIK – SEN YAYINLARI: 2

Sağlık – Sen Adına Sahibi:
Mahmut KAÇAR
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Mahfuz SUNAR
Genel Eğitim ve Sosyal İlişkiler Sekreteri

1.Baskı: Ekim 2008

3.000 Adet

Baskı:
Başak Matbaacılık
Tel: (0312) 384 27 61

Sağlık- Sen Genel Merkezi

Maltepe Mahallesi Özveren Sokak No: 9 Kat: 2 – 3
Demirtepe / ANKARA
Tel: 0 312 232 59 28 – 229 54 59 – 230 83 47
Faks: 0 312 230 83 65 Gsm: 0 506 397 92 92
www.sagliksen.org.tr

Anılardan Bir Demet

“Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanları Anıları”

“Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarının görev yaşamları ile ilgili hatıraları”

Her türlü yayın hakları Sağlık – Sen’e aittir

SAĞLIK – SEN YAYINLARI

Düzenleme Kurulu

Menderes TURBAY
Mahfuz SUNAR
Metin MEMİŐ
M. Güner ERDOĞDU
Semih DURMUŞ
Mustafa KULLUK

Dizgi

Nilüfer KAYNAK

SAĞLIK – SEN YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	6
ÖNSÖZ	8
“İLK” LER UNUTULMAZ!	10
MUTLULUK RESMİ	16
KADER Mİ YOKSA	21
KEPEK İLACINININ İYİSİ	26
İNANCIN ZAFERİ	29
MECBURİ OLMAYAN HİZMET	31
10. GEZEĞEN	35
MELEK DOKTOR	44
UMUTLA BEKLEYİŞ	50
DOKUZ AY DOKUZ SANİYEYE DÜŞER Mİ?	53
HAYAT FUTBOL SAHASI DEĞİLMİŞ	58
ÖKÜZ ÇARPMASI	64
SAMSAT TOPLUM SAĞLIĞI MERKEZİNDE	
GEÇEN BİR ANIM	70
FLU PERDE	73
TÜM ÇOCUKLUĞUMLA	76
ANNE BAK YAŞAM VURUYOR KIYILARIMIZA	78
BABACIĞIM, BUYUR YAVRUM	81
HAKKINI HELAL ET	82
ÇOK ŞEY	86
DEPREM KARDEŞLİĞİ	90
HAYATA BAKIŞ	96

TAKDİM

ŞEFKAT KAHRAMANLARI

Biz Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanları, hayatın en yoğun anının ilk tanığı ve ilk muhatabıyız. Hayata atılan ilk ses ile veda nefesi arasındaki yaşamışlığın en çetin anlarında ortaya çıkarız. Ve emeğimizi insanların sağlığına, huzuruna adarız. Çalışma alanımız, insanlar için korku-ümit arasında bekledikleri bir mecburi mekan. Allah düşürmesin, eksikliğini de göstermesin türünden dualara konu olan bir geçiş ikametgahı.

Bu geçiş mekanında hayat en gerçek yüzüyle görünür insanlara. Hayata verilen değer, pişmanlıkların umuda karıştığı bir yoğun duygu iklimi içinde zirve yapar. Çaresizliğini paylaşacak bir dost, umudunu yeşertecek sihirli eller arar. İşte o an başlar kutsal görevimiz. Sağlığı ve huzuru arayan yüreklerle birlikte atar kalbimiz. Hem tanığı, hem ortağıyız yaşanan o hayat kesitinin. Nice olaylara sahne olur o kutsal mekanlar, akıllarımıza kazınan.

SAĞLIK-SEN olarak; Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarının hayatlarında iz bırakan anılarını, toplumumuzla paylaşmak adına bir anı yarışması düzenledik. Bu etkinliğimize katılan tüm sağlık ve sosyal hizmet çalışanlarına şahsım ve sendikamız adına teşekkür ediyorum. Yarışmaya gönderilen tüm anıların son derece etkileyici ve ibret verici içeriklere sahip olduğunu gördük. Ortaya çıkan hikayeler bu yarışmayı düzenleme gayemizi haklılaştıran ve daha da önemli kılan sonuçlar doğurmuştur.

İlk olarak, gönderilen anıların edebi açıdan güçlü bir anlatıma sahip olması, Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarını temsil eden bu büyük çatının başkanı olarak beni son derece mutlu etmiştir.

Diğer yandan, ortaya çıkan bu eserin; özellikle medyanın da katkısıyla Sağlık ve Sosyal Hizmet çalışanlarına yönelik oluşan bir takım negatif yargıların haksızlığının da toplum vicdanında sorgulanmasını sağlayacağına inanıyorum.

Bu anıları bir kitap halinde okurların ilgisine sunuyoruz. Bu yıl düzenlenen ve her yıl düzenlemeyi planladığımız anı yarışmasıyla istedik ki, hayatın herhangi bir safhasında mutlaka uğranılan Sağlık ve Sosyal Hizmet Kurumlarında alışan insanları toplumumuz, farklı bir pencereden tanıma ve anlama fırsatı bulsun. 70 milyonluk coğrafyamızın her köşesinde kar-kış demeden, yorgunluk –yılgınlık bilmeden insanlarımıza hizmet eden şefkat kahramanlarının insan hayatına, toplum sağlığına ve huzuruna ver-diği önem toplumumuzca idrak edilsin.

Bu amaçlar doğrultusunda hazırladığımız ve adına “Anılardan Bir De-met” dediğimiz anı serisinin ilk kitabının başta büyük sağlık camiasına ve toplumumuza hayırlı olmasını diliyorum. Eserde emeği geçen tüm üyele-rimize en kalbi duygularla teşekkür ediyorum.

Mahmut KAÇAR
Sağlık-Sen Genel Başkanı

ÖNSÖZ

İnsanoğlu doğarken ağlayan, ölürlen de ağlatan bir varlıktır. İnsanoğlu her iki gözyaşı arasında tekrarı olmayan, birbirinden farklı; bir çok olayı bizzat yaşamış veya şahit olmuştur. Zaten insanları farklı kılan da yaşadıklarındaki tekrarı olmayan benzersizlikler değil midir?

İnsanoğlu dünya yolculuğuna başlamasından, dünya yolculuğunu bitirmesine kadar; mutlaka bir sağlık çalışanıyla temas kurmuştur. İnsanlık tarihi kadar eski ve insanla bire bir ilgili olan bu mesleği icra eden Sağlık ve Sosyal Hizmet alışanlarının anıları da bu açıdan ayrı bir önem taşımaktadır.

İnsan hayatında ve insanlık tarihinde önemli bir yere sahip olan Sağlık alışanlarının anılarının yitip gitmesine izin veremedik. Sağlık Sendikacılığı tarihinde bir ilk olan bu hatıra yarışmasının birincisini düzenledik ve bu süre zarfında elimize ulaşan hatıralarınızın paylaşılmasını ve gelecek nesillerimize aktarılmasını sağlamak için de Özel bir jüri tarafından değerlendirilen, dereceye giren veya girmeyen, Sendikamız Genel Yönetim Kademesinin katılmaması dışında sağlık çalışanlarıyla ilgili bir sınırlama getirilmeyen bütün anıları kitaplaştırdık.

Bu kitapta topladığımız anılarda herkesin kendinden bir parça bulacağı ve çok okunacağı kanaatindeyiz. Bu kitapta Ülkemizi ve Sağlık Kurumlarını Yönetenler ve yönetmeye talip olanlar, Sağlık kurumlarından hizmet alırken bile bu kurum çalışanlarına ön yargıyla bakanlar yapılanlara, yapılmayanlara ve yapılamayanlara tanık olmak isteyecekler ve kendilerini bir kez daha gözden geçireceklerdir.

Evet çok şeye tanık olacaksınız bu kitapta: Kimi zaman merhamete,

kimi zaman bir göz yaşına, kimi zaman trajediye, kimi zaman komediye, kimi zaman yanlış bir modelin yıkıcı sonuçlarına tanık olacaksınız. Anlatılardaki ustalık, sıcaklık ve yakınlık sizi şaşırtacak.

Kısacası bu kitapta kendinizi bulacaksınız.

Ayrıca; Günümüzde örgütsel bir yapıya kavuşan Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanları başta Sosyal ve özlük haklarının düzeltilmesi olmak üzere; kendilerini ilgilendiren her konuda daha sistemli, daha bilinçli ve daha donanımlı bir şekilde mücadele etme fırsatı yakalamışlardır. Biz SAĞLIK - SEN (Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanları Sendikası) olarak; sağlık sistemi ve bu sistemin en önemli aktörlerinden olan Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarıyla ilgili yaptığımız çalışmalardan dolayı "Her şeyin başı sağlık" parolasıyla ülkemizin geleceğinin sağlıklı nesiller yetiştirilmesinden geçtiğini ve bu açıdan adeta bir çarkın dişlileri gibi kolektif bir çalışma içerisinde olan Sağlık ve Sosyal Hizmet Kurumları Çalışanlarının vazgeçilmezliğini de bu nedenle ispatlamış bulunmaktayız.

Bu kitabın oluşmasında: Katılım ve katkılarından dolayı tüm Sağlık ve Sosyal Hizmet Çalışanlarına, Şube Başkanlarımız ve Şube Yönetim Kurulu Üyelerimize, İlçe ve İş Yeri Temsilcilerimize, bize gönül vererek çalışmalarımıza ortak olan üyelerimize ve emeği geçen herkese şükranlarımızı arz ederiz.

Mahfuz SUNAR
Genel Eğitim Sekreteri

“İLK” LER UNUTULMAZ!
“Sevgi, Umut ve Hayallerim”

Bu kurumda iyi şeylerin her zaman yaşandığını, herkese bu sefer göstermek istiyorlardı. Günler öncesinden hazırlıklarını sürdürüyorlardı. Kimi şiirlerini ezberliyor, kimileri ise kendilerini izlemeye gelecek olan şehrin ileri gelenlerine hiç de söylenildiği gibi kötü insan olmadıklarını ispat edebilmek için bir şeyler yapma telaşındaydılar. Bir yandan hazırlıklar devam ederken bir yandan da kendi imkânları ile hazırladıkları davetiyeleri okullarındaki öğretmenlerine, arkadaşlarına, çevredeki tanıdıklarına dağıtmaya çalışıyorlardı.

Onlar, hayata dezavantajlı başlamış genç kızlardı. Kiminin annesi, kiminin babası kiminin ise hiç kimsesi yoktu. Kimilerinin macerası ise bambaşkaydı zaten... Hayat onları bir Kız Yetiştirme Yurdunda buluşturmuştu. Hayatlarının baharında saçlarını okşayacak bir anneye, kendilerine sahip çıkacak ve yeri geldiğinde de bir tokat atacak bir babaya özlem duyuyorlardı.

Kendi elleriyle hazırladıkları davetiyeleri şehrin ileri gelenlerine günler öncesinden bir bir dağıtmışlardı. Hemen herkes gelip programlarını izlemeye söz vermişti. Öğretmenlerinden birinin davetiyelerini çok kaba bir şekilde reddetmesi biraz morallerini bozmuştu, ama umutlarını kıramamıştı. Çünkü, bir şiir dinletisi hazırlamışlardı ve böylesine anlamlı bir şiir dinletisi belki bu şehirde ilk kez gerçekleştirilecekti. Bu dinletinin ismini ise “Sevgi, Umut ve Hayallerim” koymuşlardı.

Derken beklenen gün gelip çatmıştı. Salon, günün anlam ve önemine uygun şekilde hazırlanmış ve konuklar beklenmeye başlamıştı. Ne yazık

ki, Türkiye Kızılay Derneği' nin ildeki şube yönetimi ve bir iki gazetecinin dışında fazla da katılan olmamıştı. Ne sınıf arkadaşları, ne öğretmenleri, ne de hiç kimse... Bu durum yüzlerdeki heyecan ve tebessümü birazcık soldurmuştu, ama her zaman yanlarında olanların yine orada hazır olduklarını gördüklerinde o solgunluk yerini neşeye bırakmıştı. Program başlamıştı, genç kızlar müzik ve slaytlar eşliğinde şiirlerini bir bir okuyorlardı. Salondaki misafirler bu doyumsuz şiir dinletisini zaman zaman gözyaşları ile izliyorlardı. Annesi olmayan bir genç kızın "Sol Yanım Acıyor Anne" şiirini okuması, diğer şiirlerin ise hep duygusal içerikli olması salonu iyice matem havasına sokmuştu. Kuruluşun ve programın yöneticisi olarak bu kasavetli havayı birazcık dağıtmak ise bana düşüyordu. Hemen ilk fırsatta mikrofonu kaparak, Sezai Karakoç'un "Mona Roza" adlı şiirini okuyorum. Bu da pek etkili olmuyor. Ardından dayanamayıp bir şiir daha okuyorum ama nafile... Salonda bulunan bütün misafirler kendilerini ağlamaya programlamışlardı adeta...

Misafirler bir yandan şiir dinleyip çaylarını yudumlarken, bir yandan da gözyaşlarını silmeyle meşgul oladursun, program bütün canlılığıyla devam ediyordu. Diğer yandan ise gazeteciler, gazetelerinde bu programı en güzel şekilde nasıl yayınlayabilirimin planlarını yapıyorlardı.

"Sevgi, Umut ve Hayallerim" adlı şiir dinletisi beklenenin çok üzerinde bir başarı ve güzellikle sona erdiğinde izleyen herkes; "Bu program kaçırılmazdı. Keşke televizyonları da çağırıydınız da şehirde şiir seven birkaç duyarlı insan da haberdar olabilseydi." diyorlardı. Kim bilir! Belki de doğru söylüyorlardı. Belki de bunun için Türkiye Kızılay Derneği televizyonları davet etmişti. Ama, yerel televizyon yapımcıları belki kayda değer görmediklerinden, belki de başka nedenlerden dolayı çekim için gelmemişlerdi.

Bu doyumsuz şiir dinletisi bütün güzelliği ile hafızalarda uzun süre kalacak bir şekilde son buluyordu. Kızılay Derneği Yönetim Kurulunun getirmiş olduğu çiçekleri ellerine alan bu genç kızlar, hayatlarında bir ilke imza atmanın gurur ve mutluluğunu yaşıyorlar, bizlere de yaşıyorlardı. Salonda bulunan misafirlere; "Bizlere imkân verildiği ve sahip çıkıldığı zaman, bizlerin başaramayacağı bir şey yoktur." der gibiydiler.

Program sonrası misafirler tek tek yanlarına gelerek gençleri tebrik ediyorlardı. Bir ara sevgili Lütfü ağabeyimizin programı izlemeye gelen gazetecilerle konuşması kulağıma geliyordu. Gazetecilerden birisinden bu

programın güzel bir haber yapılmasını rica ediyordu. Gazeteci ise pazartesi günü için çok güzel bir haber yapacağını ve ildeki herkesin dikkatini çekeceğini söylüyordu. Aslında çok da gerekli değildi gazetelerde çıkmak. Ama bu kuruluşun ilimizdeki olumsuz imajını kırabilmek açısından bir bakıma da önemliydi.

Genç kızlar ve kurumda çalışan herkes pazartesi günü yayınlanacak gazete haberlerini ve bu haberlere gelecek tepkileri şimdiden merak etmeye başlamıştık.

Pazartesi günü mesaiye başlamadan önce heyecanla yerel gazeteleri bulabilmek için çarşıya gittim. Yerel gazetelerin hemen hepsini arak acele bir şekilde kuruluşa geldim. Gazeteleri bir bir karıştırmaya başladım. Gazetenin birisinde bir köşede küçücük bir haber olarak girilmişti. Diğer gazetede ise ilk sayfada kocaman bir manşet vardı. "Sevgi, Umut ve Hayallerim" adlı şiir dinletisi yapıldı. Sonra haberin detayı güzel cümlelerle sıralanıyordu. Habere ilave olarak konulan birkaç resim ve haberi, bütün tazeliği ile gazeteden kesip güzelce çerçeveledikten sonra çok amaçlı salonumuzun bir köşesine asmıştık. Haber, gazetelerde yayınlanmıştı yayınlanmasına da şimdi habere gelecek tepkileri merakla beklemeye başladık. Saatler ilerliyordu ve olumlu- olumsuz hiçbir tepki gelmiyordu. Günün ilerleyen saatlerinde gazeteci yazar Muammer Bey ve birkaç öğretmen arkadaş arıyor ve bizi tebrik ediyorlardı. Başka da arayıp soran olmamıştı gün boyunca...

Akşama doğru dayanamayıp bilgisayarımın başına geçiyorum. Haftada bir Salı günleri köşe yazısı yazdığım yerel gazetenin yarın ki yayınlanacak sayısı için daha önceden hazırlamış olduğum yazıyı hemen askıya alıyorum ve onun yerine yeni bir yazı yazmaya başlıyorum.

Yazacağım bu yazı öyle bir yazı olmalıydı ki; yaşanan bu güzel olayı görmeyen veya görmemezlikten gelenleri rahatsız etmeliydi. Ses getirmeliydi kısacası. Bu yazıyı yazarken yine devlet memuru olduğumu unutmamalıydım ve yazımı herkesten önce kendim sansürlemeliydim. Yani, az konuşup çok şey anlatmalıydım veya başka bir deyişle kullanacağım kelime ve cümlelerim bir devlet memuruna yakışır türden olmalıydı(!)

Kelimeler cümleleri, cümleler yazıyı oluşturmuş ve ortaya şu sitem dolu yazı çıkmıştı.

Erzurumlu yaşlı amcaya sorarlar:

- Amca kaç yaşındasın?
- 83 yaşındayım. der, yaşlı amca.
- Erzurum’da kaç Vali gördün?
- 30 tane Vali tanıdım, der.
- Peki, hangilerini unutmadın?
- Mustafa Paşa’yı hiç unutmadım.
- Neden unutmadın?

—“Rahmetli daha Erzurum’a gelemeden yolda ölmüştü.” der... Bu ve bunun gibi insan hayatında ilk yaşananların ayrı bir yeri vardır. Bu ilker unutulmaz...

Soğuk bir kış akşamı bir Kız Yetiştirme Yurdu’nda yaşanan sıcak bir şiir dinletisi de bu unutulmayacak ilkerdendi. Bu ortamı paylaşanların birçoğu, belki de şiirleri hiç bu kadar etkileyici ve gerçekçi dinlememişlerdi. Annesi olmayan bir genç kızdan “Sol Yanım Acıyor Anne” şiirini dinlemenin anlamını, içi vatan sevgisi ile dolu bir gençten “Çanakkale Şehitlerine” şiirlerini dinlemenin zevkini ancak orada bulunan az sayıdaki insan tadabilmişti. Az sayıda insan diyorum. Çünkü, bu gençler haftalardır çaba harcıyıp hazırladıkları emeklerini, şiirlerini, devam ettikleri okullarındaki öğretmenlerine, arkadaşlarına ve hatta vilayetin üst tabakasını temsil eden insanlara sergilemek istiyorlardı.

Büyük bir heyecanla günler öncesinden yine kendi elleriyle hazırladıkları davetiyeleri dağıtmışlardı. Hatta, “Allah bana o kapıdan içeriye girmeyi nasip etmesin.” cümlesini hiç utanmadan söyleyebilen, insanlık özüllü insanların sözleri bile şevk ve heyecanlarını kıramamıştı. Çünkü, programlarının ismini “Sevgi, Umut ve Hayallerim” koymuşlardı.

Ve son gün gelip çatmıştı. Ancak yollarını bekledikleri insanlar onlara iki saatlik zamanlarını reva görememişlerdi. Ama onların her zaman yanlarında olanlar yine yanlarındaydılar. En azından bundan tereddüt etmediler. Vefakâr ve cefakâr kurum çalışanları, Sevgili Lütfü Amcaları, Turhan Amcaları, Çiğdem ve Fatoş Ablaları yine yanlarındaydılar. Ömer Amcaları ve Türkiye Kızılay Derneği’ nin ildeki şube yönetimi onların her zaman dostları olduklarını göstermiş ve yanlarında olmuşlardı. Bu, onlara yeter de artardı bile...

Aralarından bir genç kızın söyledikleri ise üzerinde durulmaya ve düşünmeye değerdi. Biraz sinirli, biraz da sitemkâr kelimelerle dolu sözleri aynen şöyleydi: “Bu kurumda kötü bir şey olduğu zaman herkes buraya koşuyor, ama iyi şeyler olduğu zaman kimsenin buraya koştuğunu göremi-

yoruz...” Evet, marifet her zaman fedakâr olabilmektedir.

Bu kuruluştta barınan gençler, diğer akranlarına göre belki dezavantajlı durumdadırlar. Zira kiminin annesi, kiminin babası hatta bazılarının hiç kimsesi yoktu. Onlar bu duruma alışkıntırlar. Hayata bir yerden tutunmaya çalışıyorlar. Bu şehirde yaşayan insanların kendilerine sahip çıkacaklarından da fazla ümitli değİller. Şu ana kadar fazla sahip çıkan olmadığı için kimseden bir şey beklemezler. Onlar, iyi ve kötü günlerinde her zaman yanlarında olanlara, kendileri için hassasiyet gösteren insanlara sevgilerini, saygılarını ve bağlılıklarını saklayamazlar. Bugün kendilerinin yaşadıklarını, yarın başkalarının yaşama ihtimalinin olduğunu biliyorlar.

Toplum var oldukça annesizlik, babasızlık ve her türlü olumsuzluk var olacaktır. Bu durumda olan gençlere toplumun akli başında, duyarlı insanları sahip çıkmalıdır. Aksi halde sahip çıkanlar çok oluyor. Onlara iyi niyetle yaklaşanların oranı düştükçe, meydan kötü niyetlilere kalmaktadır.

Bütün bu şanssızlıklardan sonra müthiş bir duygu selinin akışına vesile olan Sevgili Cem Hoca ve Grup Nüans'ın güzel şarkıları duyulmaya başlıyordu. Artık yüzler gülüyor ve dudaklardan naneler dökülmeye başlıyordu. Ardından şiirler okunmaya başlıyor. Şiirlerin arkasındaki fon müzikleri ve slaytlar insanları farklı dünyalara sürüklüyordu. Bu manzaralar karşısında salondaki bütün insanların gözlerinde damlalar oluşmaya, hatta yanaklarına doğru akmaya başladığını görüyorduk.

Bütün bu güzel görüntülere bizler ve orada bulunanlar doyamadık, doyamadılar. Eee... ne diyelim darısı bu kuruluşun yolunu fazla bilmeyenlerin başına...

Gazetede manşetten verilen haber ve resimler fazla dikkat çekmemişti. Bakalım bu köşe yazısı yeteri kadar dikkat çekecek miydi? Şayet dikkat çeker ise gelebilecek tepkiler ne olabilirdi? Yazıyı yayına göndermeden önce her zaman ki gibi tekrar tekrar okuyup, değerlendiriyordum. Yakın arkadaşlarıma okutup tepkilerinin ne olabileceğini soruyordum. Herkes de, “Hiç boşuna kendi kendini paralama, kimsenin bu kuruluşu ve bu gençleri görmeye ve şehirde böyle bir ortam olduğunu fark etmeye niyeti yoktur.” fikri hâkimdi. İçlerinden bir arkadaşım ise şu yorumu yapıyordu. “Yarın sabah vilayetten seni çağırırlar ve çalışmalarından dolayı seni tebrik ederler.” Nitekim de öyle olmuştu(!) Sabah ilk olarak İl Sosyal Hizmetler Müdürü arıyordu. Sinirli ve tedirgin bir şekilde;

—Ben sana eğitim ve kültür dışında yazı yazmayacaksın dememiş miy-

dim?

Ben olanları tahmin edebildiğim için sakin olmaya çalışıyordum.

— “Ben zaten eğitim ve kültür dışında bir şey yazmadım ki.” diyordum, fakat anlatmak nafile...

— “Yazımı okuyun ve ondan sonra değerlendirelim.” diyerek telefonu kapatıyorum.

Aradan fazla zaman geçmeden Valilik Özel Kalem Müdürlüğünden arıyorlardı. Karşıdaki kişi nezaketsiz bir şekilde “Sayın Valimiz acele seni buraya çağırıyor!” diyordu ve telefonu kapatıyordu. Ne yapalım! Başa gelen çekilir. Her şeyin bir bedeli olacağını düşünerek Valiliğe mecburen gidecektim. Ama içimden bir ses; “Kötü bir şey yapmadığımı” söylüyordu. Yine de yazdığım bir yazıdan dolayı hissimle ilin en üst düzey makamına çağrılmak pek de iyiye delalet değil gibiydi.

Nitekim bütün sıkıntıları göz önüne alarak biraz da çaresiz, makama gelmiştim. Özel Kalem Müdürlüğüne kendimi tanıtıp çağrıldığımı hatırlattıktan sonra beklemeye başladım. Biraz sonra bir bayan bana doğru yönelerek “Sizinle Vali Yardımcımız görüşecek” dedi ve beni vali yardımcılarının birine doğru yönlendirdi. Vali yardımcısının odasına gelip odacıya kendimi tanıttıktan sonra yan odaya alınarak beklemem söylenmişti ve beklemeye başlamıştım. Aradan fazla bir zaman geçmeden vali yardımcısı asabi bir şekilde geliyordu. Kısa bir “hoş geldin” merasiminden sonra bana “Sen kimsin, senin ne haddine böyle bir yazı yazmak!” cümleleri sarf ediliyordu. Akabinde ise böyle bir fıkranın hiç de hoş bir şey olmadığı söylenerek ağzımın payı veriliyordu. Bu dakikadan sonra içimi derin bir rahatlık kaplamıştı. Çünkü, yazımın tamamının okunmadığını ve yazının başındaki fıkranın yanlış anlaşıldığını anlıyordum. Kendilerine yazımın tamamını okumalarını ve öyle yorumlamalarını söylemekten başka bir cümle bulamamıştım. Yazımı inceleyeceklerini ve gerekirse soruşturma açılacağını söyleyerek yanımdan uzaklaşmışlardı. Belki de bir mazeretlerinden dolayı programımıza iştirak edememişlerdi. Benimki de iş mi şimdi? Hem benim ne haddime böyle bir yazı yazmak! Neyi değiştirecekti ki bu yazı?

Merdivenlerden aşağıya doğru kendi kendime gülererek inerken, Abdurrahim Karakoç’un “İsyanlı sükût” adlı şiirini mırıldanıyordum.

“Gitmişti makama arzuhal için
Beyy dedi yutkundu eğdi başını
Bir azar yedi ki oldu o biçim
Şeyy dedi yutkundu eğdi başını”

Yine bir Vali olan rahmetli Yazıcıoğlu'ndan duymuş olduğum bu Vali fıkrası, dikkat çekmeyi başarmıştı. Ama, "Beni bir sen anladın, sen de yanlış anladın abi!" misali traji komik bir olayla karşı karşıya kalmıştım. Yanlış anlaşmıştım yani... Aslında, fazla iyi niyet beklemenin hata olduğunu idareciliğimin ilk günlerinde anlamıştım. İdareciliğimin ilk günleri bir Ramazan Bayramına denk gelmişti. Bayramda birkaç dakikalığına da olsa ziyarete gelen bir devlet büyüğümüz, buradaki genç kızlara bir isteklerinin olup olmadığını sormuştu. Kızlardan gelen yanıt, her şeyin kısa bir özeti olmuştu: "Kendinize iyi bakın yeter, yılda bir kere gelen bir misafirden ne istenir ki?" demişlerdi. Devlet büyüğümüz bu söze çok bozulmuşlardı, ama gerçeğin ta kendisiydi bu cümleler...

Bütün bu yaşananlardan sonra arabama binerek yurda doğru ilerlemeye çalışıyordum. Yollarda seyreden araçlar sanki her zamankinden daha hızlı gidiyorlardı. Fırat sanki her zamankinden daha coşkulu akıyor, Munzur'un ruhumu okşayan o hafif meltemleri sanki daha sert esiyordu. Sanki her şey bana; "Herkesin neşesi ve hüznü kendine, başkalarını ilgilendirmez. İşte dünya bu!" der gibiydi.

Çeşit çeşit, renk renk, desen desen ihtarlar almış olsam da, belki meslek hayatım boyunca temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp önüme konulacağını bilsem de, benim ve çalışma arkadaşlarımın bir tek gayesi vardı. O da, bu ilde bir Kız Yetiştirme Yurdunun olduğundan ve bu yurttan barınan otuz civarında kimsesiz genç kızın varlığından bu şehirde yaşayanları haberdar edebilmektir...

Hamdi ÜLKER / ERZİNCAN

MUTLULUK RESMİ

Hemşirelik Okulunu bitirdikten kısa bir süre sonra göreve başlamıştım. Artık hemşireydim. “Hemşire” kelimesinin anlamını hatırlıyorum; aynı sütü emen, yani kardeş; yani kız kardeş... Kimin kız kardeşi? Bura-ya gelenlerin hepsinin... Bu günlere hazırlanırken, bir hastanede görev yapacağımızın bilincindeydik. Bunu bilerek, bunu yaşayarak bu günlere hazırlanmıştım. Fakat yine de bambaşka duygular içerisindeydim. Çünkü burası onkoloji servisi; yani hayatın bekleme salonu. Bu nasıl işti Allah’ım, hayatın bekleme salonunda hayata atılmıştım bu genç yaşımda.

Uzun bir koridordu hastane, bu koridor boyunca sıralanan kapılardı. Bu koridorlar, bu duvarlar, bu kapılar arasında sallanan hayatlar dolaşıyor gözlerimin önünde. Umut, koparılıp kızgın kumlara atılan çiçekler gibi soluklaşıp donmuştu yüzlerde. Açılan bir kapıya bakıyorlar umutla, okunan bir tahlil sonucunun son cümlesine tutunmaya çalışıyorlar. Bir reçetenin içeriğinden medet umuyorlar. Bir koltukta oturup bekliyorlar. Dakikalar, geçmek bilmeyen saatlere dönüşüyor yüzlerinde. Bütün bunları okuyorum bakışlarında. Bakışları daima buğulu, dalıp uzaklara gidiyorlar. Her biri kendi hayatının yaşanmış güzelliklerini çoğaltıyor hayalinde. Yaşanmış mutlulukların gücüne sığınıyorlar. Yaşanacak güzellikleri kuruyorlar korkarak. Kendilerine bile söylemiyorlar bu umutlarını. Beklerken, sevdiklerini düşünüyorlar. Anneleri geliyor akıllarına, kardeşler, ağabeyler, çocuklar... Gencecik olanlar, hayatın baharında yüreklerini oynatan yürekleri düşünüyor. Soluk bir gülümseme yayılıyor hafifçe kıvrılan dudaklarına. Böyle anlarda ağızlarının kenarına ürkek bir mutluluk kuşu konuveriyor kimseye görünmeden; uçtu uçacak. Fakat çok sürmüyor bu. Aynı anda korkunun gürültüsü iştiliyor derinlerden ve kuş uçuyor; pır... Yeniden kapkara umutsuzluk yayılıyor yüzlerine.

Bense onlardan daha çaresizim. Umut kuşu konsun dudaklarına istiyorum, hiç uçmasın. Umutsuzluk gürültüsü ürkütmesin istiyorum. İğnenin ucundaki eczadan daha fazlasını vermek istiyorum. Güçlü olmaya çalışıyorum, güçlü olmadığım zamanlarda da güçlü görünmeye... Fakat ne yapsam, çekilen her acının izi düşüyor yüreğime. Burada ne kadar hasta varsa, o kadar hastayım ben de. İşte onu böyle bir zamanda tanıdım. Ögle üzeriydi. Yapılacak işlerim bitmişti. Daha fazla yararlı olmak için hasta dosyalarını gözden geçiriyordum. Ne kadar tanısam o kadar yararlı olabilirdim çünkü. Bir ara başımı kaldırıncı onu gördüm. Koridordaki koltuğa ilişmişti. Hayatının baharındaydı, benimle yaştı. İpek gibi kumral saçlarının dökülmeye başlamasından kemoterapiye yeni başladığı anlaşılıyordu. Avucunda bir şey gizliyordu. Üzgündü. Umudun karanlığı yayılmıştı yüreğine. Bir bahane bulup tanışmalıyım, onunla konuşmalıyım. Umut kuşunu kondurmalydım dudağının kenarına, kısa bir süre de olsa. Nasıl yapacaksam, küçük bir gülümseme hediye etmeliydim. Fakat en uygun anı bulmalıyım. Elimdeki dosyayı kaldırdım yüzüme doğru. Gözlerim ondaydı. Avucundakini yüzüne tuttu. Küçük bir aynaydı bu. O anda göğsü kalkıp indi, gözlerinden yaşlar aktı. Kimse görmesin diye aynayı gizledi. Mendiliyle gözlerini kuruladı. Belirsiz bir noktaya dikti gözlerini, daldı. Kim, hangi derinliklerde umut ışığını bulmaya çalışıyordu. Daldığı derinliklerden korku yayılıyordu içine oysa. Böyle durumlarla sık karşılaştığım için neler olduğunu anladım. İlaç tedavisi görenlerin saçları dökülürdü. Hastalar, özellikle genç kızlar buna çok üzülürdü. Döktüğü gözyaşları bu yüzden olmalıydı. Dosyayı yerine bıraktım. Önünden geçerek koridora doğru yürüdüm. Geri döndüm, yanında durdum:

-Geçmiş olsun, dedim. Nasılsınız?

Suçüstü yakalanmış gibi aynayı çantasına bırakıverdi. Öbür elini dizini üstüne koymuştu. Diziyle eli arasında bir şey sakladığı belliydi. Onu çantaya koymaya fırsat bulamamıştı, bu yüzden rahatsız oldu. Islanmış yeşil gözlerini benden kaçırarak koltuğa yaslandı. Ona bir fırsat vermeliydim. Bir ses işitmiş gibi yüzümü koridorun öteki ucuna çevirdim, birkaç adım attım. Geri döndüğümde elindeki saklamıştı. Şimdi rahattı. Yapmacık bir gülümsemeyle dudağını kıvrırdı:

- Teşekkür ederim, dedi. Doktorumla görüşecektim. Daha vakit var. Burada oturmamda sakınca yok ya?

- Hayır, dedim. Benim de işim yok şimdi. Yanına oturabilir miyim?

Oturdum, tanıştık. Adı Zeynep'ti. Önce ürkek konuştu. Cümleleri kısaydı, kesik kesikti. Kaçamak cevaplar veriyordu. Fakat yüreği sıcaktı. İçindekiler dökmek, paylaşmak istiyordu. Çok sürmedi tutukluğu, yaşadıklarını bir bir anlattı:

- Nişanlıyım, dedi iç çekerek. İlaçtan saçlarım dökülüyor. Ona böyle görünmek istemiyorum. Ya tamamen iyileşeyim öyle görsün, ya da...

Sonunu getiremedi cümlesinin. Fakat ben anlıyordum. Çantasından (Az önce benden sakladığı şey bu olmalıydı) bir fotoğraf çıkarıp gösterdi:

- O, dedi yalnızca. O...

Deminden beri tutmaya çalıştığı gözyaşlarını bırakiverdi. Başını omuzlarıma yaklaştırdı. Bir anda çok eski bir sırdaş gibi yakınlık duymuştu bana. Derdi olanlar, hep sığınacak bir yürek ararlar. Benden iyisi de olmazdı ya. Çünkü ben "kızkardeş" tim.

Nişanlısıyla birlikte çektiydikleri bir fotoğrafı elindeki. Her ikisinin de yüzünde ebedileşen bir gülümseme vardı, ebedileşen bir mutluluk... Kumral saçlarını nişanlısının yanaklarına değdirmişti. Şimdi bu güzelim saçların yerinde olmadığını düşününce benim de yüreğimden bir fırtına koptu. Göğsümden yukarı bir dalga yürüdü. Fakat benim ağlamaya hakkım yoktu. Ben güçlü olmalıydım, güçlü görünmeliydim. Fotoğrafı verdim, ayağa kalktım: Yanlış düşünüyorsun, dedim. Dert de derman da Allah'tan... Güçlü olmalısın. Onunla görüş, konuş. İyileşince ilacı keseceksin. O zaman saçların yeniden eskisi gibi olacak.

- Haklısın, dedi. İş büyütüyorum sanırım. Doktorum gelmiş olmalı. İzinle...

Giderken, bir dost kazandığını belli edercesine sarıldı bana. Sonra kaç kez görüştüğümü bilmiyorum. Artık bir hemşireden daha fazla bir şeydim onun için. Bir dost, bir arkadaş, bir sırdaş... Fırsat buldukça yanıma geliyordu. O gelmediğinde ben onu buluyordum. Nişanlısıyla görüşmesi gerektiğini söyledim her görüşmemizde. Saçlarından dolayı istemiyordu.

-Hayır, diyordu. İyileşince görüşürüz.

Oysa iyileşmesi için güçlü bir morale ihtiyacı vardı. Bunu da nişanlısı sağlayabilirdi. Sonunda inadından vazgeçti:

-Fakat bu saçsız halimle görünmek istemiyorum, dedi. Bir çare bulmalıyız.

Perukla gitmek istiyordu aslında. Söylemiyordu ama peruk alacak parası yoktu. Bunu anlıyordum:

-Onu bana bırak, dedim. Ben hallederim.

Nişanlısının telefon numarasını aldım, konuştum onunla. Nişanlı çoktan görüşmek istiyormuş aslında. Meğer Zeynep istemiyormuş. Görüşme zamanını ve yerini kararlaştırdık. Arkadaşlardan para toplayıp bir peruk aldık. Giderken mahcuptu, korkuyordu; ama sevinçliydi yine de. Ertesi gün geldiğinde yepyeni bir insan olmuştu. Gözlerindeki buğunun yerine yaşama sevinci yerleşmişti. Adeta koşarak yanıma geldi, sarıldı:

-Sağol, dedi. İyi ki gitmeme sebep oldun.

-Neler oldu? dedim.

Gözlerinin içine kadar güldü:

- Evlilik planları yaptık, dedi. İyileşmemi beklemeyeceğiz. İki ay sonra düğünümüz var. Sen de geleceksin.

-Gelmez miyim! Dedim. Elbette geleceğim.

Gidemedim ama. Bir hafta sonra tayinim çıktı. Vedalaşmaya fırsat bulamadan ayrıldım. Bir ay kadar sonraydı. Arkadaşlardan biri haber verdi. Zeynep, düğününü yapmak üzere ebedi dünyaya gitmiş. Hafızamda o ilk resmi ve nişanlısıyla görüşmeden sonraki o mutluluk gülümsemesini bırakarak...

İyi ki gitmiş o gün. Bu dünyada yaşayabildiği son mutluluktu, yaşadı.

Dilek KOPARAL / ADIYAMAN

KADER Mİ YOKSA...

Hayat, çoğu zaman garip bir yol hikâyesine benzer. Zaman kayar gider avuçlarımızdan tutmak isteriz de tutamayız. Doğanın kanunu bu. Doğan ölmek, gelen gitmek içindir. Dünya bir tiyatro sahnesi, bizler de oyuncu. Bize verilen oyunları iyi veya kötü bir şekilde oynar gideriz. Bu, bize uzun bir süre içinde oluyor gibi gelse de herkese göre değişir. Bir bakarsın ve perde! Dediğin yerde perde kapanır. Bazen kara bir tren acı bir çılgınlıkla karanlığı böler de gelir. Alması gereken birkaç yolcuyla bilinmezler ülkesine doğru hareket eder ve sisler arasında kaybolur gider. Dönüşü olmayan bu tek yönlü yolculuktan geriye kimse gelmez. Şairin dediği gibi;

“Birçok giden, memnun ki yerinden,
Çok seneler geçti dönen yok seferinden.”

2004 yılında Ankara'nın büyük hastanelerinin birinde kısa bir süre de olsa çalışma imkânım olmuştu. 31 ocak günü karlı bir Ankara sabahına uyandığımda bu şehirde, bu odada son kez bulunduğum aklıma geldi. İçimde, sevinç ve hüznün karışımı tarifsiz duygular vardı. Benden çok uzakta, gönlümde olan ve gönüllerinde olduğumu bildiğim sevdiğilerime kavuşmanın heyecanıyla içim içime sığmıyordu. Tıpkı bayram çocuğu gibi heyecanlıydım. Diğer taraftan ise hayatımın farklı bir sayfasının kapanmasına üzülüyordum. Tutacağım bu son nöbetimin hayatıma farklı duygular katacağını bilmiyordum. Bu şehirdeki insanlara son kez hizmet edeceğimi düşünerek kendimi akşam vardiyasına hazırladım.

Acil servis yine her zamanki gibi çok kalabalıktı, yoğun bir iş tempomuz vardı. Ben ve arkadaşlarım yoğun bir koşuşturmaca içerisindeydik. Ama kimse halinden şikâyetçi değildi. Saatler gece üçü gösterinceye kadar aralıksız çalıştık. Birden ambulansın siren sesiyle kapıya yöneldim. Görevli

arkadaşlar sedyeye uzanmış genç bir bayanı getirdiler. Uzun dalgalı saçları vardı. O haliyle bile, çok güzel bir bayan olduğu belliydi. Her tarafı kan içerisindeydi. Gecenin en dramatik anı bu olsa gerekti. İlk gördüğümüzde trafik kazası sandığımız bu olay, aslında bir intihardı. Acil doktorumuz ilk müdahaleyi yaparken olayın ne kadar büyük olduğunu gördük. Aman Allahım! O ne korkunç bir görüntüydü. Sağ Carotis Arteri kesilmişti. Bunu kendisine yaparken hangi ruh hali içerisindeydi? Bu genç kızın, yüzlerce öğrencinin hayalini kurduğu bir üniversitede okurken kendisine böyle bir şey yapmasına sebep neydi ki? Sebep ne olursa olsun, intihar son çare olmamalıydı. Bütün zorluklara rağmen hayat yaşamaya değerdi. Güzel şeyler yapmak, mutluluklarımızı, sevinçlerimizi paylaşmak için. İntihar ne yazık ki toplumumuzun kanayan bir yarası, dünyaya karşı pes etmek niye, hemen gitmek yerine kalıp da savaşmak en doğrusu değil mi? İnsanları bu yola iten sebeplerin araştırılması, psikolojik hastalıkların tedavisi ve işsizliğin azalması az da olsa bunun önüne geçecekti. Çünkü biliyoruz ki intihar ruhsal çöküntü içinde olan insanların başvurduğu bir yöntemdir. Hastamızı ameliyathaneye gönderdikten sonra yorulduğumu fark ettim. Bedenim değil ama ruhum çok yorulmuştu. Acil Servis beni, bu hayattaki savaşından yorulmuş ve “artık vazgeçiyorum” diyen birisiyle tanıştırmıştı. Ve kim bilir daha kimlerle yollarım birleşecekti.

Ve iki yıl sonra...

Yer: Gümüşhane Devlet Hastanesi, Dâhiliye Servisi.

2006 yılı mart ayında bir gün nöbetçiydim. Acil Servisin önünden geçiyordum her zaman ki gibi servis çok kalabalıktı. İnsanlar sağa sola koştu-
rup işlerini yapmaya çalışıyordu. Gözüm yaşlı bir hastaya kaydı, kendisine orada bulunanlar yardım ediyordu. Sahipsiz bir hasta olduğu her halinden belliydi. Dikkatle baktım elleri nasırlı, yüzünde yılların verdiği yorgunluk, yaşlılığın oluşturduğu çizgiler hâkimdi. Gözleri yuvalarına çekilmiş, pa-
çaları toz toprak içinde, ayaklarında lastik ayakkabıları olan, hepsinden önemlisi yalnız sedyede öylece hareketsiz yatan, başucunda “İşte bu benim babam” diyecek başka kimsesi olmayan bu amcağı bırakıp oradan ayrıldım.

Servise çıktığımda etrafta ölüm sessizliği hâkimdi. Fırtına öncesi bu ses-
sizlik, 54/A numaralı odadaki bayan hastamızı uğurlamaya gelmiş gibiydi. Hastamızı 35’li yaşlarda, her halinden iyi bir eş ve anne olduğu izlenimi veriyordu. Yıllardır süre gelen bir rahatsızlığı vardı. Arada bir servisimize misafir olur, birkaç gün sonra tekrar evine geri dönerdi. Bazen hayata tutunmasını bilen güçlü insanlarla temas halinde olduğumuzda onların

yaydığı enerji alanından etkileniriz. Güzel bir koku kıvamında, bulunduğu ortama anlam ve güzellik katan böyle insanların var olduğunu bilmem beni mutlu ediyordu. Bu his, benim çalışma şevkimi artırıp daha yararlı olduğum duygusunu hissettiriyordu.

Odasına girdiğimizde onu zayıf ve incecik parmaklarıyla tuttuğu kitabı okurken bulurduk. Arada bir sabahları oturup dışarıyı seyretmekten zevk alan hastamız, gözlerini dünyanın bütün kötülüklerine kapatmıştı. Zaten en büyük kötülüklerden nasibini almıştı. Ve sanki içten içe kimselerin bilmediği bir hazırlık yapar gibiydi. Henüz çok gençti, eminim geleceğe ve ailesine dair pek çok hayalleri vardı. Bu genç hastanın hayallerini gerçekleştiremeyeceği düşüncesi beni derinden etkiliyordu. Bu nedenle onu benim nöbetimde kaybetmek istemiyordum... Hastamızın durumu iyiden iyiye ağırlaşmıştı. Bunun üzerine odasına doğru yöneldim. Her zamanki ziyaretçileri oradaydı. Kendisinin çok acı çektiği her halinden belliydi. Odasına sürekli girdim ve çıktım. Artık zaman aleyhine işlemeye başlamıştı. Yanına gidip elini tuttum, kulağına eğilerek sonda takmam gerektiğini söyledim. Hayır, anlamında başını salladı ama ben yapmak zorundaydım. Daha sonra tekrar elini tuttum, yardım etmek istiyordum. Ama yapacak bir şey yoktu, artık benim de ziyaretçilerden bir farkım kalmamıştı. O anda çaresizliğin verdiği çaresizliği yaşıyordum.

Ölümün soğuk nefesini hissetmek, birkaç adım uzaklıkta olduğunu bilmek, yakınlarını rahatsız etmeye başlatmıştı bile. Sessiz bir ağlayış içerisindediler. Bir ara gözlerini açıp, çevresindekileri boş gözlerle süzüp, "Bir başka baharda görüşmek dileğiyle" der gibi baktı. Sonra gözlerini hafifçe kapattı. Ama, o da biliyordu ki onun için bir başka bahar asla olmayacaktı. Artık gücü yoktu, cesareti de hiç kalmamıştı. Belki de kendini korkak hissediyordu. Evet, korkuyor olmalıydı. Çünkü bilmediği diyarlara yelken açmak kokuturdu her insanı. Onun için artık hayat; son dakikalarında hülyasında geniş aydınlığa gülen gözlerin, her bakışında farklı renkleri tanıyabilmesiydi. Sonsuzluğa yelken açarken yüzünde manevi hayata kavuşuyor olmanın verdiği huzuru gördüm. Onu bu kadar güçlü kılan neydi? İnanmışlığın verdiği huzur ve sevgi olabilir miydi? Sevgi olmasaydı bu amansız hastalığa dayanılabilir miydi? Sevgi neydi? Sevgi emektir, umuttu. Sevgi, hiç karşılık almadan vermektir. Bir zincirin halkaları gibi birbirine kenetlenmektir. Bazen de sevgi, bir çocuğun kolundaki boncukları koparıp annesinin mezarına atmasıydı. Yoksa bu, çocuğun onu bu kadar erken bırakıp giden annesine isyanı mıydı? Bilinmez. Ama sebep ne olursa olsun, o artık yoktu. Ya ölüm neydi? Ölüm; güzel renkler görmeden, farklılığı fark

edemedi, derinde bir nefes gibi ya da ayaza çalan bir havada yürürken kirpiğin kırıpık üzerine vuruşuydu. Hayat yine oyununu oynadı, sonsuzluktan bir el onu çağırırdı. O da narin ellerini ona uzattı, “evet” dedi. Ve böylece, yıllar öncesi başladığı hayat yoluna bir ilkbahar akşamı veda etti. Onu artık kaybetmiştik, zaman herkes için durdu. Her şey öylece kalakaldı. Geldiği ilk günkü gibi kibar, anlayışlı, hiç problemsiz sessizce gidiverdi. Doğadaki tüm canlılar için ölüm vardı. Çiçeğin ölümü solmak, suyun ölümü kurumak, toprağın ölümü ise susuzluktan çatlamaktı. Acılar insanlar içinse, bundan ders almayı bileceğiz Bu ölüm şekli sıradan gibi görünse de, bana verdiği büyük acının yanı sıra düşündürülen bir yönü de vardı. Neden hep aynı hastalık? Aslında cevabı da basitti. Doğanın doğal dengesini bozduk, kendimizce yapay sevgiler ürettik. Baz istasyonları evlerimizin yanına kuruldu. Gündüzleri iş gücü arasında dikkatleri çekmezken, geceleri yanıp sönen kırmızı ışıklarıyla bize yolun sonunu gösterir gibiydi. Gökyüzünden asit yağmurları yağdı. Çiçeklerimizi bu sularla sularken, daha goncaiken soldurduk onları. Depremlerle, yangınlarla, savaşlarla yorgun düşen dünyamızı gelişen teknolojinin yan etkileriyle biz vurduk. Elbirliğiyle sağlıklı olan doğanın doğal dengesini de bozduk. Her şeyi zehirledik, küresel ısınmaya sebep olduk. Şimdi doğa intikam peşinde. Haklı olarak bize sunduğu güzel olan her şeyi geri alırken, bütün hastalıkların sebebi oldu. Hasta olan her dört kişiden biri kanser. Karadeniz bölgesinden onlarca insan başta Ankara ve İstanbul olmak üzere büyük şehirlere tedaviye gidiyor. Artık bu hastalık herkesin korkulu rüyası oldu. Yakında bu sayı kat ve kat artacak. Bugünün küçüğü yarının büyüğü diyemeyeceğiz, çünkü çoğu çocuk büyüyecek.

84'lü yıllarda yaşanan Çernobil Faciası'nın meyvelerini çoktan toplama başladık bile. Ölü ya da özürlü bebekler doğdu. Yediğimiz ekmek, içtiğimiz su, soluduğumuz hava bizi yavaş yavaş zehirliyor. Artık bu hastalık başta Karadeniz Bölgesi olmak üzere kimsenin kaderi olmamalı. Bence hala yapılacak bir şeyler olmalı. Zaten bu fani dünyadan ilk ve son defa geçeceğiz. Bunu hızlandırmamızın ne anlamı var ki. Hastanemiz dâhiliye servisi, yarı onkoloji servisi gibi. Tedavilerini büyük şehirlerde alıp, son günlerin acılarını biraz olsun hafifletmek için serviste yatan çaresiz hastalarla dolu. Bütün hastane çalışanları olarak onlara elimizde olan imkânlar doğrultusunda en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Tek amacımız son günlerinde acılarını biraz hafifletmek, eğer bunu yapabiliyorsak ne mutlu bizlere. Gönül güzel şeyleri yazmak, güzel anıları paylaşmak ister ama hayat her zaman güllük gülistanlık değil. Yaşamımız boyunca acı ve tatlı anılar hep olacak. Dünyanın neresinde olursa olsun insanlık, dostluk, kardeşlik için

yapılan her işi ayakta alkışlıyor, bu iş için zaman harcayan, emek veren, destekleyen ve çalışan herkesin önünde eğiliyor ve tutulmayan günlüğümün son sayfasına şöyle bir not düşünüyorum:

“Yaşadıklarımız kader olmamalı.”

Alev TERZİ / GÜMÜŞHANE

KEPEK İLACINININ İYİSİ

Tıp Fakültesinden mezun olduktan sonra kura sonucu atanmış olduğum Edirne ili Keşan ilçesi'nin bir köy sağlık ocağında çalışmaktaydım. Bir yaz günü sağlık ocağına 50-55 yaşlarında bir erkek hasta geldi, ve saçlarında uzun zamandan beri geçmeyen bir kepek sorunu olduğunu söyledi. Ben de orta yaşlı amcayı güzelce muayene ettikten sonra saç derisinde bir sorun olmadığını, sadece kepek sorunu olduğunu hastaya ifade edip, kepek tedavisinde kullanmakta olduğumuz "Selsun" şampuan önerdim ve reçeteye yazarak verdim. Banyoda saçlarına sürüp bir süre beklemesini ve sonra durulmasını öğütledim. Hastamız teşekkür ederek sağlık ocağından ayrıldı. Mesai bitiminde ben de sağlık ocağının bahçesinde bulunan lojmandaki daireme geçtim.

Akşam hava kararmak üzereyken hızlı hızlı kapım çalındı. Yemek hazırlıyordum, heyecanla yine acil hasta var herhalde diye kapıya koştum. Kapıyı açmamla beraber hayatımda yaşayabileceğim en komik ve en acayip durumla karşılaştım dersem yalan olmaz. Adamcağız bana biraz baktıktan sonra, "Sen bana kepek için ne yazdın doktorum" diye sordu. Adamcağızın saçları jiletle kazınmış, üç beş yerinden kesik olmuş ve yara bandıyla bantlanmış bir haldeydi. "Hele gel içeri, ne oldu anlat." dedim. Adam anlatmaya başladı:

"Şimdi ben kime kızayım, kimi döveyim bilmiyorum". Ben daha bir hayret içinde, " Hele sakin ol, anlat ne oldu" dedim, ama adam konuşmıyordu bir türlü. Bir bardak su getirdim ve suyu içtikten sonra anlatmaya başladı. "Sabah sana geldim ya. Sen de saçlarında kepek var deyip reçete vermiştin. Ben otobüse binip Keşan'a gittim. Eczaneye girdim, reçeteyi vermek için elimi cebime soktum reçete yok. Aradım taradım reçeteyi bulamadım. Sen yazarken aklımda kaldığı kadarıyla söyledim eczacıya.

“Bana bir tane “Sesu” ver”. Ben araya girdim. “Sesu mu? Sen “Sesu mu dedin eczacıya amca” dedim. Adam da, “Ne bileyim doktor bey aklımda öyle kalmış” dedi. Adam bana poşete koydu verdi, eve geldim. Banyo kazanını yaktırdım hanıma ve banyoya girdim. Saçıma sürmek için şampuanın kapağını açtım çok koyu bir şampuanmış herhalde iyisi bu diye düşündüm. Biraz aldım saçıma sürmeye çalıştım ama erimedi. Sıcak suyu kafama dökünce biraz eridi, sonra bu az deyip hepsini kapama sürdüm. Sıcak suyu döktüm iyice erisin diye. Sürdüğüm şey eridi iyice ve kafamdan boynumdan vücuduma akmaya başladı ve kazık gibi her yanımda dondu. Suyu döküyorum gitmiyor. Ne yapacağımı şaşırdım, hanımı çağırdım. Hanım geldi ve ne oldu diye sordu. Ben de, “ İşte bu doktorun yazdığı kepek şampuanını sürdüm, suyu dökünce böyle oldu” deyince hanım iyice baktıktan sonra kutuyu eline alıp inceledi ve “ Bu mu kepek şampuanı bey?” diye sordu. Ben de “Heee” dedim. Hanım, “Ne şampuanı, bu ağda ağda demez mi. Ağda lafını duyunca ben daha da dondum. Yüzlerim, kollarım, vücudum kaskatı kesilmişti zaten donan o hanımın ağda dediği şeyden. “Bu ağda bey, nasıl çıkaracağız bunu şimdi” dedi hanım. Ben de, “Ne bileyim ben” dedim. Saçlarım da o kadar gürdü biliyorsun. Sanki buz tutar gibi donmuştu, kaldırmaya çalıştık ama korkunç acıyordu. Hanımın aklına komşumuz olan berber geldi ve “Onu çağıralım hele” dedi. Gitti, berberi aldı geldi. Berber banyoda beni görünce, “Abi bu ne hal, ne oldu sana ya?” dedi. Ben de kısaca anlattım. Neyse, adam jiletle saçlarımdan başlayarak bıyıklar ve vücuttaki tüm kılları kazıdı ve işte bu hale geldim. Durum bu”.

Ben donup kalmıştım. Olanları anladım ama neye yarar. Eczacı, bizim amcaya “Selsun” yerine “Sesu” adındaki hanımların kullandığı ağdayı vermişti anlaşılır. Durumu aydınlatmak için beraber eczaneye gitmeyi önerdim. “Zaten ben de sana uğrayıp oraya gidecektim.” dedi amcamız. “Ertesi gün gidelim geç oldu dedim.”, “Tamam” dedi. Sağlık ocağına geçip yaralarına bir güzel pansuman yaptıktan sonra eve uğurladım amcaı.

Ertesi gün sabah dokuzda geldi sağlık ocağına. “Ben döveceğim bu adamları” diye tutturdu. Ben de onu sakinleştirmeye çalışarak Keşan’ın yolunu tuttuk benim vosvos arabamla, eczaneye gittik. Eczacı masada oturuyordu. Amca sinirli bir şekilde eczacıya, “Yav arkadaş, ben sizden şampuan istedim siz bana ağda vermeye utanmıyor musunuz. Ayıp değil mi. Hele şu halime bakın.” dedi. Eczacı arkadaş hayretle amcaı dinleyip ne olduğunu anlamaya çalışırken kalfa söze girdi. Eczacıya, “Abi, amca dün öğlen geldi, “Sesu” istedi ben de verdim, şampuan istediğini deme-

di ki.” dedi. O zamanda “Selsun” kepek şampuanı ve “Sesu” diye de bir ağda vardı. Adam kalfaya dönerek ben kepek şampuanı istemiştim diye çıktı. Eczacı Kalfası, “Abi ben ne için aldığını nerden bileyim, sen “Sesu”dedin ben de verdim, ağdayı belki hanımına filan alıyorsun, ben niye sorayım ki?” dedi.

Olay anlaşılıyordu. Amcamız reçeteyi kaybettiği için “Selsun” olan şampuan adını “Sesu” diye telaffuz etmiş, kalfa da ağda istiyor sanarak “Sesu” ağda vermişti. Eczacı o anda olayı anlamış olacak ki başladı gülmeye. Ben de gülmek için kendimi zor tutuyordum. Ama içimden gülme krizi patlayacak diye korkmuyor da değildim. Neyse, ortamı yumuşattıktan sonra eczaneden ayrıldık.

Bizim amca bir güzel şampuan diye ağdayı almış eve gelip banyoya girmiş, ağdayı saçına sürmüş, hem de bu şampuan da ne kadar koyu yahu iyisi herhalde diyerek hepsini saçına sürmüş, sıcak suyu döküp eriterek tüm vücuduna yaymış. Sonra da ağda donunca mumya gibi donmuş, sonrası malum. Berber gelmiş ve tüm vücudundaki ağdayı kazıyarak çıkarmış. Böylece kepek sorununu da kökten halletmiş olduk.

Amcamız, saçlar uzayana kadar uzaylılar gibi gezdi. Ama köyde olayı duymayan bir Allahın kulu kalmamıştı kısa süre içinde ve herkes dalga geçmişti amcayla. Bu olay, başımdan geçen en komik meslek anım olarak hafızamda yer etmiştir.

Saygılarımla.....

Erol AKARSU / GAZİANTEP

İNANCIN ZAFERİ

Tıp Fakültesinin altıncı sınıfındaydım. Halk sağlığı stajı yapmak üzere Fakültenin Halk Sağlığı hocası tarafından Adana'nın Karataş ilçesine bağlı Tuzla Kasabası Sağlık Ocağı'na gönderilmiştik. Gündüzleri sağlık ocağında mesai saatlerinde oradaki doktora poliklinik hizmetlerinde yardımcı oluyor, bu arada da tecrübe kazanmaya çalışıyorduk.

Günlerden bir gün muayene olmak istediğini söyleyen 70-75 yaşlarında bir ihtiyar dede geldi. Aylardan mayıs ayının sonlarıydı. Yaşlı dede utana sıkıla bize bir şey söyleyeceğini ama gülmezsek sevineceğini söyledi. Diğer stajyer arkadaşlar hepimiz birlikte, hastanın sorunu ne olursa olsun gülmenin olmayacağını kesin bir dille dedeye ifade edip onun güvenini kazanınca derdini anlatmaya başladı. "75 yaşındayım, 6 kere evlendim, 14 çocuğum ve 33 tane torunum var. Son hanımım geçen sene vefat etti ve şimdi 40 yaşında bir hanım buldum, evlenmek istiyorum". Biz de, "Hayırlı olur inşallah." dedik. Ama amca hemen bize, "Evleneceğim ama bende tık yok iki senedir" demez mi? Biz de "E, o zaman amca niye evleniyorsun?" dedik. Amca da "Bana bakan kimse kalmadı evladım. Evlenmem daha hayırlı. Ama, o iş de olmazsa olmaz ki. Nasıl etsek? Bunun ilacı filan yok mu?" dedi. Biz de amcayı muayene ettikten sonra her şeyin normal olduğunu, akşam üzeri uğramasını ve kendisine bir ilaç temin edeceğimizi söyleyip yolladık. Dede akşam üzeri dediğimiz saatlerde sağlık ocağına geldi. Biz, amca gelmeden önce sağlık ocağının doktoru ile de görüşerek amcaya bir ilaç verilemeyeceğini ama onu şartlandırmak için ilaç diye kendisine hazırlamış olduğumuz bir iğne vuracağımızı kararlaştırmıştık. Vuracağımız iğne sadece bemiks ampuldü. Yani, vitamin iğnesiydi. Ama iğneyi vurmadan amcaya bunun çok iyi geleceğini söyleyip onu inandıracaktık. Dedeye durumu anlatarak, bu iğnenin tam bu iş için olduğunu söyleyip iğneyi yaptık. Amcanın yeni hanımıyla evlenmesine 2

gün vardı. Aynı iğneyi evlenmeden bir gün evvel de yapacağımızı söyledik. Söylediğimiz günde de amcaya ikinci doping iğnesini yaptık. Dedenin evlenme günü cuma idi. Cumartesi sabahı saat 10 gibi sağlık ocağında kaldığımız lojmanın kapısı hizmetli tarafından çalındı. Stajyer arkadaşlarla beraber kalktık ve hizmetli arkadaş hepimizi bir adamın çağırdığını söylüyordu. Merakla aşığa indik. Sağlık ocağının bahçesinde bir tane arkası açık pikap ve yanında duran orta yaşlı bir adam vardı. Bizi gören adam yanımıza yaklaşip pikabın arkasında duran yaklaşık 15-20 kasa çileği göstererek, "Babam bunları size gönderdi, akşam üstü de kendi gelecekmış yanınıza." dedi. Biz, babasının kim olduğunu sorunca adam duruma anlattı: "Babam dün evlendi de, siz ona bir iğne mi vurmuşsunuz ne?" dedi. Biz durumu anlamıştık anlamasına da, bizim dede ne yaptı acaba diye birbirimize sormaya başladık. Dede işi kıvrımış da bir pikap çileği bize onun için mi göndermişti? Yaklaşık 15 kasa çileği lojmana taşıyıp merakla dedenin gelmesini beklemeye başladık. Bizim dede mesai bitimine doğru yanında bir hanımla mağrur ve başını dimdik kaldırmış asil bir at edasıyla sağlık ocağının kapısından içeri girdi. Hepimiz merakla dedeyi süzüyorduk. Dede, "Selam doktorlarım." dedi. Sonra da yanındaki hanıma "Sen salonda bekle." dedikten sonra poliklinik odasına geçerek, "Hele gelin beri. Benim oğlan çilekleri getirdi mi'?" dedi. Biz de, "Getirdi ama ne gerek vardı dede bu kadar çileğe. Hem sen anlat hele ne oldu?" dedik. Dede, "Allah hepinizden razı olsun evlatlarım. Beni 30 yaş gençleştirdiniz, dün gece işimi gördüm. Allah ne dileğiniz varsa kabul etsin. Şu anda kendimi 40 yaşında hissediyorum." demez mi? Hepimiz şoktaydık ve dede, "Bakin hanım da dışarıda, getirdiğim göresiniz diye." demez mi? Hepimiz birbirimize gülererek bakiştık. Dede vedalaşarak sağlık ocağından ayrılmak için kalktı ve "O çilekler bitince bir pikap daha göndereceğim, afiyet olsun." diyerek ayrıldı.

Bizim basit bir vitamin iğnesinin nelere kadir olduğunu yaşayarak öğrenmiştik. Ama aslında hepimiz sihirin iğnede değil, hastayı psikolojik olarak şartlandırmak da olduğunu anlamıştık. Saygılarımla.....

Erol AKARSU / GAZİANTEP

MECBURİ OLMAYAN HİZMET

Nisan 2006 pazar günü, Tıpta Uzmanlık Sınavına girmiştik. Yoğun ve yorucu çalışmamız bitmişti. Pazartesi yola çıkıp ilk görev yerimize, Van ilinin Çaldıran ilçesi Merkez Sağlık Ocağına gidecektik.

Pazartesi oldu. Benim gibi hekim olan eşimle beraber hazırlıklarımızı yaptık ve Ankara Esenboğa Havaalanı' na doğru yola çıktık, heyecanlıydık. Her tıp öğrencisi gibi tıp fakültesine girdiğimiz günden itibaren hayalini kurduğumuz mesleğimizin aktif uygulamasına az kalmıştı. Uçakta ilk defa göreceğimiz yerlerle ilgili hayaller kuruyor, nasıl insanlarla karşılaşacağımızı merak ediyorduk. Gideceğimiz yerle ilgili hafızamızda Çaldıran Meydan Muhaberesi vardı. Van Gölü, Ağrı Dağı ve diğer bölgeyle ilgili bildiğimiz özellikleri konuşurken, uçağımız Van Gölü' nün üzerine gelmişti. Çok büyük ve etkileyici gölün üzerinden Ferit Melen Havaalanı' na indik. Hemen görev yerimize gitmek istiyorduk. O kadar heyecanlıydık ki, Sağlık Müdürlüğünde işlerimizi hızlıca tamamladık. Van ilini gezmeden (nasıl olsa buradaydık) Çaldıran ilçesine gitmek istiyorduk.

Çaldıran arabalarının olduğu garaja vardık. Doktor olduğumuzu, ilçeye gideceğimizi söyleyince bizi arabanın ön koltuğuna bindirdiler. "Hoca nerelisin?" diyen şoförle başlayan ilçeyi tanıma sohbetinden sonra yemyeşil yollardan Çaldıran' a vardık. İlk görüşte bakımsız, ortasından yol geçen ve sanki küçücük bir kasaba gibi geldi. Alışık olmadığımız bir yapılanma ilk önce bizi huzursuz etti. Hemen Sağlık Ocağına gittik. Çalışacağımız yeri görüp, iş arkadaşlarımızla tanıştık. Hemen hepsi ülkenin değişik bölgelerinden gelen, güler yüzlü hemşirelerimizi görünce daha bir mutlu olduk. Sağlık ocağımız deprem zamanında yapılmış eski bir kulübeydi. Yeni hastanenin yapıldığını, bitmek üzere olduğunu öğrenince sevindik.

Kalacak yer olarak öğretmen evinin müsait olduğunu öğrenip sağlık ocağımızdan ayrıldık. Öğretmen evine yerleştik. Öğretmen evi çok güzel bir akademi gibi olmuş, değişik meslek grubundan misafirleri vardı. Daha çok öğretmenlerin kaldığı bir mekandı. Öğretmenlerin doktorlara biraz mesafeli olduğunu söylemişlerdi. Çünkü, bizden önce gelen doktorları öğretmen evinin en güzel odalarına yerleştirmişler. Tatlı bir kıskançlık vardı, fakat bize soğuk davranmadılar. O gün orada geçirdik. Daha sonra müdavimi olduğumuz televizyon seyretme odası, lokalle ilk tanışmamızdı. Bu arada hoşsohbet çaycımızla da o gece tanıştık. Sabah erkenden meslekte ilk günümüze başlayacaktık. Gece adli rapor düzenlenmesi gerekince, bizim gibi yeni başlayan Dr.Ayça bizi uyandırdı, beraber adli muayene yapacaktık. İlk uygulamamız üç doktor kafa kafaya verip tedirgin ve heyecanlı bir muayene yaptık.

Bir hafta sonra, ilçe için ne yapabiliriz düşünceleri başladı. Kaymakamımız Yemen Bey çok çalışkan, ilçe insanıyla iyi diyalogu olan, memurlarla da çok ilgili bir yöneticiydi. Eşimle beraber Kaymakam Beyi ziyarete gittik. Daha öncede tanıştığımız Kaymakamımıza, ilçeye ulaşımı zor olan ve sağlık ocağı olmayan köylere sağlık taraması yapmak istediğimizi belirttik. Çok sıcak bir şekilde ve heyecanla, "Yarın sabah gidiyoruz. Ben de geliyorum." dedi. Biz, daha önceden gerekli tıbbi malzemelerimizi ve ilaç şirketlerinden temin ettiğimiz gerekli olabilecek ilaçları hazırlamıştık. Sabah beraber yola çıktık. Önde jandarmalar, arkada Kaymakam Bey, biz de ilk arabamız olan Renault arabamızla çıktık. Eşim ilk defa belki köy görecekti, o benden daha heyecanlıydı. Köye haber vermemiştik, aniden gittik Kaymakam Bey köylülerle sohbet ederken biz de köy muhtarının evinde muayeneye başladık. Eşim kadınları muayene ediyor, ben de erkekleri muayene ediyordum. İnsanlar koşarak geliyor, biz yetişemiyorduk. İlk olduğu için aslında bir deneme gibiydi. Ama insanlar ilk defa böyle uygulama görmüştü. Memnuniyetleri gözlerinden anlaşılıyor, ilk defa doktor görmenin heyecanını yansıtıyorlardı. Hem de kadın doktor görmüşlerdi. Biraz da merakla hasta olmasa da soracak bir şey buluyorlardı. Eşime bir hastayı danışmak için yanına gittiğimde, kendisi insanların arasında kalmış bir hasta bakıyor, o bitmeden diğeri başlıyordu. Ona yetişmem biraz zor oldu. Muayenemizi bitirdik ve döndük. Eksiklikleri tespit ettik. Sonraki taramaya daha hazırlıklı gidecektik. İki hafta sonra daha çeşitli ilaçlar ve yanımızda sağlık personeli bulundurarak daha önce muhtarına haber verdiğimiz Aşağı Gülderen ve yakınındaki mezralara gidecektik. Şoförümüz Battal Efendi araba kullanmanın yanı sıra tansiyon ölçmeyi, şeker cihazını kullanmayı biliyordu. Sekreterimiz Ahmet de bizimleydi. İlaçları

sağlık karnesine yazmamız gerekirse diye sağlık ocağı protokol defterini aldı. Bilmiyorum, Sağlık Ocağı Defteri köye götürülür müydü? Fakat, umurumda da değildi, önemli olan hizmet üretmekti. Battal Efendi ve Ahmet o yörenin çocuklarıydı. Onlar bizden daha şevклиydi. Her ne kadar çalışmalarımıza karşı çıkan sorumlu hekimimiz varsa da onların bizimle beraber olması bize güç katmıştı. Sağlık Ocağımızın eski aracını alarak yola çıktık. Çaldıran'ın en uzak köylerinden Tendürek Dağı'nın tepesinde Aşağı Gülderen'e doğru yola çıktık. Battal efendi yol boyunca kendine has gülüşüyle espriler yapıyor, bizi güldürüyordu. Sevinci gözlerinden okunuyordu. Bu arada Tendürek Dağı'nın volkanik artıklarından oluşmuş ilginç şekillerinin arasında yolumuza devam ederken, yörenin tarihi gelişimini bize anlatıyordu.

Gideceğimiz köy teröre karşı koyduğu için teröristler tarafından işlerinde çocuklar da olan 5 insanını kaybettiğini öğrendik ve üzülmüştük. O evleri ve yakınlarını görme fırsatımız oldu. Belki onlara karşı da borcumuz, yapmamız gerekenler vardı. Köye vardığımızda kalabalık bir grup bizi bekliyordu. Bizi, köy merkezinde bulunan muhtar evi dedikleri büyük bir odaya götürdüler, hemen takımlarımızı çıkardık. İlaçları bir köşeye, tansiyon ölçülecek, gerektiğinde şeker bakılacak bir köşe ve muayene masası gibi bir yer hazırladık. İnsanlar geliyor, çoğu hiç doktora gitmemiş. İşlerinde kollarına girilecek kadar ağır hasta olanlar bulunmaktaydı.. Elimizden geldiğince muayene yapıp yanımızda getirdiğimiz ilaçlardan veriyorduk. Ciddi hastalıklarından şüphelendiğimiz bir kaçını Van iline gitmesi için ikna etmeye çalışıyorduk Bu arada da muayeneye gelen sümüğü akan, ayakkabıları eski fakat gözleri çakmak çakmak olan çocukların sağlık sorunlarının yanında onların eğitime olan şevklerini artırmak için konuşuyor, onlara eğitimin gerekliliği ile ilgili nasihatler ediyorduk.

Öğle vakti oldu. Bal, tereyağı ve diğer yöresel yemeklerden hazırlanmış yemeğimizi yerken, etrafımızı çeviren köylülerle de sohbet ediyorduk. Terörün bölgeye verdiği zarardan bahsederken hiç unutmayacağım sözü Mehmet isminde bir köylü gözleri ağlamaklı ve ezik bir şekilde şöyle dile getirdi: "Bundan 15 sene önce deselerdi inanmazdım. Devletimiz biri kadın iki doktorunu köyümüze kadar gönderecek ve bizi muayene ettirecek. Fakat ben bu durumu çocuklarıma anlatacağım." Bu söz, bizim bütün yorgunluklarımızı bitiren söz oldu. Amaca ulaşmıştık. Güler yüz ve ilgi bekleyen, belki imkânsızlıklar nedeniyle ulaşılamamış insanlara varmanın mutluluğu, sevinci içerisindeydik.

Terörle mücadele, sağlıklı ve mutlu nesiller, yörenin kalkınması, eğitimin geliştirmesi, orada çalışan insanların elleriyle olacak düşünçemize noktayı koyan; belki de nokta koyan değil, cümlelerin başlangıcı olan bu söz ve bu sözü söyleyen kişi, bizim için Çaldıran denilince hafızamızda canlanan ilk olgu olacaktı. O anda bakışlarım kişiyi aşıyor ve bölgede yapılması gerekenlerle ilgili hayaller kuruyordum. Ne yapılmalıydı? Öğretmenler sevgi erleri ne yapabiliirdi? Eğitim noktasında geri kalmış insanlara, kin ve nefretten öteye sevgi yudumlatmayı nasıl başarabilirlerdi? Veteriner ne yapabiliirdi? Maliyeci, postacı ve halkla içice olmakta en şanslı hekimler ne yapabiliirdi? Her halde hepsinin ortak dili sevgi olmalıydı, açmalıydılar kucaklarını ve önyargısız, fedakârcâ, şartlar ne kadar zor olursa olsun. Her halde sevgi dağıtmaya Mecburi idiler. Bu düşünçelerle muayeneye devam edip oradan ayrıldık. Tendürek Dağı' nın ıssız yollarından inerken telefonumuz çaldı, kardeşim arıyordu. Uzmanlık Sınavı sonuçları açıklanmış, Ankara'yı kazanmıştık. Çaldıran' a giderken planladığımız hizmet faaliyetlerimiz biraz daha devam edecek, ama uzun süremeyecekti.

Ayrılık vakti gelmişti Van Çaldıran'dan, ama güzel dostlarımız olmuştu. Zor şartlar altında ülkesi ve insanları için çalışan öğreten, doktor, veteriner arkadaşlarımız olmuştu. Çaldıran'lı Battal Abi, Ahmet Fidan, Nuh, ve diğerleri artık telefon defterinde yerlerini almışlardı. Hala kopamadık Çaldıran'dan; internette takip ediyor, telefon açıyor sağlık ocağının son durumu nedir, yeni binanız yapıldı mı gibi merak duyduğumuz konuları konuşuyoruz. Sanırım hayatımızın sonuna kadar arayacağız doğduğumuz (Kahramanmaraş-Adana) memleketten çok uzakta olan Çaldıran' ı ve gelişmelerini takip edeceğiz

Dr. Alper KETEN / ANKARA

10. GEZEĞEN

Balıkesir Üniversitesi Sağlık Yüksek Okulu Sağlık Memurluğu Bölümü 2.sınıf öğrencisiydim. Sağlık Bakanlığı, 2003 yılı içerisinde özellikle Doğu ve Güneydoğu da sağlık personeli sıkıntısı yaşanan ücra yerlerdeki yerleşim yerlerine Sözleşmeli Sağlık Personel (4924 Sayılı Kanuna göre) istihdamı yapacağını bildirmiş ve sadece sağlık personellerinin katılacağı KPSS sınavı düzenlemişti. Bende bu sınava girerek 2004 yılının ocak ayın da Van'ın Bahçesaray ilçesi Devlet Hastanesine atanmaya hak kazandım.

Tercihlerimi eski bir Türkiye haritasından yapmıştım. Elimdeki haritada Bahçesaray, Van Gölünün kenarında görülüyordu. Hayallerimde Van Gölü'nün muhteşem manzarası canlanıyor, gölün hafif hafif esen meltemini hissediyordum. İsminin güzelliğiyle cennetten bir köşe aklıma geliyordu. Sonradan öğrendim ki Bahçesaray ile Van Gölü'nün arasından sıra dağlar geçiyormuş ve daha önceki ismi de Müküs olarak biliniyormuş. Bunları öğrendiğimde baya bir şaşkınlığa uğramıştım. Tayininin çıktığını öğrendiğim de hem çok sevinmiş hem çok üzülmüştüm. Sevinmiştim çünkü, maddi durumum çok kötüydü ve bundan sonra maddi durumum düzelecek, acil paraya ihtiyacı olan aileme ve dershaneye gitmesi gereken kardeşime para gönderebilecektim. Kazanmanın zor olduğu KPSS sınavını kazanmış olmak beni ayrıca sevindirmişti. Üzülmüştüm çünkü, 4924 Sayılı Kanuna göre atanan sözleşmeli personellerinin sözleşme şartları çok ağırdı. Sözleşmeye göre, iş garantimiz yoktu ve sürekli gelecek korkusuyla yaşamak zorundaydık, öğrenim durumundan yararlanamıyorduk. Bununla da okumaktan büyük zevk aldığım üniversiteyi yarıda bırakmak zorunda kalacak, üniversiteyi bitirip yüksek lisans yapma ve bilim adamı olma düşüncelerim suya düşecekti. Bir daha üniversiteye, öğretmenlerime ve arkadaşlarıma dönemeyeceğim düşüncesi beni çok üzmüştü. Ayrıca çalıkı personel olmamız sebebiyle çok sevdiğim memleketime ve ailemin

yanına uzun bir süre dönecektim. Bütün bu karmaşık duygular içersinde 2004 yılının Ocak ayında Van iline gitmeye karar verdim. Ben İzmir Bergama doğumluydum. Liseyi ve üniversiteyi de Balıkesir’de okumuştum. Yani hep batıda ve en güzel iller de yaşamıştım. Aklımda sürekli bir tehdit ve korku vardı. Van şehri, televizyon ve gazetelerde okuduğum kadarıyla terör olayları ve çatışmalarla anılıyordu. Doğu kültürüne yabancı olmam ve yıllardır doğu insanın bize kötü yansıtılmış olması beni korkutuyor, hayatımdan endişe etmeme neden oluyordu. Bütün bu düşüncelerle Van’a doğru yola çıktım. Malatya’yı geçtikten sonra her yer beyaz bir çöle dönmüştü. Daha önce bu kadar çok kar görmemiştim. Dağ taş beyaza bürünmüş, göz alıcı ve ürkütücü bir güzelliğe bezenmişti. Van’a geldiğimde şaşkınlığım daha da arttı. Van güzel bir şehirdi. Gelişmiş olmasının yanı sıra, büyük binaları, temiz caddeleri ve insanların sıcaklığı içimi rahatlatmış, korkularım sona ermişti. Van’a iner inmez Sağlık Müdürlüğüne gittim. Sağlık Müdürlüğüne vardığımda göreve başlayış işlemlerimi yapmak için doğruca özlük birimine başvururdum. Özlük personeli çalışanları tayininin nereye çıktığını sordular. Onlara, “Bahçesaray Devlet Hastanesine tayininin çıktığını söyledim.” Oradaki personeller Bahçesaray ismini duyunca yüz ifadeleri değişmişti. Birazdan söyleceklerinin etkisinin fazla olmamasını isterler gibi beni güzel bir yere oturttukları için çay ikram ettiler. Bahçesaray’ı neden tercih ettiğimi sordular. Onlara yukarıda bahsettiğim şekilde tercih sebebimi anlattım. Bana dönerek Bahçesaray’ın zor koşullarından üzüntü içinde bahsetmeye başladılar.

Büyük hayal kırıklığına uğradığım ve hala kulaklarımda çınlayan şu sözleri sarf ettiler. Bahçesaray, Türkiye’nin gelişmişlik bakımından en son ilçesiydi. Kışın, İlçeye gitmek için kullanılan ve kısa yol olarak tabir edilen “gerçi 3,5 saati buluyordu” bu yol ekim ayından itibaren kapanarak haziran ayında açılmaya başlıyordu. Bu sebeple şuan ulaşım uzun yol dan sağlanıyordu. Bu uzun yol, Van-Bitlis-Tatvan-Hizan güzergahından gidilen ve yaklaşık 10 saati bulan bir yoldu. İlçeye günde sadece bir araba gider o da eğer bu uzun yolda kapanmamışsa. İlçenin daha önceki ismi Müküs’tü. Rakımları 2000’lere ulaşan dağların arasında bulunan ve ortasından Müküs çayının aktığı, kavak ve ceviz ağaçlarının bulunduğu geneli toprak evlerden oluşan betonarme evlerin çok az bulunduğu, emniyet teşkilatının olmadığı, ilçe güvenliğinin jandarma ve korucular tarafından sağlandığı, nüfusu 4000 civarında bulunan, elektriğin kış aylarında sürekli kesildiği ve günlerce gelmediği, ilçenin her yerinden sular akmasına rağmen çoğu zaman musluklarından suların akmadığı, gıda malzemelerinin marketler tarafından stok edilerek halka iki üç katına satıldığı ve tamamen kış ayında

Türkiye ile irtibatı kopan bir ilçeydi. İlçedeki Devlet Hastanesinin inşaatı 10 yılda tamamlanmış, ancak hiçbir sağlık malzemesinin bulunmadığı bir hastaneydi. Bütün söylenenler bende şok etkisi yaratmış ve saatlerce kendime gelememiştım. Sağlık Müdürlüğündeki işlerimi tamamladıktan sonra orada tanıştığım ve aynı ilçeye tayinlerinin çıktığını öğrendiğim Sağlık Memuru ve Laboratuvar teknisyeni arkadaş ile Bahçesaray'a gitmek için tek bir minibüsün bulunduğu durağa gittik. Bahçesaray'a ulaşım Transit Minibüs ile sağlanıyordu. Üç arkadaş durakta beklemeye başladık. Durak küçük bir yerdi. Tabure dediğimiz küçük sandalyeler bulunuyordu. Duraktaki insanlar bizi görünce ve tayinimizin Devlet Hastanesine çıktığını öğrenince çok sevindiler. Çünkü yıllardır doğru düzgün sağlık personeli tayini ilçeye yapılmamış ve sürekli sürgüne gönderilen Ebe ve Hemşirelerden sağlık hizmeti almak zorunda kalmışlardı. Bizi çok iyi karşıladılar. Minibüs, kalkış saati gelince hareket etti. Minibüsün içinde ilk defa atanmış olan İstanbullu bayan bir öğretmen ile birlikte geldiği babası bulunuyordu. Ayrıca İlçe Jandarma Karakolunda askerlik yapan ve Van Devlet Hastanesine tedavi olmak için gelmiş olan sivil kıyafetli 5 askerde bulunuyordu. Minibüsün duraktan ayrılması üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen ev ev dolaşarak yolcu toplaması sebebiyle Van'dan çıkmamız büyük zaman almıştı. Yola çıktıktan sonra Van gölünün muhteşem ve cezp edici manzarasıyla karşılaştım. Büyüleyici bir manzaraydı. Bu benim Bahçesaray'ı tercih ederken hayalini kurduğum ve şuan karşımda bütün çıplaklığıyla, güzelliğiyle duran tabloydu. Aklımdaki bütün düşünceleri silip götürmüş ve beni rahatlatmıştı. Yolculuğumuz rahat bir şekilde sürmekte iken Bitlis Tatvan'a ulaşmamıza 100 km kala yolda birden büyük bir kar tipi başlamış, görüş uzaklığı 1-2 metreye kadar düşmüştü. Şoför Bey, böyle devam edemeyeceğimizi söyleyerek yol üzerinde bulunan ve bir kartal yuvasını andıran Jandarma Karakoluna sığındık. Karakolda 2 saate yakın kaldık, kar yağışı durmuştu ve yola devam ettik.

Bitlis Tatvan'a çok az bir yol kalmıştı ancak tekrar kar fırtınası başladı, yer ve gök birleşmiş her yer kara bürünmüştü. Tatvan'a zar, zor ulaştık orada bir lokantaya giderek karnımız doyurduk. Burada bizi kötü bir süpriz bekliyordu. Çünkü, Bahçesaray yolu kapanmış ve ulaşım sağlanamıyordu. Üç gün boyunca Tatvan'da otelde kaldık. Sürekli bir şekilde minibüs şoförüne yolun açılıp açılmadığını soruyor ve kapalı olduğu haberini alıyorduk. Üç günün sonunda şoför, artık yolların açıldığını ve gidebileceğimizi söyledi. Tatvan'dan yola çıktık ve Hizan'a doğru yol almaya başladık. Hizan ilçesini, bir sürü kasabayı ve köyü geçmemize, saatlerce yol almamıza rağmen bir türlü Bahçesaray'a ulaşamıyorduk. Herkezin üzerinde bir

haftayı bulan yolculuğun bıkkınlığı ve yorgunluğu bulunuyordu. Herkeste sinirler gerilmiş ve patlamaya hazır hale gelmişti. Asvatlı yol bitmiş toprak yol başlamıştı. Toprak yol büyük bir dağın eteğinden başlıyordu. Yol tamamen karlarla örtülmüş hiçbir tabela falan gözüküyordu. Aklıma korkunç bir ürperti ve düşünce gelmeye başlamıştı. Bu düşünce beynimi kemirip duruyor ve korkmama neden oluyordu. Televizyonlardan sürekli duyduğumuz ve başımıza bir gün geleceğini aklımıza getirmedığımız Teröristler tarafından öldürülme düşüncesi idi. Beni bu düşüncelere iten sebep ise şoförün yan tarafındaki koltukta oturan arkadaşlarıyla sürekli Kürtçe konuşması, yola çıktığımızdan beri sürekli telefonlarla bir yerleri araması, minibüste bir sürü askerin bulunması ve neidüğü belirsiz asfaltı, tabelası bulunmayana döndükçe dönülen bir dağ yoluna girmemizdi. Geçen her dakika benliğim bu düşünce tarafından kemirilmeye devam ediyor korkuma hakim olamaz hale geliyor el ve ayaklarım titreyip duruyordu. Saatlerdir daracık ve aşağısı uçurum olan dağ yolunda devam ediyorduk. Birkaç yerde kar sebebiyle araba hareket edemedi ve inmek zorunda kaldık. Her inişimizde şimdi, şimdi diyerek teröristler tarafından öldürülmeyi bekleyip durdum. Artık beynimdeki tek düşünce öleceğim düşüncesi idi. Hayatımın baharında, ileriye dönük büyük hedeflerim olduğu bu hayattan, ilk maaşımı ilk kazancımı alamadan ölüp gidecektim. Tek sevincim ise şehit olurum düşüncesi idi. Dağın zirvesine yakın bir yerde ışıklar görülmeye başlamıştı. İşte demiştim kendi kendime burası benim son durağımdı. Bu ışıklar küçük bir mezranın ışıklarıydı. Mezraya 50 metre kalmıştı ki yolun bir traktör römorku tarafından kapandığını dehşetler içinde gördüm. Artık şuurum uyuşmuştu. Düşünemez olmuş ve kendimden geçmiştim. Bütün kuvvet ve son çabalarımla Allah'a dua etmeye, tövbeler ve Kelime-i Şahadetler getirmeye başlamıştım. Şoför sinirli bir şekilde arabadan inmiş ve mezraya doğru koşturmaya başlamıştı. Arabadaki askerler silahlarını hazır hale getirmişler ve emniyetlerini açmışlar herhangi bir saldırıya karşı hazır hale gelmişlerdi. Herkesin sesi soluğu kesilmiş ve kalp atışları duyulmaya başlamıştı. Bu sırada bütün geçmişim gözlerimin önünden geçiyor, annemin ağlayarak döktüğü göz yaşları, babım gizli ağıtlarını ve kardeşimin bana sarılışları, üniversite arkadaşlarımın ve yakın dostlarımla üzüntüleri gözlerimin önünden şerit halinde geçip duruyordu.. Bütün vücudum terlemiş havanın o kadar soğuk olmasına rağmen sıcağın bunalmıştım. Şoför, geçmek bilmeyen uzun bir zamandan sonra bir köylüyle beraber görünmüştü. Köylüye bağırıp çağırıyordu. Şoför minibüse doğru gelirken, köylü ise onun yanından ayrıldı. Şoför, sinirli sinirli bize dönerek olayı anlatmaya başladı. "Bulduğumuz yer çok dik bir yol, eğer biz burda durursak artık yukarıya çıkmamıza olanak yok. Bunu bilen köylüler para ka-

zanmak için yola engeller koyarak buradan geçen minibüsleri durmasını sağlıyor ve daha sonra traktörlerle minibüsleri çekiyorlardı". Şoför bunları söylemesine rağmen ben hala inanmıyor, biraz sonra köylünün teröristlerle çıkıp geleceğini hayal edip duruyordum. Kısa zaman sonra köylü bir traktörle çıkıp geldi. Önce yoldaki römorku, daha sonrada minibüsü çekti. Bende şaşkınlık içinde olanları izliyor ve yavaş, yavaş korkumun geçmeye başladığını hissediyordum. En sonunda zirveye ulaşmış ve tek başımıza yola devam etmeye başlamıştık.

Zirveye ulaştığımda bütün korkumun gittiğini hissettim. Ve büyüleyici bir manzarayla karşılaştım. Zirvede, her yeri aydınlatan dolunayı görmüştüm. Ay ışığında her yer çok güzel görünüyordu. Dağ o kadar yüksekti ki ayın ışığından, ufuklara kadar her yer pırıl pırıl parlıyor sanki zirve başka bir dünyaya kapı açıyordu. Enteresan olan başka bir şey ise, ayın bizim bulunduğumuz yerden aşağıda görülmesiydi. Ve biz bir ilki başarmıştık. Yabancılar büyük paralar harcayarak, gelişmiş teknolojiler kullanarak güçlü roketlerle aya çıkıyorlardı. Biz ise bir minibüs ile aya çıkmış ve onu geçmiştik. Sanki dağ, Yıldız Geçidiydi ve bizi başka bir gezegene götürmüştü. Uzun bir zamandan sonra ilk defa Bahçesaray'a uzaklığımızı gösteren bir tabelayla karşılaştık. Tabela, Bahçesaray'a 45 km uzaklığımızın kaldığını gösteriyordu. Artık yorgunluğumuzun son haddine ulaşmış, kan ter içinde kalmıştık. Gece yarısında Bahçesaray'a girdik. Bahçesaray'a girişimizde ne olduğunu bilmediğimiz büyük binalarla karşılaştık. Bu binalar betonarme binalardı ve çok da bakımlı görünüyordu. İçim de bir an sevinç oluşmuştu. Hastane o büyük bina grubunun ortasında yol kenarında kurulmuştu. Şoför bizi hastanenin önünde indirdi. Bir hafta boyunca birlikte olduğumuz ve aramızda bir bağlılık oluşan arkadaşlarla vedalaştıktan sonra üç arkadaş hastaneye doğru gitmeye başladık.

Hastane dışardan güzel görünüyordu. İki katlı olan hastanenin yanın da beş katlı güzel bir lojman vardı. Hastane, karanlığa gömülmüş gibiydi. Sadece ikinci katındaki bir pencerede ışık vardı. Hastanenin kapısını çaldık. Kapıda silahlarıyla birlikte iki korucu duruyordu. Bizi içeri aldılar. İçeri girer girmez bizi hayal kırıklığı bekliyordu. Çünkü hastane bomboştu hiçbir malzeme yoktu. Bu hayal kırıklığıyla ikinci kata çıktık. Odaya vardığımızda bizden önce gelen ve ilk defa oraya atanan arkadaşlarla karşılaştık. Birbirimizle tanıştık. Tanıştığımız arkadaşlar arasında bir Pratisyen Hekim, iki Sağlık Memuru, bir Tıbbi Sekreter, bir Röntgen Teknisyeni bulunuyordu. İlçenin Kaymakamı lojmanlara onları yerleştirmemiş, fazla personel gelir düşüncesiyle evli olarak atanan çiftlere, bekar bayanlara ve doktor-

lara lojmanları ayırtmıştı. Bu bekar erkekler ilçede kiralık ev olmadığı için hastanenin ikinci katına yerleşmişlerdi. Bize yemek ve çay ikram ettiler. Çayımızı içtikten sonra üç arkadaş yatacak yer olmadığı için öğretmen evine gittik. Gece yarısında yorgun bir şekilde öğretmen evine vardık. Yol- da giderken ilçeye ilk girişimizdeki sevincimizde sona erdi. Gördüğümüz o büyük binalar devletin binalarıymış. Yatılı Bölge Okulu, Kaymakamlık Binası, Hastane ve Jandarma Karakoluymuş. İlçe merkezine doğru ilerleyince gördük ki her yer toprak evlerden oluşuyor çok az betonarme binalar bulunuyordu. Bütün bunların şaşkınlığı yanında bizi aptallık sınırına yakınlaştıran bir tabelayla karşılaştık. Tabelada “10.Gezegene Hoş Geldiniz” yazıyordu. Bir an dağın zirvesi ve Yıldız Geçidi aklıma geldi. Ve biz hakikaten Dünya’dan ayrı bir gezegene gelmiştik. Artık, yürüyemez durumdaydım. Bin bir güçlkle öğretmen evine geldik. Öğretmen evi çok bakımsızdı. Buna rağmen saraya gelmiş gibi sevindik. Hemen bulduğumuz ilk yatağa kendimizi atarak her şeyi unutmak ister gibi derin bir uykuya daldık.

Bahçesaray Devlet Hastanesi, resmi olarak açılmasına rağmen hiçbir malzemesi yoktu. Döner Sermayesi kurulmamış, mührü bulunmamaktaydı. Bunun için, Bahçesaray Sağlık Ocağındaki bütün malzemeleri Devlet Hastanesine taşıdık ve Hastanede Sağlık Ocağı Hizmeti vermeye başladık. Bütün bu resmi işlemlerinin yapılamamasının sebebi ise Hastanenin hiçbir hekimi bulunmamasıydı. Sadece her ay değişen geçici olarak gelen Hekimler hizmet veriyordu. Hastanenin Müdürü, Başhemşiresi ve Müdür Yardımcısı bulunmuyordu. Hastaneye 4924 Sayılı Kanuna göre Sözleşmeli olarak 3 Sağlık Memuru, 2 Tıbbi Sekreter, 3 Hemşire, 2 Ebe, 2 Röntgen Teknisyeni atanmış ve daha önce çalışmakta olan 1 Şoför, 2 Hizmetli, 1 Sağlık Memuru ve 1 Hemşire bulunmaktaydı. Geçici görevle gelen hekim dışında doktorumuz yoktu. Bu yokluklara rağmen elimizden geldiğince çalışmalarımızı yürütmeye başladık. Ebe arkadaşlar ev ev dolaşarak yeni doğmuş bebekleri tespit edip aşı kartları oluşturdular. Tıbbi Sekreter arkadaşlar dosyalama sistemlerini, resmi yazıları ve büro düzenlemelerini oluşturdular. Bahçesaray halkı düzenli bir sağlık hizmeti almaya başlamışlardı. Kaymakam Bey, İlçenin Müdürleri ve Bahçesaray Halkı bize sahip çıkmış evlerine misafir etmişler her konuda yardımcı olmuşlardı. Kaymakam Bey, Hastanenin ikinci katındaki zor durumumuzu görerek erkekleri lojmana yerleştirmiş her şey az da olsa bir düzene girmeye başlamıştı. Kaymakam Bey, bizim ilçenin ve hastanenin eksikliklerine yokluklarına katlanamayarak çekip gitmemizden çok korkuyordu. Bu zamana kadar gelen bütün doktor ve sağlık personelleri ancak Bahçesaray’ın girişine kadar gelmiş ve

İlçenin durumunu görünce gerisin geriye dönüp gitmişti. Sadece sürgün ile gelenler kalmak zorunda kalmıştı. Personellerinin çekip gitmemesinin en büyük nedenlerinden biri ilçede sağlık adına hiçbir alt yapı yoktu. Ne bir misafirhanesi, ne bir lokali vardı. Kiralık evler yoktu. İş sitresinden kurtulmak ve oturup konuşabilecek için herhangi bir yer yoktu. Kışın elektrikler sürekli kesiliyor, her yer karanlığa gömülüyordu. Bununla beraber sağlık hizmeti de verilemiyordu. Bu yokluklar sebebiyle gelen personeller hiç durmamış ya istifa etmişler, yada bir yolunu bulup gitmişlerdi.

Günler geçtikçe ilk maaşımızı alma düşüncesi ile sabırsızlanıyorduk. Bahçesaray esnafına bir sürü borcumuz olmuştu. Sağ olsun onlarda her konuda bize yardımcı oluyor daha önce televizyonlardan duyduğumuz şeylerin çok yanlış olduğunu görüyorduk. İnsanlar cana yakın, misafirperver ve dürüstlerdi. Her şeyleriyle bize sahip çıkıyorlardı. Maaşımızı alma konusunda büyük bir sorunla karşılaşmıştık. Sağlık Müdürlüğü maaşları almamız için Van'a gelmemiz gerektiğini ayda bir olsa da şehir yüzü görmemizi istiyorlardı. Biz o kadar itiraz etmemize, kış ayında yolculuk şartlarının zor olduğunu anlatmamıza ve maaşımızı ilçe deki tek banka olan Ziraat Bankasına yatırmalarını istememize rağmen kabul etmemişlerdi. Bizde bütün bu zorlukları göze alarak ve paranın tatlı çekiciliğine kapılarak toplu olarak zorlu bir yolculuktan sonra Van'a gittik ve maaşlarımızı çektik. Hayatımda bu kadar çok parayı bir arada görmemiştim. Paranın bir kısmını aileme göndermiş bir kısmını da ihtiyaçlarım için kendime ayırtmıştım. Bahçesaray'a gitmek için ertesi günü beklemek gerekiyordu. Memleketlim olan ve Van'da öğretmenlik yapan, Vali Konağın arkasında ikamet eden çocukluk arkadaşımın evine gitmeye karar verdim. Ev, 3 büyük apartmanın bulunduğu güzel bir sitenin içindeydi. Arkadaşım C Blok 4. Katta oturuyordu. Beni görünce çok sevinmiş ve hemen içeri almıştı. Ev çok güzel döşenmiş, manzarası çok hoştu. Beraber yemeğimiz yiyip, çayımızı içtikten sonra çocukluk anılarımızdan ve memuriyet hayatımızdan bahsettik. Daha sonra beraber dışarı çıkarak sinemaya, halı sahaya, kütüphaneye gitmiş, alışveriş merkezlerini dolaşarak bol bol alışveriş yapmıştım. Saatlerce sokak lamlarının altında dolaşıp durmuş, bir anlık da olsa Dünyalı olduğumu hatırlamıştım. Sabahleyin zar zor kalkarak kahvaltı yapmış ve Bahçesaray Minübüs durağına gitmiştim. Arkadaşlarla buluşup, minibüse binerek Bahçesaray'a doğru yol almaya başladık. Bahçesaray'a yani 10. Gezegene Giriş olan Yıldız Geçidi adını verdiğimiz dağın zirvesini çıktığımızda yolun kapalı olduğunu gördük. Şoför Bey geri Hizan'a dönmek istedi ancak yoğun kar yağışı sebebiyle geldiğimiz yolda kapanmıştı. Ne öne gidebiliyor, ne de geri dönebiliyorduk. Kapana

kısılmış ve yoğun kar yağışının içine gömülüp kalmıştık. Saatler geçiyor bir türlü kar yağışı dinmiyordu. Arabanın benzini geçen her saatte gittikçe tükeniyor ve korkumuz artıyordu. Yardım gelmezse hepimiz arabanın içinde donarak ölecektik. Ecelin elinden bir defa kurtulmuştum. Ama bu sefer kurtulacağımın emin değildim. Arkadaşlarla helalleşiyor ve dualar ediyorduk. Karşılaştığımız bunca sorun bizi hizmet etme düşüncesinden iyice soğutmuş ve buradan kurtulursak istifa etmeyi bile düşünmeye başlamıştık. Benzinimiz tükenmek üzereyken uzakta küçük siyah bir nokta belirmeye ve gittikçe büyümeye başlamıştı. Gittikçe yaklaşan bu siyah nokta Kara Yolları tarafından kullanılan Kar Temizleme aracıydı. Kaymakam Bey bizim durumumuzdan haberdar olmuş. Hemen Karayollarıyla ve Jandarmayla irtibata geçerek ambulans aracıyla birlikte bizi kurtarmaya gelmişlerdi. Hepimiz çılgınlar gibi sevinmeye birbirimize sarılmaya başlamıştık. Bütün umutlarımızın tükendiği, ecel celladını ensemble hissetmeye başladığımız zamanda bir ışık, bir umut kapımızı çalmıştı. Allah'ın rahmetiyle donmak üzereyken kurtulmuştuk.

Kaymakam Bey, hepimize sıkı sıkı sarılmış ve bizi yatıştırılmaya çalışmıştı. Minibüsün deposunu benzinle doldurarak dozerin açmış olduğu yoldan giderek Bahçesaray'a ulaşmayı başardık. Bahçesaray'daki hayatımız hep bir heyecan, hep bir aksiyon ve hep bir maceraydı. Aşı kampanyası başlamış askerlerin ve komandoların çıkamadığı yerlere kara, yağmura, sele, çığa, kurtlara ve en önemlisi de teröristlere aldırmadan dağ, taş dolaşarak çocukları aşıyor, ev halkı tespit fişlerini dolduruyorduk. Halkın büyük çoğunluğu misafirperver davransa da bazıları asılsız iddialara inanmışlar yaptığımız aşılarda çocuklarını kısırlaştıracağımızı düşünüyorlardı. Çocuklarını mağaralara, otların arasına saklıyor ve bizden gizliyorlardı. Ancak, bunlar bizi yıldırmamış gerek muhtar, gerek öğretmeni gerekse de, askeriyeyi devreye sokarak çocukları aşılamıştık. Bahçesaray tarihinde bu kadar eksiksiz aşılama dönemi geçirmemiş nerdeyse bütün çocukları aşılamıştık. Günler, haftalar, aylar bir su gibi akıp gidiyordu. Bütün memurlar ayın onbeşini ipe çeker biz ise telaşa kapılıyor, heyecanlanıyor ve korkuyorduk. Sıcak bir yaz ayında en kötü kabusumuz olan ayın onbeşi gelmiş zorlu ve tozlu bir yolculuktan sonra Van'a gitmiştik. Van'ı çok seviyor ve gezmeye dolaşmaya doyamıyordum. Tarihi yerleri ve özellikle Akdamar Adasıyla doğunun Paris'i olmayı hak ediyordu. Paris Şehrindeki gibi burda da çok lüks ve son model arabalar çoktu. Eğlence merkezleri her sokakta bulunuyordu. Bunun yanında büyük bir uçurum vardı sokağın her yeri sokak çocukları ve yaşları geçmiş olmasına rağmen çalışan ve dilenen yaşlı insanlarla doluydu. Her zaman yaptığım gibi Van'a gel-

diğimde mutlaka yanına uğradığım, görmekten ve konuşmaktan mutluluk duyduğum öğretmen arkadaşımın yanına gitmek için yola çıkmıştım. Sevinç içindeydim. Ancak bu sevincim çok da uzun sürmedi ve bir daha da hayatımın sonuna kadar sevinemeyeceğimi düşündüren korkunç bir olayla karşılaştım. Vali Konağına 5-10 dakikalık yolum kalmıştı. Müthiş bir patlamayla kendimi yerde buldum. Kaldırımın kenarına yığılıp kalmıştım. Kendime geldiğimde çok miktarda ambulans, polis ve özel hareket araçlarının Vali Konağına doğru gitmeye başladığını gördüm. Her yerden ateşler ve dumanlar yükseliyordu. Çevreden öğrendiğim kadarıyla PKK'lı teröristler tarafından Van Valisi Hikmet TAN'a bombalı saldırı düzenlenmişti. Vali Bey, büyük bir şansla kıl payı suikasttan kurtulmuştu. Ancak olan bölge halkına olmuştu. Bir sürü küçük çocuk , kadın ve erkek ölmüş ve yaralanmıştı. Büyük miktarda maddi hasar oluşmuştu. Göz yaşı ve ağıtlar her yeri sarmış, teröristlere karşı büyük bir öfke ve kin oluşmuştu. Bu olayla ikinci defa ölümden kurtulmuşum. Yoğun güvenlik önlemleri sebebiyle arkadaşların evine gidememiş ve doğruca bir otele giderek kapıları ve pencereleri sımsıkı örtmüş kendimi yatağa atarak örtüyü başıma çekmiş sabaha kadar kabuslar görmüştüm. Bu üst üste yaşamış olduğum olaylar beni ruhsal olarak çok etkilemiş yaşam sevgimi alıp götürmüştü. Kutsal hizmet aşkı yitip gitmişti.

Sağlık Bakanlığı, 2005 yılının Mayıs ayında Sözleşmeli Personellere atanmış oldukları KPSS puanına göre nakil hakkı vermesiyle Adıyaman Devlet Hastanesine naklen tayin oldum. Adıyaman'a gelmeyle 10.Gezegenden tekrar Dünya Gezegene dönmüştüm. Ancak, bazı arkadaşlarımın puanlarının düşük olması sebebiyle atamaları yapılamamıştı. Sözleşmeli personellere tayin hakkı verilmediği, eş, sağlık ve öğrenim gibi özür durumlardan yararlanamadıkları için beşinci yılına girmelerine rağmen hala bu sıkıntılara katlanmaya orada devam etmekte.

Zeki ATEŞ / ADIYAMAN

MELEK DOKTOR

İnsanların derinliklerinde neler yaşadığını bilemeyiz değil mi... ah ölüm en gerçek sensin ama sana alışmak, kabullenmek ne zor. Değerli ağabeyimiz her şeyimiz Dr. Ali Menekşe belki bugün beklide yarın Allahın takdiri aramızdan ayrılacak. Dualar dualar sevdikleri haykırıyor rabbine bir mucize. Aramıza dön Melek Kalpli Doktor.

Olay gününü ne ben nede orda ki herkes unutamaz. Haftanın ikinci günü 15 ocak; sıradan bir gündü hepimiz için olağan, günlük işlerimizi yapıyorduk bende hasta odalarını dolaşıyordum koridorda karşılaştık. Ali Beyle şakalaştı bizimle, gülümseyen yüzünü hatırlıyorum. Zaten hep gülerdi, hayata bakışı farklı idi, kimseyi kırmak istemezdi. O gün işe biraz geç gelmişti. Ankara'dan yeni dönmüş, eşinin babası hastaymış. Katta ortalama 30-40 civarında hastası vardı.

Ali Bey hastalarla bir sorun yaşandığında genelde hasta haklıdır prensibini uygulardı, hastalara karşı oldukça yumuşak davranan biriydi. Eminim ki sabah evinden çıkarken böyle bir saldırıya uğrayacağını asla düşünmezdi. Kaderci bir adamdı. Beklide hasta onu tehdit etmişti ama ciddiye almamıştır. Her şeyden habersiz vizitini gezdi ve polikliniğe indi. Onun polikliniği diğer doktorlarınkinden daha yoğun olurdu. Bazen onunla görüşmem gerektiğinde odasına gittiğimde o yoğunluğa rağmen hiç sıkılmadan, sinirlenmeden onca hastaya baktığına şahit olurum.

Personellerle ilişkisi de herkesten farklı idi gerek başhekimlik yaptığı dönemlerde, gerekse diğer zamanlarda onunla kolay iletişim kurulabilirdi. İnsanları geri çevirmezdi yardımcı olurdu. Mütevazı biriydi hani deriz ya halk adamı, öyle biriydi. Değişik bir espri anlayışı vardı, yüzü çoğunlukla

gülümserdi, hastalarla da şakalaşırđı. Yani onu kaybedeceğimizi asla tahmin edemezdik.

Bizim hastane eski bir bina fiziki şartları da yeterli değil yemekhanemiz zemin katta girişten merdiven iniyor. Saat 12:30 suları idi personelin çoğunluğu yemekhanedeydi. Birden bir hareketlenme herkes ayağa kalktı kapıya yöneldi bir şey olmuştu besbelli... koştuk merdivenlerin oraya yaklaştığımızda gözlerime inanamadım Ali Bey yerde yatıyor kanlar içinde Allahı'm ne olmuş böyle dedim elim titredi korkunç bir manzara kalbimiz nasıl dayansın. Ortam panik halindeydi, o an onun ölmüş olduğunu düşündüm. Yanında biri daha yatıyordu, olayı tam olarak kimse görmediğinden, ilk akla gelen bunları biri vurmuş kaçmış diye düşündük. Yerde silah hala duruyordu. Biz tabi ilk önce Ali Beyi bir an önce sedyeye koyup devlet hastanesine ulaştırmaya çalıştık. Yanında yatan kişinin şakağından kan geliyordu anladık ki adam önce Ali Beyi vurdu sonra da intihar etti. Diğer şahsı da devlet hastanesine gönderdik. Oğün saatlerce yoğun bakımın önünde bekledik durumu çok ağırdı. Ama yüreğimizi açılar sardı hiç düşünemeyeceğimiz bir olaydı bu şoku atlatamıyorduk. Yaşaması mucize dedi doktorlar boynundan giren kurşun çenesinden çıkmıştı. O gün hastanedeki olağanüstü durum akşama kadar sürdü Ali Beyi Devlet Hastanesine götürdükten sonra, bizim hastaneye döndüğümde, polisler hala olay yerindeydi. Gerekli incelemeleri yapıyorlardı. Basın mensupları resimler çekiyor olay nasıl oldu diye bilgi almaya çalışıyorlar. Yerde kanları temizlemek için polislerden izin aldım personele talimat verdim. Katlara çıktığımda hastaları sakinleştirmek için odaları dolaştık onlarda çok korkmuşlardı. Böyle bir olayı hiç kimse yaşamamıştı. Doktor beyin hastalarını diğer doktorlara paylaştırdık. Kendi çalıştığı hemşire ekibi çok üzgündü onları da teselli etmeye çalıştık. Akşam nöbetçileri korkuyorlardı biz bu gece burada nasıl nöbet tutacağız diyorlardı. Nöbetçi sayısını artırdık.

Bize neler oluyor toplum nasılda şiddete yöneliyor. Şahsı bu olaya iten sebebi ise çok ilginç, Doktor 'beni iyileştiremedi, tedavimi geciktirdi ' Ali Beyin kusuru var mı bilmiyoruz, ama kusuru olsa bile cezası bu muydu. Herkes kendine yapılan yanlış böyle cezalandırırsa sonumuz ne olur. Onun nasıl bir hekim olduğunu siz ne bilirsiniz içinde yaşadığı evlat acısıyla belki başka bilmediğimiz acılarıyla binlercesine şifa dağıtmaya devam etmedi mi? 19 yıl kolay mı geçti sanıyoruz en azından son üç yıldır beraber çalışıyoruz, ben şahidim hastalarına nasıl davrandığını biz gördük . Bu çok büyük haksızlık adam resmen görevi başında saldırıya uğradı. Daha 5 dakika önceydi hastalarını hiç bekletmedi yemek saatinde bile, onla-

ra şifa dağıttı. Ertesi gün kamera kayıtlarını incelediğimizde şahsın sabah saatlerinden itibaren danışma bölümünün önünde dolandığı görülüyor, daha sonra Ali Bey kattan inip polikliniğe yöneliyor, öğle saatlerin de ise poliklinikten çıkıp yemekhaneye yönelip, hiç birimizin tahmin edemeyeceği karşılaşma gerçekleşiyordu.

Ama kader saldırgan elbet kafasına koymuş besbelli ben nasıl olsa iyileşemeyeceğim içinde düşmanlık fidanını büyüttmüş kendi hayatını sonlandırma günahı yetmedi ona birde bizim melek doktorumuza elleri uzandı. Bekledi onu sinsice dolandı koridorlarda görevi başında üstelik tertemiz beyaz önlüğü üzerinde tıpkı kalbi gibi yaklaştı ve o vahim an Allahın taktiri elleri kırılıyadı keşke yapacak bir şeyler olsaydı...

Bugün 18 ocak ve ben hala kendime gelemiyorum atamıyorum içimden acıyı, sanki benim çok yakınım, öyle acıyor kalbim. Sabah odasına gittim her şey onun bıraktığı gibi anıları hala yaşıyor oda da, siteteskobu masasının üzerinde, kızının yazdığı şiir orda şiiri okuyunca ağlamamak mümkün değil, hep gözünün önünde nasıldı dayanmış. Yazdığı notlar , dolabında montu, ve diğer eşyalar sanki o dönecekmiş gibi bekliyor.

İnsanların kalplerimizin derinliklerinde yaşadıkları acılar, ya da saldırganın içinde büyüttüğü kin ve öfke bunları bilmek ne mümkün. Allahın verdiği canı bırakalım da o alsın. Beynimizi kirlenmiş düşüncelerden arıtalım, dünyamızda güzel yaşamak varken nelerle uğraşyoruz bizler.

24/01/2008 bugün her günüm den farksız olağan işlerimi yaptım.Odama döndüm geçen son hafta neleri değiştirdi diye düşündüm Ali Bey hala komada yaşam mücadelesi veriyor. Her zaman olduğu gibi hayat normale dönmeye başladı. Odasının kapısındaki bilgisayarda, benim bilgisayarım da duvarlardaki asılı resimlerine baktığımızda hep onu görüyoruz. Hayat bu geçecek günler o zaman her şeyi unutacağız.

Kendime burada bir eksiklik yok mu diye soruyorum. Acımız hala tazeyken acaba tekrar acılar yaşanmasın diye neler yapmıştık? Genelde tepkimizi basın açıklaması ve yürüyüşlerle gösterdik. Hastane Yönetimi bu tepkiyi görmüş, özel güvenlik hizmeti satın almak için çalışmalarını başlatmıştı. Sonuç olarak bir şeyler yapılmaya çalışılıyor. Sadece güvenliğin olması bizi güvence altına alır mı? Kanımca büyük etkisi olur en azından saldırgan şahısları caydırır.

30/01/2008 bugün beyaz bir örtü sardı etrafımızı; odamın camından dışarıya bakıyorum. Bir sakinlik var etrafta kara teslim olmuş hayat. Hastanemiz hava şartlarından olsa gerek oldukça sakin biz çalışanlarda haliyle öğle arası çaylarımızı yudumlarken farklı sohbetlerimizin arasında yine aklımıza Ali Bey geldi nedense onu unutmak bizim için hiçte kolay olmayacak, yemekhaneye gitmek için onun vurulduğu yerden geçmemiz gerekiyor. Sanırım beynimiz zaman sonra o korkunç günü unutacak. Son haberler kötü beyin ölümü gerçekleşmiş. Yaşamayı bir mucize demiş doktorları. Bu dünyadan elbet bir gün hepimiz göçeceğiz ama arkamızda bıraktıklarımız ne olacak?

Ali Beyin 3 çocuğu vardı. Ancak birini trafik kazasında kaybetti. Ali Beye kıyan kişi 2 çocuğu da bu dünyada yetim etti Allahın takdiri ama yetimlik ben yaşamadın bilmiyorum; bende bir annem hayatta en çok korktuğum bu dünyada kızımı yalnız bırakmak o daha bir bebek bana çok ihtiyacı var. 05/02/2008 gece saat 04:00 de telefonum çaldı. Hastaneden aranıyordum. Telefonda ki ses 'Hemşire hanım Ali Bey vefat etti bilginiz olsun' beklediğimiz bir haberd, ama üzülmemek ne mümkün...Ali Bey Ankara Atatürk Araştırma hastanesindeki hayat mücadelesini 20 gün sürdürebilmişti.

07/02/2008 evet Ali Bey artık aramızda yok biz bu dünyadaki hayat mücadelemize devam edeceğiz. Ali Beyin vurulmasından sonra hastanede çalışma ortamımız da biraz değişiklik oldu artık hasta ve hasta yakınları ile ilgili karşılaşılan sorunlarda daha tedirginiz çünkü hasta ve yakınları bize karşı sürekli bunu bir tehdit unsuru olarak kullanıyor. Örneğin bazı doktorlar ölmeyi hak ediyor, sizler ancak bu dilden anlarsınız şeklinde tehditler savuruyorlar. Bu benzeri sağlık çalışanlarına şiddet olayları bizim dışımızda birçok hastanelerde artık olağan hale geldi. Artık bakanlığın derinlemesine bu konuyu incelemesi gerekir.

Şiddet eğilimleri toplumumuzda son yıllarda artış göstermiştir. Fakat şiddetten öte artık direk ölümlü saldırılar olmaya başladı. Sağlık sektörü gibi diğer kamu kuruluşlarında da bu tip şiddet eğilimleri olmaktadır. Yetkili merciler bu konuda gereken tedbirleri almalıdır.

Hastanelerde bilindiği üzere hasta hakları birimleri kurulmuştur. Bu birimlerin kuruluş felsefesi hastaların şikayetlerini kolayca dile getirmelerini sağlamıştır. İlk bakışta bu birim hastalar için iyi bir sistem gibi durmaktadır. Geçmiş dönemlerde hastalara kötü davranıldığında şikayet etmekten,

haklarını aramaktan korkuyorlardı. Son zamanlarda gördük ki hastaları memnun edelim derken çalışanı hedef haline getirdik. Çünkü artık kimse ne doktora ne de diğer sağlık çalışanlarına saygı duymuyor. En ufak bir sıkıntıda (ki bu sorunlar çoğunlukla çalışandan değil prosedürler nedeniyle oluyor) sizi şikayet edeceğim görürsünüz siz bize bakmak zorundasınız diyebiliyorlar. Şikayet ettiklerinde de hasta hakları kurullarında bu insanlar bir nevi yargılanıyor. Çoğu zaman ceza almıyorlar çünkü haksız olmadıkları görülüyor ama insanlık onurları inciliyor. Hasta hakları hastaların işine yaradı bunu bir tehdit unsuru olarak kullanıyorlar.

Bizim Hastane’de ve diğer Hastanelerin bir çoğunda bilindiği üzere poliklinikler yoğun olur her doktorun kapısında uzunca kuyruklar. Hastalar oldukça ajitedir. Sıra beklemek istemezler bundan doktoru sorumlu tutarlar. Oysaki o doktor sabah 8 de gelir serviste yatan hatalarına bakar, yoğun bakımda yatan hastalarına bakar daha dinlenmeden polikliniğe iner ve uzunca bir hasta kuyruğu onu bekler. Sırada bekleyen hasta olsa bile sadece bekliyor doktor ise sürekli çalışıyor kimse keyfinden bekletmiyor. Birde hastadan hakaret işitebiliyor. Pekala doktor olmasa ne yapacak onca insan mesela Ali Beyin vurulduğu gün polikliniğine kayıtlı onca hasta vardı; diğer doktorlar hem de arkadaşlarının bu kötü gününde o hastalara bakmak zorunda kaldılar. Devlet Hastanesinde de psikiyatri doktorunun poliklinik kapısını kırmış bir saldırgan. Ertesi gün doktor izinli idi hastanenin tek psikiyatrisi olduğu için diğer hastalar madur oldu. Bir insanın doktor olabilmesi için lise sonrası en az 10 yıl eğitim alması gerekiyor. Onlar kalınca ders kitaplarını ezberlerken hastası tarafından vurulmayı hayal etmiyorlardır eminim... Ali Beyin vurulması hadisesinde konuşulan bir konuda hasta İstanbul’a gittiğinde oradaki doktor (bu hasta yakının ifadesi) sana yanlış teşhis konulmuş tedavin gecikmiş demiş. Hasta da bu konuda Ali Beyi suçlamış haliyle. Bu konuda önemli aslında doktorlar kendi meslektaşlarını hedef haline getirebiliyor.

Bu olay ve benzerleri zamanla artacaktır hasta ve yakınlarının onlara hizmet eden acılarını dindiren hatta hayatlarını kurtaran insanlara saygı duymasını öğrenmeleri gerekiyor. Hepimiz insanız insanca davranılmayı hak ediyoruz. Biz hastalara iyi davranacağız onlarda bize saygı duyacak karşılıklı anlayışla işler yolunda gider eminim. Şartlar çok kötü de olsa bizler hastalara güler yüzlü olmalıyız. Onlar da bizleri anlamalı zor şartlarda çalışıyoruz yükümüz fazla uzun saatler nöbet tutmak zorunda kalıyoruz. Biraz anlayış yeterli. Hastanelerin fiziki şartları düzeltilmeli, insanlara hizmet almak için uzun kuyruklarda saatlerce beklememeli, havasız dar ko-

ridorlarda poliklinikleri kapısında normal insan bile tahammül sınırlarını aşıp kayga gürültü yapabiliyor. Aslında her şeyin bir kolayı vardır. İnsanlar tedavi olmak istiyor hastane kapılarında perişan olmak değil. Biz sağlık çalışanları da saygı görmek anlayış görmek istiyoruz bizim dışımızda olan olaylar ya da eksikler yüzünden hastaların hedefi olmak istemiyoruz.

Toplum olarak daha çok yolumuz var önce insan olmayı insanca davranmayı ve davranılmayı gerçekleştirmeliyiz. Yolumuz uzun ve zorlu ama hedefimiz doğru. Sebep ne olursa olsun bir insanın canına kıyılmasını haklı göstermez Ali Beye olan üzüntümüz sonsuzdur. En az bizim kadar onu tanıyan tanımayan olayı duyan herkes aynı düşüncelerle saldırganı kınamıştır. Dilerim ki bir daha böylesi elim bir olay yaşanmaz.

HASTAYA SEVGİ, SAĞLIK ÇALIŞANINA SAYGI!

Ayşe KANDEMİR / GİRESUN

UMUTLA BEKLEYİŞ

Bundan on yıl önce eşimin tayininden dolayı Rize'ye geldik. Yeşiliyle deniziyle muhteşem bir şehir... Seyrederken ayrı bir keyif alıyorsunuz. Rize merkez dolu olunca, merkeze bağlı Dört Yol Sağlık Ocağına tayinim oldu. Sağlık Ocağına bağlı tam on bir köy vardı. İki ebe ve bir sağlık memuru olmak üzere üç kişilik bir ekipten oluşuyorduk. Sağlık Ocağı çalışma deneyimim ilk olacaktı.

Sekiz yıllık memurdum ama yığınla bilmediğim kırtasiyeler vardı. Doğanın verdiği o pozitif enerjile bir taraftan bu kırtasiyeleri öğrenmeye çalışırken bir taraftan da bölgeyi tanımaya gayret ediyordum. Bin dokuz yüz altmışlardan kalma bir ciple, köylere çıkıp aşı yapıyorduk. Arada cip bozuluyor inip itiyorduk.

Günler böyle gelip geçerken, nihayet bahara erdik. Çaylar yeşermeye başladı. Her tarafta menekşe kokuları... Çay mevsimi gelince bir de ne göreyim, çay makasıyla elini doğrayan sağlık ocağına koşturuyor, diğer arkadaş orada çalışmaya benden önce başladığı için, gayet sakin, bende ise bir heyecan, ne yapacağız diye...

Sonrasında Ebe arkadaş dikti kesilen yaraları, ben de ona yardım ettim. Nasıl olsa bir bilen var, öyle böyle öğrenirim diye düşündüm. Okulda öğrenmiştik dikiş atmayı, ama pratik olarak önceki çalıştığım yerler de bu tür vakalar olmadığı için unutmuştum. Aradan zaman geçti, bir sabah sağlık ocağına geldiğimde kapının önünde yaşlı amcayı beklerken buldum.

-Günaydın amca hayırdır, sabah sabah tansiyonun mu yükseldi, dedim

-Yok evladum haçan çay makasıyla bacağıma doğradum , ha bir ba-

kasun diye geldum, dedi. Eyvah dedim kendi kendime diğer arkadaş da izinli ben ne yapacağım şimdi, en iyisi pansumanını yapıp hastaneye göndereyim diye düşünürken, Amca heyecanlı:

-Haçan hızlı olusun kızum çok kanayı ...

Hemen pansuman odasına aldım yarayı açtım baktım derin kesilmiş en az altı dikiş atmak lazım diye düşündüm.

-Bak benim güzel amcam, ben bu kesilen bölümü güzelce pansuman edeyim, ama dikişte atırmam gerekiyor bu yüzden hastaneye gitmelisin, dedim. Ama amca dinlemiyor...

-Sen ne deysisun evladum çaylukta işçi vardır haçan sar sarmala da ben gideceğim. Ne ettimse amcayı ikna edemedim. İş başa düştü dedim ve amcayı sedyeye bir güzel yatırdım. Bir taraftan jetokain çekiyorum yarayı uyuşturmak için, bir taraftan da soruyorum,

- Amca seni kan tutmaz değil mi, kalbin, tansiyonun falan var mı, bak doktor da yok burada, sonra zorda kalmayalım, dedim.

Amca gayet rahat,

-Sen işini yap kızum, sabah erkenden kalkmış idum, ayakta uyukluyorum haçan işu bitunca uyandırursun beni... Amcanın sakinliği beni rahatlatmıştı, yavaş yavaş özene, bezene yarayı diktim. Ama sırlıklam olmuşum. Pansumanını ve tetanos aşısını da yaptım, bir güzel sardım, amcaya seslendim.

-Amca bitti bak eskisinden bile güzel oldu, iki günde bir pansumana geleceksin bir hafta sonrada dikişlerini alırsın, dedim. Amca,

-Allah senden razu olsun kızum sana iyi işler dilerum, dedi ve gitti. Derin nefes alarak güzel bir şey yapmanın keyfiyle bir neskafe yaptım kendime ve pencereden dışarıyı seyrederken insanlara faydalı olmanın lezzetini bir kez daha yaşıyordum. Sonrasında amcanın pansumana gelmesini bekledim, günler geçti aradan ama amca gelmedi.

Gelen insanlara soruyordum ama kimse bilmiyordu. Sağlık ocağımıza bağlı uzak bir köyden gelmişti, evini bilsem gidecektim ama köylerdeki evler çok dağınık yerleşmişti, her çay bahçesinde bir ev vardı. Benim umutla bekleyişim sürerken, tam bir ay sonra amca çıka geldi.

-Hayırlı işler evladum, şu benim dikişleri bir alsan diyirum, dedi

-Ay benim güzel amcam sen nerelerdesin, ben sana demedim mi iki günde bir pansumana geleceksin bir hafta sonrada dikişleri alacağız diye söylemedim mi, dedim.

Amcanın cevabı beni hala güldürür,

-Kızum sen buralardan değulsun heralde bilmeyimusun bizim burarlarda çay bir ay sürer, çay kesumu bittu da anca gelebildum dedi. Yarayı

Anılardan Bir Demet

---

açarım ki birde ne göreyim, yaklaşık iki saat, ter içinde kalarak, özene, bezene diktığım dikişler kabuk bağlamış, iplerin uçları deriyle beraber kalkmış... Ben hala Rize merkezde 4 Nolu Sağlık Ocağında görev yapmaktayım ve şuan ki attığım her dikişteki cesaretimi o güne borçluyum. Hepinize saygılar sunuyorum...

Filiz ÇAKMAK / RİZE

DOKUZ AY DOKUZ SANİYEYE DÜŞER Mİ?

Gümüşhane'nin Şiran ilçesinde bulunan Devlet Hastanesi'nde 2001 yılından beri Sağlık Memuru olarak görev yapmaktayım. Burada görev yaptığım süre boyunca çeşitli olaylara şahit oldum. İntihar vakaları, kalp krizleri, ateşli silah yaralanmaları... Askeri birliklerin terör örgütü tarafından pusuya düşürülmesi sonucu yaralanan ve şehit düşen askerlerimize yapmış olduğumuz ilk yardımlar... Hastanemiz 112 hizmeti verdiği için, hastanemize yapılan, acil hasta, kalp krizi geçiriyor çağrılarının da alelacele gittiğimiz birçok vakanın, sıradan aciliyeti olmayan hastalar için yapılmış olması. Bunun gibi birçok olay... Ama hiç biri bu olay kadar bizde korku, heyecan, merak, şaşkınlık uyandırmadı.

Şiran Devlet Hastanesi'nde 07.01.2008 gününde nöbetçi olarak görevimi eda etmekteyim. Olayın geçtiği gün benimle beraber hastanede nöbetçi ve görevli arkadaşlarım şunlardı: Dr. Eser Bey, Fatma Hemşire, laboratuvar teknisyeni Ali Fuat Bey, röntgen teknisyeni Hakan Bey, servis hemşiresi Fatime Hanım, hizmetli olarak Turgay Efendi, nöbetçi ebe Sunay Hanım, nöbetçi şoför Aziz Bey.

Diğer nöbet günlerimiz gibi sıradan ve alışıla gelmiş hizmetimizi yaparken saat 19.30 civarında Sümbül S. isimli hasta, eşi Yakup S. ile birlikte muayene için hastanemize başvurmuşlardı. Poliklinikte Dr. Eser Bey'le, Hemşire Fatma hastalarla ilgileniyor ve onları muayene ediyorlardı. Sıra bu yeni gelen hastadaydı ve muayene için odaya girdiler. Dr. Eser Bey, hasta ve hastanın eşi arasında muayene esnasında şöyle bir konuşma geçer.

Dr. Bey: - Şikâyetiniz nedir?

Hasta Kadın: - Belim ve karnım ağrıyor.

Dr. Bey: - Ne zamandan beri ağrınız var?

Hasta Kadın: - Bugün, sabahtan beri ağrıyor, şimdi daha da arttı.

Hastanın karnından şikâyetçi olması ve karnındaki şişlikten yola çıkarak, Dr. Bey hastanın hamile olabileceğini düşünür.

Dr. Bey: - Hamile misiniz?

Hasta Kadın: - Ne hamilesi! Yok! Yok öyle bir şey! Hamile değilim Doktor Bey !...

O esnada hasta kadının beyi de şaşırarak: “Eşim hamile değildir Doktor Bey!” diyerek eşinin düşüncesini onayladı. “Tekrar hasta kadın şaşkınlık haleti içinde şöyle devam etti: “Doktor Bey, üç ay önce ameliyat oldum. Hamile olsaydım beni ameliyat yaparlar mıydı?”. Bunun üzerine Dr. Bey`de:“Peki, tamam.” der demesine; ama yine de bir kere şüphe içine düşmüştü. Gebelik testi ve idrar tahlili istemeye karar vererek hasta kadına: “Sizden tahlil isteyeceğim, bu tahlilleri yaptırdıktan sonra müşahede odasına geçiniz ve boş yataklardan birine yatınız. Size bir tane serum taktıracağım.” der

Tahlilini veren hasta müşahede odasına geçer. Boş olan yataklardan birine yatar. Hemşire Hanım Dr. Bey`in dediği gibi hastaya serum takar. Muayene odasında bunlar oluyorken ben, şoför Aziz Bey, hizmetli Turgay Efendi ile beraber kantinde çay içiyorduk. Biz çayımızı yudumlarken, bir bağırma sesiyle irkildik. Ortam çok sakindi, birden bire acaba ne oldu? Ne oluyor merakıyla hepimiz sesin geldiği yöne doğru fırladık. Hastanemiz küçük olduğu için birkaç saniyede sesin geldiği yerdedik ve gözlerimizin görebileceği, dimağlarımızda iz bırakacak ender bir sahneyle karşı karşıya kaldık. Aklın ve mantığın şaşkınlıktan donup heykelleştiği anlardan birisini yaşıyorduk. Müşahede odasının hemen önünde Dr. Bey, hasta kadının eşi Yakup Bey, servis hemşiresi Fatime Hanım şaşkın şaşkın hastaya bakıyorlar, belli ki bir şeye şaşırılmışlar yüzleri sapsarı olmuş. Müşahede odasının kapısına biraz daha yaklaşmış hastaya doğru baktığımda bizi şaşırtan o sahne: Hasta Kadın, istirahat ettiği yataktan inmiş, ayakta yarı eğilir vaziyette ellerini dizlerine koymuş. Kadının üzerinde kazak, hırka, etek ve eteğin eşofman tarzında içlik ve bu içlik elbisesini ayak bileğine kadar indirmiş. Korkmuş bir halde derin derin soluyor, sararmış olan yüzünde gözle görülür bir şekilde ter damlacıkları akıyor, hasta ağlamaklı bir bakışla Dr. Bey`e bakıyor. Ama orada bulunan herkes şaşkın sanki ağızlarını bıçak açmıyor.

Müşahede odasının yanında nöbetçi personel odası var. Buradan acil-de nöbetçi olan Fatma Hemşire`nin sesi geliyor. Ortalıkta insanların korkmuş vaziyetlerinden başka bir şey gözüküyor. İçeri girdim. Hemşireye sordum:“Ne oldu”. Hemşire elini dizine vurarak korkmuş bir vaziyette:

“Hastanın içinden bir şey geliyor! Valla! Gördüm! İçinden bir şey geliyor.” Tam o sırada hastanın sesini duydum: “Yardım edin bir şey geliyor!”. O an tüylerimin ürperdiğini hissettim. Dışarı çıktım. Hasta yine eğilir vaziyette eteğinin alt kısmını tutmuş, elleriyle dizinden destek alır vaziyette derin derin nefes alıyor. Nefes alması daha sıklaşmış ve 5–6 metreden duyulur bir hal almıştı... Herkeste şaşkınlık haleti devam etmektedir. Gelen başka bir hastaya enjeksiyon yapmak için acile girdim. Flakonun içindeki tozu sulandırıp tam çekmek üzereydim ki kadının açığı bir ses tonuyla bağırması duyuldu. Ardından Doktor Bey’in sesi: “Kadın doğurdu, koşun”. İğneyi bıraktım. O esnada Hemşire Fatime acile girdi, hızla set takımlarını karıştırmaya başladı. Ben de o esnada elime eldiven taktım. Fatime Hanım’ın elinde makas ve klemp, hastanın yanına koştuk.

Kadının duruş pozisyonu değişmemiş, hala elleri dizinde yarı eğilmiş vaziyette hasta şaşmış, korkmuş, yorulmuş bir halde ayakta bekliyor. Dr. Bey yere çökmüş bir vaziyette hastanın ayaklarının arasından iki elini uzatmış çocuğu tutuyor. Fatime, eğildi; Dr. Bey’in onayını aldıktan sonra çocuğun göbek bağıni kesti. Göbek bağı, doğan çocuğun yere çarpmasını engellemiş, çocuğu yerden 20–25 cm yüksekte tutmuş, çocuğun yere çarpmasını engellemişti. İnsan vücudunun mükemmel uyumuna bir kez daha şahit olmuştuk. Çocuğu Dr. Bey kucağına alıp koşar bir halde acile geçtik, çocuğu çarşafın üzerine koyduk ve hemen bebeği aspire ettik, çocuğun nefes alması rahatlamıştı. Zaten çocuk çok sağlıklıydı. Fatime Hanım çocuğu ayaklarından tutup yukarı kaldırdığın da poposuna vurmasına gerek kalmadan hemen ağlamaya başladı. Hepimiz hem şaşkın, hem heyecanlı, hem de doğumla rahatlamıştık. Hastanın rahatsızlığı geç de olsa anlaşılıyordu.

Daha sonra ebe arkadaş geldi olanları görünce o da çok şaşırıldı. Dr. Bey Ebe Hanım’a: “biz doğumu yaptırdık gerisiyle artık sen ilgilenirsin” dedi. Ebe Hanım: “tamam ama hastayı doğumhaneye çıkarmamız gerekir” dedi. Doğumhane hastanenin üçüncü katın da bulunmaktadır. Bunun üzerine hastayı sedyeye koyup doğumhaneye çıkardık. Kadının elbiselelerine kan bulaşmış değişmesi gerekiyordu. Yeni doğan çocuğun da giysiye ihtiyacı

vardı. Kadın hazırlıksız geldiği için bunları temin etmesi zor gözüküyordu. Bu durumu gören Hemşire Hanım ve Ebe Hanım, hastanenin yanındaki lojmanda kaldıklarından evden çocuğa ve kadına giyecek çamaşır getirdiler. Arkadaşlar getirdikleri elbiseyi çocuğa giydirdiler. O kadar masumdu ki sanki ortalığı birbirine katan o değildi. Ortam sakinleşmişti.

Nöbetçi personel olarak hepimiz, şahitliğini yaptığımız bu ilginç olayı yorumlamaya ve konuşmaya başlamıştık. Herkes farklı şeyler söylüyor. Hemşire arkadaşımız: "Acaba, gebelik testi istemiştik, sonucu çıktı mı?" dedi. Başka birisi: "Yok böyle bir şey! İnsan hamile olduğunu nasıl bilmez? Bebek karnında hiç mi hareket etmedi?" dedi. Tam bu esnada odanın kapısı açıldı. Laboratuar teknisyeni arkadaşımız içeri girdi. Acil ile laboratuar'ın olduğu bölüm birbirine zıt istikamette olduğundan belli ki arkadaşın olan bitenden haberi olmamıştı. Laboratuar Teknisyeni Arkadaş: "Hastanın tahlil sonuçları çıktı. Alabilirsiniz." Diye seslendi. Herkes ona baktı. Ben de arkadaşımıza: "Tamam, dursun Fuat Bey. Birazdan çocuğun kendisi gelecek tahlilleri almaya!" dedim. Bu sözüm üzerine herkeste bir kakhaha yükseldi. Arkadaş, şaşkın şaşkın bir şey anlamamış bir şekilde baktı bize. Biraz düşündükten sonra: " Ne çocuğu!

Neden bahsediyorsunuz?". Bunun üzerine olan bitenleri arkadaşına anlattık. Arkadaş da çok şaşırıldı. Daha sonra Dr. Bey ve ben, hastanın yanına çıktık. Hasta yorgun bir vaziyette yatıyor. Dr. Bey, ben ve hasta arasında şöyle bir diyalog geçti:

Dr. Bey: - Gözünüz aydın olsun! Nasılsınız Hanımefendi?

Hasta Kadın: - İyiyim. Sağ olun Dr. Bey!

Ben: - Hamile olduğunuzu bilmiyor muydunuz?

Hasta Kadın: - Hamile olduğumu bilsem korkar mıydım bu kadar.

Dr. Bey: - Kaçınıcı çocuğunuz?

Hasta Kadın: - Dördüncü!

Ben: - Karnınızda çocuk hiç hareket etmedi mi?

Hasta Kadın: - Hayır! Hareket etseydi anlardım.

Dr. Bey: - Şu an bir şikâyetiniz var mı?

Hasta Kadın: - Biraz ağrım var ama şimdi daha iyiyim.

Ben: - Çocuk doğunca ne hissettiniz hanımefendi?

Hasta Kadın: - Geleceğinden haberim olmayan biri için ne hissedebilirim ki? Sadece çok korktum! Onu görünce de çok şaşırđım!

Ben: - İsmi ne koyacaksınız?

Hasta Kadın: - Bilmiyorum, hiç düşünmedim.

Dr. Bey: - Ameliyat olduğunuzu söylemiştiniz. Ne ameliyatı oldunuz?

Hasta Kadın: Göbek fitiğinden ameliyat oldum.

Dr. Bey:- Tam olarak kaç ay oldu ameliyat olalı.

Hasta Kadın: - Yazın olmuşum. Sanırım Ağustos aylarında.

Ben: - O zaman yaklaşık 4-5 ay oluyor.

Hasta Kadın: - Evet, doğru.

Dr. Bey: - Tekrar gözünüz aydın olsun hanımefendi!

Hasta Kadın: - Çok sağ olun Dr. Bey! Allah sizlerden razı olsun! Sizleri

başımızdan eksik etmesin.

Dr. Bey: - Teşekkür ederim. Biz görevimizi yaptık. Dr. Bey çocuğu yat-tığı yerde muayene ettikten sonra: “çok güzel gayet sağlıklı gözüküyor” dedi. Bu konuşmalardan sonra bende hastayı tebrik ederek Dr. Bey ile odadan ayrıldık.

Bu olay bizleri hayrete düşürmüştü ve hayatımızın unutulması müm-kün olmayacak ender olaylar arasında hafızamızda yer etmişti. İşte böyle bir nöbet görevimizi de eda etmiş olduk...

Dedim ya: “Sıra dışı bir nöbeti! Dokuz ay dokuz saniyeye düşmüş-tü...”

Rumuz: İsoal 61 / GÜMÜŞHANE

HAYAT FUTBOL SAHASI DEĞİLMİŞ

Sağlık Eğitimi almamın üzerinden ve bu vesileyle orada oluşan güzel okul arkadaşlarından ayrılalı epey zaman oldu. Hatıra defterimi kaybeden Manisa Köprübaşı'lı Harun' a hala kızgınım. Geçmişimle koparttığı bağlardan mı nedir bilmem belki de soyadını hatırlayamamam bu yüzden. Ah Harun dedim yıllarca.Daha ne kadar bu cümleye sarılıyım bilinmez. Ne yaptın Harun dilimde hala dolaşmakta.Söylenip durmam olur bazı zamanlarda.

İçimdeki çocuğun üşüdüğü,anılara sarılmak lazım geldiği o zamanlardan birinde,sos vermek üzereyken;içimden bir ses, ılık meltemler misali fisıldıyor:"Yakın bir zamanda yeni arkadaşlıklar edineceksin. Senin için yeni bir hayat başlayacak."

Sonra Bölük Astsubayı Yılmaz omzuma dokunuyor:

"Hey Çavuş, garajdan bana bir araç ayarla. Sıkılmış yüreğim, yeşil görmekten bıkmış yorgun gözlerim vahada bir şoför arıyor. Tam o sırada bir ses duyuyorum. Muzaffer Çavuş telefonun var... Yorgunluğum gidiyor. Gözlerim açılıyor, koşuyorum. Soluk soluğa bir koşturmacanın sonunda, maratonda finışı geçmiş atlet misali sevinçle telefon odasında kavriyorum telefonu. Özlediğim bir ses mi acaba derken, hem özlediğim hem de yıllardır beklediğim en müjde kar telefonlardan birini aldığımın kesin olduğunu anlamam gecikmiyor.Telefonda, arkadaşım Yücel,tayinimin Esenyurt' a çıktığını söylüyor.O kadar çok seviyorum ki bilemezsiniz.İçimdeki çocuğa sarılıyorum bu haberi kutluyorum.Hem benim hem içimdeki çocuğun üşümesi geçiyor.Bütün bedenim gevşiyor.Kanatsız uçacak kadar hafifliyorum.Allah'ım nelere kadirsin ! diyorum...

Askerden dönmüşüm.Resmi olarak askerliğim bitmiş ve görev yerime

gitmek istiyorum.Yakın bir arkadaşla köyü görmeye gidiyoruz.Köy yaşadığım ilçenin köyü ve 17 km.Ama bu zamana kadar adını sadece duymuşum.Ne gitmişliğim var ne içinden geçmişliğim.Kendimle barıştığım-dan beri göreceğiz bakalım diyorum.Bakalım neler görecekisin? Kimlerle tanışacaksın,neler yapacaksın?

Köy görüyorum.İlk izlenimlerim olumlu.Fena bir yer değil.Neyse şehre gelip hazırlıklarımı tamamlıyorum ve bir an önce göreve başlamayı düşünüyorum.Ama karlar fırsat vermiyor.Duyduğum haberler hep yolların kapalı olduğunu söylüyor.Karlar erimeye başladıkça içimde bir yerler eriyor.Sesimin titrediğini ve ara sıra çatallaştığını hissediyorum.Ümitler şaha kalkmış katar katar içimde.İlki, acaba insanlara karşı faydalı olabilecek miyim ? diyorum .

Gün geliyor ve eriyen karların üzerine basa basa taze ümitlerle ilerliyoruz.Islak ve don tutmuş topraklar balçıklı sıvanınca zahmetle ilerliyoruz yollarda. Hele şükür vardık.Lojmanın önüne yaşıyoruz.Soğuk bir gün ve apar topar eşyalarımızı boşaltıyoruz.Lojmana çıkıyoruz,yerleşiyoruz. Burada karlar henüz erimemiş.Yakacak odun getirmişim biraz ama tutuşturacak çırpı bulmak yeğenim Fatih' e düşüyor.Getirdiği çırpılarda karlar veda etmemiş.Beyazlarından arınmamış henüz.Sobayı yakıyoruz.Yorgunluktan uyuya kalıyoruz.Gece bir ara uyanıyorum.Ayaklarım sızlıyor.Uzun zamandır kullanılmayan konut üç çırpıyla ısınır mı ?Oda buz gibi olmuş. İçimdeki sevince sarılıp tekrar uyuyorum.

Yavaş yavaş alışıyorum.Arkadaşlarım iyi, hoş insanlar. Bir şeyler bildiğimi sanıyorum ve göreve iyiden iyiye alışıyorum. 27 Köyümüz var sorumluluğumuz ve köylere aşya gidileceğini söylüyor arkadaşlar.Nasıl gidiyorsunuz diyorum.Bir şekilde diyorlar,gülüyorlar.Onlar alışmış ve bende tebessüm ediyorum.Doktorumuz yok,yeni ayrılmış ve yerine yenisi daha henüz gelmemiş.Yakın zamanda gelmez diyorlar.Sağlık Memuru olduğum için sorumluluk baba ait.İşlerin içinden çıkamadığım zamanlar bazı yerlere telefon ediyorum çıkar yol bulmak için.Çıkış kapısı bulmak için.Araç işini halletmek istiyorum.Köy içinden ayarladığımız ve model,cins farkı gözetmediğimiz araçlar arıyoruz.Köy içinden ayarlamaya çalıştığımız araç sahipleri fiyatta diretiyor. Köylere bazen yalvar yakar traktör üstünde gidiyoruz.Sepetli motor dedikleriyle bile köy gezilerine gidiyoruz.

Köyün kavşağından İlçe Tarım Müdürlüğü'nün resmi aracı geçiyor.Şoförünü tanıyorum.Bizim köylere giderken bizi de götürün bizde köy

gezilerimizi yapalım diyecek oluyorum ama vazgeçiyorum. Arabanın içi hayli dolu. Biz 4 kişiyiz. Birimiz Sağlık Ocağında kalsa 3 kişi yine sığmak mümkün değil.Nerelere ve niçin gittiğini öğrenerek ayrılıyorum oradan. Ama öğrendiğim bilgi benim içimi burkuyor.Beynimin hücrelerinde köşe kapmaca oynuyor düşünceler...İçimdeki çocuk üşüyor. “Hayvanlara aşı yapmaya gidiyorlarmış.”Biz ise insanlara.Ama gidecek el arabamız bile yok,yardım edende. İlçede bile kuruma ait resmi bir tek araç olmadığı için,kendi yağımızla kavrulmak zorunda olduğumuzu günler geçtikçe anlıyorum. İyiden iyiye de işe alışıyorum. 27 köyü bir şekilde gezdik. İnsanların hali çok acı.Şehre gidemeyen insanlar var. Çocuklar ayaklarında çorap olmadan oradan oraya koşturuyorlar. Bir şeylerden haberleri yok.

Çocukluğum geliyor aklıma. Cumartesi günleri akşam üzeri köylüler traktörlerle köylerine dönerken arkalarına tutunur ve bir süre sonra atlardık. Ne tehlikeli bir iş yapıyormuşuz diyorum, sonra gözümü açıyorum. Artık vicdanımla baş başayım. Bir süre daha bir şekilde değişik çözümler bularak köy gezilerine devam ediyoruz.Perşembe günleri posta arabası geçiyor. Ona atlıyoruz.Adamlara az buçuk cebimizden para da versek pek razı değiller ama mecburuz.Kendimi bir sığıntı gibi hissediyorum.Göreve başlayalı 5-6 ay olmuş.Ay sonrası telefon parası geliyor. Ara sıra evi arıyorum diye onunda tamamını ben ödüyorum. Sağlık Ocağımızın bir geliri yok.Bir şeyler yapmak zorundayız.Her zaman cebimizden para çıkacak hali yok ya. Bir ara köylerde cana yakın insanlar keşfediyoruz.Bize yememiz için yoğurt,süt,yumurta veriyorlar.Hem ikram ediyorlar,sonra da ayrıca verenler oluyor.Görevde yeniyiz ve ideallerimiz var ya.İçimize sınımiyor. Diğer arkadaşlarda görevde yeni sayılır.Yoğurdun,sütün,peynirin,y umurtanın piyasa fiyatlarını öğreniyoruz.Onları dışarıdan satın alıyormuş gibi parasını sağlık ocağında bir kutuya koyuyoruz.Artık bankamız var. Bu ufakta olsa bir işe yarıyor. Bunları köy gezilerinde benzin parası olarak kullanıyoruz.Yaşasın hacmi küçükte olsa bu içimdeki çocuğu sevindiriyor. Artık aksatmayacağız diyorum köy gezilerini. Ama o çözüm yolu da bizim işimize az yarıyor.Daha doğrusu yarı yolda kalıyoruz,oturup kahroluyoruz.

O zamanlar Sağlık Grup Başkanları Hastane Başhekimleri.İşle pek ilgilenmiyorlar ya da ilgilenemiyorlar. Elimizden tutan yok.O kadar köye de yürüyerek gitmek mümkün değil,.Maaş günlerinde şehre gidiyoruz. Arkadaşlarla sohbet edip,dertleşiyoruz.Bazı duyduklarımız canımızı sıkıyor. Bazı kurumların bol bol imkanları bulunduğunu,arabalarının olduğunu ve istedikleri şekilde kullanabildiklerini öğreniyoruz.Bizim ise eteği küflü bir

arabamız bile yok. Ara sıra yolda kalsa bile arkadan ittirmeye razıyız. İyice canımız sıkın durumda.Fotokopi çektirecek gelirimiz bile yok. Bu kurum neyle dönüyor diyen biri de. Sağlık Grup Başkanına konuyu iletmeyi düşünüyorum.Bize bir araç ayarlayın diyorum.Gerek telefonla gerek yazılı olarak yaptığım başvurular fos çıkıyor. Belki ellerinden gelen bir şey yok diye iyi niyetli olmaya çalışıyorum ama bu fazla devam etmiyor,yıkılıyorum.

Okulda bize öğretilenler aklıma geliyor.Öğretmenlerim geliyor aklıma. Bazen ara sıra bize saha da çok olayla karşılaşacaksınız diyorlardı. O zaman hayat toz pembe ve bu renkle bakan gözlerle biz onu futbol sahası zannederdik. Bakıyorum bu saha düzgün değil ve çeşitli engebelerle dolu. Gerçek saha burası,anlıyorum.Öğretmenlerimin kulaklarını çınlatıyorum. Özürler uçuruyorum öğretmenlerime.Hatırladığım kadarıyla onları kırarak bir şey yapmadım ama olsun. Gönül avunmalar ararken kendimi yeni çözüm yolları ararken buluyorum. Yine vicdan denen içimdeki ideal bekçisi ile baş başayım. Birilerinin dikkatini çekmek gerekli ama nasıl derken tecrübeler,daha doğrusu tecrübesizlik kazık misali hançerliyor beni. Hançerler ara sıra beni kendime getiriyor ve şükürümü eda ediyorum.Bir yıl öncesinde işim bile yoktu diyorum ve tebessüm etmeyi hatırlıyorum. Arkadaşların bir bir tayini çıkıyor ve ben yalnız kaldığımı anlamaya başlıyorum.Tek kalsam da ideal bekçim,hafiyem vicdanım var.Yeter...

Keşke bu arada uzun sürecek çözüm yolları bulabilsem.Köylerde doğanlarımıza, gebelerimize ve bize ihtiyacı olanlara zamanında ulaşamıyoruz.Gün geliyor hiçbir köye gidecek durumumuz kalmıyor. Çaresizlik bizi çevreleyip hapsediyor. Köylerde çocuklarımız aşısız kalmaya başlıyor. Kulaklarımda çığlıklarını duyar gibi oluyorum.

3-5 km.lik köylere bari gidelim diye yaya bile yürümeye başladık.2 Kola bölündük.Ben bir iş makinesini durdurdum ve köye geldim. Ebe arkadaşlar dönmedi. Onları merak ediyorum. Sonra onlarda ufuktan yaya görünüyor.Çandır denen 4 km.lik köyden ellerinde aşı çantası geliyorlar. Yorgun oldukları her hallerinden belli.Bizi görünce tebessüm ediyorlar ve kendilerini bir sandalyeye zor atıyorlar. Yaşar abimiz var.Yorgunluk çayı iyi gider diye düşünüyorum. Yaşar Abi mert adam bizi kırmıyor ve tavşan kanı bir çayla yanında aldığımız muhabbet ikramı yorgunluğumuza masaj oluyor. Teşekkürler Yaşar Abi. Kulakların çınlasın.Hakkını helal et.

Ama bu çocuklar bize hakkını helal edecek mi? Aşılarını tam yapamıyoruz.Köylere gezilerimiz iyice aksamaya başladı.Bizim elimizden gelen

bir şey yok. Cebimizden katmaya devam ediyoruz, tükeniyoruz. İçimizdeki sönmeyen volkanın ideal lavları gözümüze umarsızlık külleri püskürtüyor, geçici körlük yaşıyoruz. Derken derken bir ay geldi hiç köye gidemedik. Ne olursa olsun diyerek aylık çalışmama aşısı adedini bir adet olarak giriyorum. Doktor olmadığı için düzenleyen ve onaylayan adına imzalıyorum. Çalışmalarımı kendi cebimden ödediğim parayla postaya veriyorum.

Aradan 10 gün falan geçiyor.İlden Sağlık Grup Başkanlığına yazı gelmiş. Gidip almam söyleniyor.Bizi ilgilendiriyormuş. Ertesi gün şehre gidip yazıyı teslim alıyorum.Hemen oracıkta yazıyı bir kalemde okuyorum. Okuyunca beynimdeki fırtına elnino fırtınasıyla yarış edercesine deli deli esiyor. Yazı da niçin 1 aşı yaptığımızı ve neden aşı yapılacak çocuk varken aşı yapılmadığını soruyorlar.Sinirleniyorum.Uçağım vardı da uçuracak rüzgarı bulamadım diye hayıflanıyorum. O ara içimde bir hareket seziyorum.Bu hareketi bir çözüm yolu olarak kullanayım diyorum.Çünkü yazıda niçin aşı yapmadığım veya yapamadığının rapor edilerek gönderilmesi gerekiyor. Köye dönünce ayrıntılı ve keskin cümlelerden oluşan bir rapor yazmayı düşünüyorum.Mesleğimde 1 yılı doldurmak üzereyim.Gerçi stajyerliğim henüz kalkmamış ve namzet memurum.Ama cesaretliyim ve bu cesaretimin kırılmasına imkan vermeyecek kadar da kararlıyım.Her şeyi en ince ayrıntısına kadar yazacağım.Başlıyorum yazmaya.3 sayfa bir rapor yazarak hararetili dudaklarımla zarfı ıslıyor ve kapatıyorum.

Hani askerde iken tayininin çıktığını haber veren telefon var ya. O gibi müjdeli bir yazı geliyor cevap olarak.Yazı da özet olarak araç yoksunlu nedeniyle aşıya gidemediğiniz anlaşılmıştır yazıyor.Valilik tarafından kaymakamlığa konunun iletildiği ve her ay belirlenen günde ilçede bir kurum aracının bize tahsis edileceği söyleniyor.Kendim,arkadaşlarım; en başta çocuklar adına,bebeler adına yüzümdeki tebessüm artıyor ve bir kahkaha patlatıyorum.Uzun zamandır kahkaha atmayı unuttuğumdan onu bile beceremiyorum.Bunu, bana garip gözlerle bakan arkadaşlarımdan anlıyorum.Çocuklar gibi sevinçliyim.Artık aşılarımız aksamayacak.Her köye zamanında gidebileceğiz.Yaşasın...Her birimizde ayrı sevinç.

Araç olayının bu kadar geç fark edilmesi ya da geç verilmesi idealerimizde delikler açsa da üzerine yama ve merhem olacak bir kararın alındığını öğrenince tüm bizim gibi şartlarda çalışan arkadaşlarda refaha kavuşuyor.Bu ay nasıl gideceğim ? Bu ay nasıl yapacağım ? Düşünceleri rafa kalkıyor.

Bir görev zaferi olarak bu anı beni mutlu etti.Ondan sonra ondan aldığım cesaretle bir çok engelin üstesinden gelmeyi becerdim.Bugün çalışanlar en azından çoğu arabaya sahip ve yollarımız asfalt.Ama en önemli bir şey var.Azim,İdeal,vicdan.Bu üçlü olduğu müddetçe birçok sefer, zaferle sonuçlanmaya mahkumdur.Bir de unutmadan söylemek lazım. Sağlıkçısınız ve sağlığa kavuşturmak istediğiniz; sağlıklı kılmak istediğiniz insanlar ararken içinizdeki ümidi hiçbir zaman yok etmemelisiniz. Bolluk içinde yaşayan ve değerlerimizi har vurup harman savuran vicdansızlara kulak tıkayarak yepyeni bir dünyaya tebessüm edecek bebeler,çocuklar, anneler,babalar yetiştirmek için.İdeal hortumumuzun vicdan fıskiyesiyle yeşil yaşanası bir dünyayı sulamak için. Gelecek için...Türkiye için...

Muzaffer DAĞLAR / MANİSA

ÖKÜZ ÇARPMASI

Kapımın altından giren rüzgar kilimlerimi alttan şişirmeye devam ediyor. Rüzgar kesilmez mi hiç burada ?İsmi koyan iyi koymuş. Esenyurt. Tam on ikiden vurmuş. Yan odanın camından dışarı seyrediyorum. Yağcı dağı tüm heybetiyle ve ihtişamıyla kılıç çekiyor yalnızlığıma. Hayallerimi kalkan olarak önüne sürüyorum. İsmi Paşa koyduğumuz minik köpek yavrusu kendi gibi minik minik havlıyor. O sırada Paşayı, ebe hanımların şampuanla yıkamaları gözümün önünden film şeridi gibi geçiyor.

Ön balkona çıkmak zaten cesaret istiyor. Kapısın bile ara sıra açıyorum. Açık bırakmak camcının işine yaradı. Zaten poyraz rüzgarı bildiği nağmelerini tüm çığırkanlığıyla haykırıyor. Tatil günleri de yalnız çekilmiyor. İş günü olsa işler bizi biraz oyalardı diyorum. Ani bir kararla bahçeye iniyorum. Tavuklar ortada görünmüyor. Ortada bir gariplik var. Rüzgar var ama hava o kadar soğuk değil. Kümese yaklaşıyorum. Çilli Horozum tek başına kümesin içinde tedirgin ve ürkek. Allah Allah... Garip doğrusu derken tavuğumu aramaya koyuluyorum. Yumurtasını da bırakmamış. Lojmanın etrafında bir tur attıktan sonra tek tük tüyler gözüme çarpmaya başladı. Takibim devam ediyor... Düşündüğüm olmasın diye dua ediyorum. Duamın mısraları kalbimde noktalanmakta üzere iken büyükçe bir kuşun hemen önümde havalanması beni o kadar çok korkutuyor ki. Benim için mutsuz son. Şahin olduğunu anladığım büyük kuş tarafından boğulan tavuğumun, deşilen karnından yuvarlanan yumurtası az aşağıda duruyor. Bakmaya kıyamadığım karnında yeni oluşmaya başlayan küçücük bir yumurta. Lojmanda oturan arkadaşlardan birinde tüfek vardı diyorum ve hemen alıp mevzi alıyorum. Tüm beklemlerime karşın şahin denen katil gelmiyor. Tavuğuma yeniden bakmaya cesaretim yok.

Hafta sonu nöbetçiyim Sağlık Ocağında. Pek bir yere ayrılmak istemiyorum. Gelenler mağdur olmasın diye böyle bir karar aldık. Mesleğimizin ilk yılındayız. İdeallerimiz var. İnsanlara yararlı olmak görevimiz. Aslında bizi arayan soran yok. Başka bir yerde de soluğu alabilirdik. Birkaç iğnesi olan var. Ormanda yaralananlar oluyor ara sıra. Odunu kesmeye çalışırken ayağını kesenler. Tam o sırada bir bağırsık duyuyorum. Avaz ağz bağırtıyor bir ses. Köylülerin elektrikçi dedikleri Muhtar İsmail' in sesi. "Sağlıkçı!.... Sağlıkçı!...." Buyur Muhtar diyorum. Nefes nefese bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Derken, Korucu Mustafa' yı öküz çarptı diyor. Ne demek istediğini anlayamadım ama, hemen koşuyorum. Beraber Sağlık Ocağının merdivenlerinde alıyoruz soluğu. Merdivenlerin başında bir kişi yere kapaklanmış. Korucu Mustafa' yı tanıyorum. Hemen anahtarım la kapıyı açıp içeri giriyoruz. Ama ben önce bu öküz çarpması nasıl oluyor, durmadan onu düşünüyorum. Aklıma bir yığın senaryo geliyor. Öküz çarpması. Aca- ba yolda hızla ilerlerken freni tutmayan bir öküzün altında kalan Korucu Mustafa. daha doğrusu Öküzden korunamayan Mustafa. Ben yaşlarda birisi. Senaryoların birinden ötekine kurgulayıp diğerine geçiyorum. Öküz çarpması... Hala şaşkınlım ve ilk kez duyduğum bir kaza. Neyse ilk şaşkınlık ve şoktan sonra müdahale diyorum. Sağ ayak kanlar içinde. O an insan nasıl oldu da diyemiyor. Kanı dindirmeye gayret ediyorum ilk önce. Yaranın temizlenmesi lazım. Bir süre uğraştıktan sonra kanama hafif kesildi. Tam olarak kesilmesine imkanın olmadığını kan gölcüğünün kaybolmasından sonra anlayabiliyorum. Of of, ayak oyulmuş. Çok kötü. Baya içeriye doğru göçmüş. Deriyi birleştirmek gerek. Dikiş setlerimi alıp dikmeye başlıyorum. Bu arada köylüler kendi aralarında bir şeyler konuşuyor. Ama benim neden oldu dememe daha zamanım var. Yarayı bir şekilde kapatıp diktikten sonra tetanoz aşısını yapmak lazım. Bir çırpıda 1 doz aşı çekip aşımı da yaptım. Benden ve Korucu Mustafa' dan baya ter boşanmış. Ama ikimizde rahatladık. Birde bu arada ağrı kesici yaptık. Evet tam Mustafa ile konuşma zamanı. Nasıl çarptı öküz diyorum Mustafa. Anlatmaya başlıyor Mustafa. Evin önünde öküzü komşularla yatırıp ayaklarına nal çakıyorduk. Ben öküzün ayaklarından bastırıyordum. Komşu Hasan Amca da öküzü nal çakmaya devam ediyor. Bir ara hayvan acıdan mı nedir bir kalktı ve o kalkışla birlikte ayağıma boynuz darbesi aldım. Ve ayağıma boynuz battı... Mesele anlaşıldı. Bu arada iki bilgi birden edindim. Öküz çarpması olayının ayrıntılarını ve Öküzlere nal çakıldığını. İnsan neler öğreniyor. Acılı Mustafa yürüyemiyor. Köyde araba falan pek yok. İki köylü kollarına girip yavaş yavaş götürüyorlar Mustafa' yı. Geçmiş olsun Mustafa. Yarın pansumana gelmeyi de unutma. Bende kurduğum tüm senaryoların tutarsızlığı nedeniyle hafif bir gülümseme gönderiyorum yüzüme. Benden senaryo yazarı olmaz.

Öğleden sonra köy içine gezmeye dolaşmaya gittim. İbrahim Amca'nın pansumanını da yaparım diye malzemelerimi yanıma alıyorum.İbrahim Amca'nın pansumanı bana zevk veriyor. Neden ? Çünkü defalarca söylememe ve dinlememe rağmen İbrahim Amca Pansumana Pansiyon diyor. Çok sevimli bir ihtiyar.Onunla iyi anlaşıyoruz.Korkmayın onun ökül çarpması gibi bir olay sonucu ayağına pansuman yapılmıyor.O da ilginç. Kronik bir romatizması var.Duyduğunu yapıyor,içiyor.En son ayaklarına ısırğan otu lapası vurmuş.Ayaklarının ağrısını alır demişler.Yeter ki duysun İbrahim Amca.Esenyurt'un rüzgarı durur o durmaz.Vurmuş ayağına ısırğan otu lapasını. Gece boyunca da ayakları normalden daha fazla sızlayıp ağrımış.Bu ağrıları da iyiye yormuş İbrahim Amca.Sızılarım vücudumdan çıkıyor.Otlarla beraber gidip benden uzaklaşacak.Sabah açmış.Ayakları yara bere içinde ve kabarmış.Adeta çıban gibi olmuş.Otlar ayağını bir yakmış bir yakmış.Ağrıları gitmediği gibi ayakları felç.Korkunç bir görüntü. Onun deyimiyle söylüyorum.Ayaklarının pansiyon olması lazım.Kendi deyimiyle bugünde yaptık pansiyonunu İbrahim Amca'nın.Bu arada bir daha duyduğunu vurmazsın ayağına sanırım.En azından bu yaralar geçene kadar.Bu içimden geçen düşünceler.

Köy içerisinden can sıkıntılılarıyla boğuştuğumuz bir akşamüzeri çarşaf büyüklüğündeki köyün yollarında volta atıyoruz.Yanımda Öğretmen Aydın var.O da ben gibi köyde kalanlardan.Duvarlarla konuşmadığımız zamanlar birbirimize soluk yoldaşız.Elektrikçi Muhtar İsmail evinin terasından her zamanki gibi sesinin en yüksek tonuyla bağıyor: " Yolun kenarlarını da sıkıştırın."Bu lafa çok sinirleniyoruz.Köyün içine güya asfalt döktürdüler ya ona nispet güya espri yapıyor.Zoraki bir yapmacık tebesüm yapmaya zorlandığımızı anlamamız gecikmiyor.

Tam yolun kenarından volta atıp, işimizi iyi yapıp micirları sıkıştırırken sağlık ocağı dönüş kavşağında arabadan birileri iniyor.Biraz yaklaşıncı bizi tanıyorlar.Biz ise onların hangi köyden olduklarını ancak anlayabiliyoruz. Ne var demeye kalmadan elinde çocuk olan kadın söyleniyor: " Çocuk burnuna bir şey sokmuş,nefes alamıyor." Tam akşamüzeri gezimize ve rastlayan olaya müdahale için sağlık ocağımın merdivenlerini bir kez daha aşındırıyorum.Şehre doğru, sağa kıvrıdığım anahtarımın ilk hamlesinde kapı aralanıyor.Buyur içeri yapıyor bizi.İlk olarak bulduğum otoskop cihazının ışığıyla çocuğun burnuna bir uzun selektör yapıyorum.Karşımıza çıkan sarımtırak ve burnun bir yolunu kapamış madde.Çıkaracağım diyorum içimden .Kulak Burun Yabancı Cisim Pensi ellerimde.Çocuğun burun yolunda dikkatle ilerlerken çocuğun annesine de çocuğu sıkı tut demeyi

ihmal etmiyorum.Bendeki sevinç önce çocuğa ve onun rahatlığını gören anneye yansıyor.Burundaki madde pensimin ucunda.Esrarengiz sigara izmariti.O bile dile geliyor. Dün birinin ağzındaydım,bugün bu çocuğun ağzında ne işim var der gibi.O an, “Başka sokacak bir şey bulamadın mı ?” diyen annenin el darbeleri çocuğun yüzünde son buluyor.İrkiliyorum... Daha henüz küçük çocuk, annesi diyorum.Bende sesimim tonuna vurgu yapıyorum.

Akşam lojmanda,her zamanki gibi yalnızım.Canım sıkılıyor...Elektrikli sobamım dırıltısı göz kapaklarımı ağırlaştırıyor.Bir elimde televizyonun uzaktan kumandası.Bir oraya bir buraya basıyorum.Hafta sonu oynanan maçların özet görüntülerinin gösterileceği programlar henüz yayında değil.Şimdilik tek eğlencem bu.Suluk yoldaşım kanaryam,kafesinde neşesinden zıp zıp. O beni anlamasa da odada canlı olması güzel... Kapının zili uzun uzun çalıyor. Kim bu kadar uzun zile basabilir?Fırılıyor yatağımdan..Üzerimde elbiselerimle uyuya kalmışım.Saat gecenin 1' i olmuş. Sakin ve cılız bir ses aşağıdan beni çağıyor.Işığı yakıp aşağıya iniyorum. Kim olduklarını aşağıya inince anlıyorum.Köy içinden birileri.Evli kızları var yanlarında ve kızları devamlı olarak ağlıyor. Hemen Sağlık Ocağının anahtarına sarılıyorum ve bir çırpıda çıktığım merdivenlerden bir hamlede içeri atıyorum kendimi ve onları da buyur ediyorum. Sağlık Ocağının karşısında oturmakta olan ailenin gelini.Yanında kendi anne ve babası. Dikkat ediyorum annenin gözlerinde de yaşlar var.Babaya bakıyorum.O kadar çaresiz ve ezik görünümdeki ,gözlerini bir noktaya dikmiş ve neredeyse hareketsiz duruyor. Kızlarını,damatları evinden sürükleye sürükleye çıkarmış.Oldukça hırpalanmış şekilde.Bir çocuğunun olduğunu biliyorum.Damatları,annesi ile bir olup dövmüşler gelini. Kız hem anlatıyor hem de ağlıyor. Artık dayanamayacağını,bunun sadece bugün değil çok defa olduğunu söylüyor.Burnu kaniyor.İlk etapta burnuna tampon koyuyorum.Yüzünü yıkamasını , biraz açılacağını söylüyorum.Bende kendimi toparlamaya çalışıyorum.Baba hiçbir şey söylemeyip susmayı tercih ediyor.Yılların yorgunluğu yüzünde ve saçlarında.Kızını böyle görmek onu büsbütün üzmüş olacak ki gayet dongun.Şok halinde gibi.Ayaklarda da önemli kanamalar var.Gazlı bezleri çıkarıp batikon solüsyonu ile iyice temizliyorum.Ayaklarında ayakkabılarının bile olmadığını; karga tulumba kapı dışarı edildiğini anlıyorum iyiden iyiye.Bana bazı sorular soruyorlar. Kızlarını eve götüreceklerini ama damat gelip kapılarını zorlarsa diyorlar.Anlıyorum iyice çaresizler.Kız ise çocuğu için bir defa daha döküyor gözyaşlarını.Ben de evlerine gidip gündüzün olmasını beklemelerini ve eğer böyleyse bu işin devam etmesinin yarar sağlamayacağını bilir bilmez

söylüyorum.Bende çekiniyorum.Çünkü iki tarafı da tam anlamıyla tanımiyorum.Dilim sürçüyor,kekeliyorum.Bende ara sıra titriyorum.Eve gitmelerini ve damadın eve gelip,kapıyı zorlamasının imkansız olduğu gibi bir cümle kuruyorum.Biraz rahatlıyorlar.Gidip yatıyorum.Ama bu sefer gözümeye uyku girmiyor.Sessizce ağlıyorum.Gözyaşlarımı içime akıtıyorum.Bir babanın bu kadar çaresiz görüntüsü göz perdelerimde seanslarına devam ediyor.Gözlerimde ağırlık hissediyorum ve dalıyorum.

Gözümü,güneşin odama dolan aydınlığında açtım.Yağcı dağı eteklerine yayılmış güneşin ışıkları raksına devam ediyor.Çamların arasında Kışlak Köyünden Şenol'un arabası görünüyor.Şenol hızlı şoför,ama felçli...Zavallı...Ehliyetinin olmadığı söyleniyor.Doğrudur,çünkü sakat.Ama biz çaresizlikle Şenol'un arabasına çok bindik.Aşırı seanslarının çoğunu Şenol'un minibüsüyle yaptık.Binerken Allah'a Emanet diye bindik.Buzlu yollarda araba sollayışına şahit olduk.Kasıldık,gerildik.

Muhtar epeydir görünmüyor.En son annesinin eline diken batmış,dikenin yaptığı iltihabı sağlık ocağına aldırılmaya geldiğinde görmüştüm.İltihabı patlatırken zavallı annesi acıya dayanamayıp bayılıvermişti.Görün muhtar,biz bilerek bayılmadık anneni. Muhtar duyduk yatıyormuş.Sepetli motorla şehre gidip gelirdi.Gömleğinin ve pantolonunun altına gazete sarardı soğuktan korusun diye.Faydası olmamış gibi.Gittim baya üşütmüş ve ağrılar içinde sızım sızım sızlanıyor.Bir iğne yaptım.Ateşi düşer ve bizim muhtar yakında ayağa kalkar.

Yakın köylerimizde bulunan çocukların aşısına gidecek olmamız beni biraz endişelendiriyor.Hava hala kış.Ya buzlu yol varsa...Ya yine araba yokuşta çekmezde ittirmek zorunda kalırsak.Geçen sefer ittirmemiz yetmemişti ve Yasemin Ebe Hanımı arabanın ön kaportasına oturtmuştuk.Bir yandan da gülmüştük.Yasemin Hanım şişman mıydı ? Bilmem,bu konuda fazla yorum yok.Birazcık kilo fazlası vardı.Şişman dememi isterseniz de demiycem kesinlikle.Beni bu konuda fazla sıkıştırmayın.

Ama beni Büyükkıran Köyünde 6 çocuklu Ahmet Abi sıkıştıracak.Rezervasyon var mı diyecek.Bir türlü doğru söylemesini öğrenemedi.Biz onun daha fazla çocuğunun olmaması için katkıda bulunuyoruz.Ona bir şeyler rezerve etmeyi unutmamalı.Kutuyu akşamdan çantama koyacağım.Söz Ahmet Abi. Ama çaylar taze olsun.

Geçen duydum İbrahim Amca öldü dediler. Çok üzüldüm. Allah rah-

met eylesin.Yeniden görmek nasip olmadı.Herhalde hakkını helal etmiştir.Yoğurdunu çok yedik.Şenol da ölmüş.Felçliydi zaten.Onu da öğrendim.O yollar Şenolsuz kaldı.Şehirdeki çay ocağında seni göremeyeceğiz Şenol.Sakat olduğundan dili buruktu, dediğini anlamazdık ama yüz mimikleriyle bize çok şey anlatırdı.Ölümüyle daha derin izler bıraktı bizde.Nerde o günler! Şimdi şehirde çalışıyoruz ama insanlar hep birilerinin arkasından konuşuyorlar.Benim de bildiğim ve çok sevdiğim bir söz daima dilimde dolaşiyor: “ İyi insanlar yağız atlara binip gittiler,kötüler ise topal atlarla buralarda kaldılar.” Söyleyen doğru söylemiş. Lafı gediğine koyma

Muzaffer DAĞLAR / MANİSA

SAMSAT TOPLUM SAĞLIĞI MERKEZİNDE GEÇEN BİR ANIM

Okul yıllarımda hep hayalini kurduğum ve yaşamımın en değerli parçası olarak içselleştirdiğim mesleğimin en taze günlerindeyim. Her günden ayrı bir lezzet aldığım ve her gün yeni bilgi ve tecrübeler edindiğim Samsat Sağlık Merkezindeki görevime gitmek üzere evden çıktım. Küçük ilçe olmanın vermiş olduğu büyük ve güçlü iletişimin sonucu olarak yol boyu karşılaştığım yayalar, esnaf ve öğrenciler ile karşılıklı tebessümün yaratmış olduğu sıcaklıkla günaydınlaşıyorum ve mutluyum. Biliyorum karşılaştığım insanların büyük bir kısmının yolu bir şekilde Sağlık Merkezinden geçmiştir. Bu anlamda Sağlık Merkezinin İlçe için ne kadar önemli olduğunu ve çok önemli bir iş yapıyor olduğumu düşünerek mutluluğum katlanıyor ve işime bağlılığım artıyor. Kısaca duygularımın çocuklar gibi şen olduğu bir günün sabahındayım. Bu düşüncelerde iken yolun uzunluğunun çok kısa geldiğini fark ediyor ve bir anda ilçe merkezi yani çarşı olarak tabir edilen yerde buluyorum kendimi. Küçük ilçenin küçük çarşısı ve çarşının doğuya bakan yüzünde birkaç bakkal, bir pastane, bir ayakkabıcı, bir kebabçı ve Samsat Belediyesi sıralanmış ve caddenin sonunda da Ziraat Bankası hizmet veriyor. Bankayı da geçip karşı yola girmek üzereyken Bankamatik önünde yaşlıca bir adam-" yeğenim bir yardım edermisin? makineden maaşımı alacağım ama bir türlü alamadım" diye seslenmesiyle bir nevi hayal dünyamdan irkilerek uyanıyorum. Bankamatiğe baktığımda bankamatikte aslında para kalmamış olduğunu anladıktan sonra amcamla bankadan içeri giriyorum. Banka memuruna durumu anlatıp amcanın üç aylık maaşını alma çabasına ve mutluluğuna ortak oluyor ve akabinde birkaç kez teşekkür ve bir o kadarda dua alıp yoluma devam ediyorum. Sağlık Merkezine ulaştığımda kalorifer işlerine bakan abinin binayı ısıtmış olmanın vermiş olduğu, görevini yapma özgüveni, mutluluğu ve sıcak gülümsemesiyle günaydın demesi her zamanki gibi mutlu bir güne başlıyor

olduğumun bir işaretçisi adeta. Odama geçip kabanımı çıkarmadan dışarıdan avazı çıkana kadar ağlayan çocuk sesini fark etmemle, sol elini çay suyu ile yakmış olan ve gözleri ağlamaktan şişmiş iki yaşlarında çocuk annesinin kucağında kapıdan içeri giri veriyor ve oda adeta kendince günaydın diyor. Hemen hastayı pansuman odasına alıp sedyeye yatırdım. Yanan bölgeyi rivanol ile yıkadıktan sonra ağrı kesici olan anestol pomat ile yara ve yanık tedavisinde kullandığımız silverdin pomadı karıştırıp yaraaya uyguladıktan sonra yarayı sarmaya başladım. Tam sargı bezinin son düğümünü atıyorken Dr Engin Beyin Nazif Bey diye seslendiğini işittim. Engin Beyin odasına girdiğimde sedye üzerinde baygın halde yatan ve serum bağlanmış olan yirmi beş yirmi altı yaşlarında bir bayan olduğunu fark ettim. Engin Bey –hastanın tansiyonun yükselmiş olduğunu ve müşahede odasına alınması gerektiğini ifade etti. Gelen diğer Sağlık personeli arkadaşlarla hastayı müşahede odasına götürmek üzere koridora çıkardığımızda Sağlık Merkezinin bahçesinde birkaç genç arasında hararetili bir tartışmayı fark ettim. Hastayı müşahede odasına bıraktıktan sonra bahçeye çıktığımda kendimi büyük bir kavganın ortasında buldum. Hakaretler tehditler ve yumruklaşmalarla birbirini alt etmeye çalışan kalabalığın arasına dalıp kendimce olayı sakinleştirmeye çalışsam da başarılı olamadım. Çabamdan vazgeçmek üzere iken bir polis ekibinin geldiğini fark ederek rahatladım. Polis ekibini gören gençler sakinleşip ayrılmaya başladılar. Polis ekibi kavga taraflarını alıp onları sakinleştirdikten sonra gerekli uyarıları yaparken, bende olayın kaynağını anlamaya çalışıyor ve bu süreçte sabahki mutluluğumdan ve azmimden geriye kalan şaşkınlık ve stresi üstümden atmaya çalışıyordum. Daha sonra kavga eden taraflardan birinin hastanın eşi ve bir diğerinin kayını ve diğer tarafında hasta bayanın kardeşleri olduğunu anlıyorum. Sebep olarak hastanın eşinden dayak yediğinin iddia edilmesi olduğunu anlıyorum.

Polis ekibi ayrıldıktan sonra tartışmanın tekrar alevlendiğini gördüm. Kadının eşi herhangi bir dayak olayının olmadığını sadece tartıştıklarını ayrıca aile işlerine kimsenin karışmamasını istediğini ifade ediyordu. Kardeşleri ise bunu onun yanına bırakmayacaklarını ve kardeşlerini çocukları ile birlikte alıp götüreceklerini ve boşanma davası açacaklarını söyleyerek ortamı daha da gerginleştiriyorlardı. Ne kadar sakinleşmeleri gerektiğini ifade etsem de onlar kendi dünyalarında sanki orda değilmiş gibi davranarak yeni bir kavgaya hazırlanıyorlardı. Tam bir çaresizlik içinde iken ve artık bu nasıl yer bunlar nasıl insanlar diye bir nevi kendi kendime isyan edecekken birden bahçe kapısından bankada karşılaştığım yaşlı amcanın hızlı adımlarla geldiğini fark ettim. Onunda Sağlık Merkezine herhangi bir

rahatsızlığı için geldiğini düşünmeye başlamışken birden hiddetli bir şekilde hasta kadının kocasına yani eniştesine doğru yürüdüğünü fark ettim. Tabi o hiddetle beni ve çevrede olan hiç kimseyi de fark bile etmediğini anladım. Onun hiddeti ile galeyana gelen oğulları da hareketlenmeye başlamışken Yaşlı Amcanın önüne atıldım. Beni gören yaşlı adam birden duraksadı ve senin burada ne işin var dermişçesine gözlerime şaşkın bir bakış attı. Amca sakin ol bir şey yok kızında çok iyi dememle birlikte birden fırtına sonrası sakinleşen deniz gibi durgunlaştı ve sen doktor musun? diye sordu. Hayır dedim Acil Tıp Teknisyeniyim dedim. Bu diyaloga şahit olan çevremizdeki herkesin dikkati ikimize yoğunlaştı. Kızınızın bir şeyi yok sadece bayılmış herhalde yanlış anlaşılma var kızınıza baktım bir dayak olayı da yok sadece tansiyonu yükselmiş o kadar dedikten sonra birden ortamın havasının değiştiğini ve kavgacı gençlerin sakinleştiğini fark ettim. Bunu fırsat bilen eniştede dayak olayının olmadığını sadece tartıştıklarını kendisinin evden ayrıldıktan sonra eşinin buraya getirildiğini duyduğunu ve bunun dışında bir kabahati olmadığını ifade etti. Yaşlı adam oğullarına dönerek sakin olmaları konusunda uyardıktan sonra kızımın durumu nasıl bakabilir miyiz? deyince müşahade odasına gitmek üzere Sağlık Merkezinin kapısından içeri girdik ve birlikte yürürken amca hayırdır niye bu kadar sinirlendiniz diye sormadan kendimi alamadım. Yaşlı adam olayın kendilerine farklı aktarılmış olabileceğini ifade etti. Müşahade odasına girdiğimizde kadın kendisine gelmişti. Adam kızım ne oldu deyince hasta valla biraz tartıştık evden çıktı gitti gerisini hatırlamıyorum deyince yaşlı adam mahçup bir tavırla oğlum kusura bakmayın hata yaptık sizi de zor durumda bıraktık dedi ve ardından bugün iki kez karşılaştık Allah razı olsun sen olmasaydın... dedi. Bende yaptığının normal olduğunu kim olsa aynı şekilde davranacağını ifade ettim. Ayrıca gençlere de sakin olmalarının , bir yanlış anlamanın kötü sonuçlarını olabileceğinin söylenmesi gerektiğini ifade ettim. Yaşlı adam dışarı çıkıp gençlere işin aslını anlattıktan sonra öyleyse bu akşam hep birlikte bir çiğköfte yemeyi hakkettiklerini ve beni de davet ettiğini söyleyerek herkeste bir rahatlamanın oluşmasını sağladı. O akşam, yaşlı adam, tüm oğulları, kendini daha iyi hisseden kızı ve çiğköfteyi yoğurma cezası alan eniştesi ile yaşadığım en anlamlı akşamdı.

Nazif BAHÇİVAN / ADIYAMAN

FLU PERDE

Kalbi hızla çarpmaya başladı...Nabızı 120-lerdeydi...
büyüdü göz-bebekleri
dünyada hiç gitmediği bir yerdeydi şimdi...
neresiydi ne yandı burası şimdi hangi resimdeydi...
bilinçle bilinçsizlik arasında bir boşlukta...
Rüya ile gerçek arasında bazı bulanık,bazı berrak akan bir nehrin suların-
da...
Bir perde açıldı,siyah bir perde...
orada çocukluğu;koşuyordu bahçelerde...kardeşiyle el-ele..sevinç için-
de...
Bir ses duydu.-adın ne iyi misin-ard-arda...sonra kalabalık sesler...
siren bağırtısı,korna sesi,telsiz cızırtısı..sesler..sesler...

açılır perde...(1)

14 yaşındaydı...elinde kendisi kadar bir bavul hiç gelmediği,
onu hiç kimselerin beklemediği dağlık bir kentin garında,
içinde büyüyerek oturmuş dağ gibi bir yalnızlıkla...
uzayıp giden yollar,uzayıp gitmiş sözcükler...
içinde nakaratları sılaya düşen bir şarkı..perde..
İyileşeceksin! Yaşayacaksın
Hadi kolunu uzat bana...gözlerini aralar bir ara...
ışıklar...sarı elbiseler içinde parlayan adamlar..kapanır gözler..

açılır perde...(2)

20 sinde genç,yakışıklı bir erkek...
-az mı sevmiştim seni...günlerce gelirsin diye o köşede bekledim hep...

bir gün hiç gelmez oldun...gitmiştin..hiç gelmedin hiç dönmedin ondan sonra..

ben bekledim yine de hep o köşede..sen hep yine gelmedin..seni sevdim..ne çok ne çok sevdim hem de..bilmedin ,dönmedin ki..hiç mi sevmedin,hiç mi..ya mektuplarım,ya sana yazdığım şiirler,ya ağlayarak sabahlarına varıp seni sorduğum geceler..bilmedim..bilemedim ki;bir gün senin beni sayıklarken uzak bir hastanenin yoğun-bakımında canverdiğini,bir kutu prozac,birkaç paket antibiyotikle..sonra upuzun bir yolculuğa çıktığını,bilmedim..bilemedim ki..kuşlar söylemedi bana bunu..

Kapandı perde, açılır gözler...

...Oksijen...aspirasyon...damaryolu..damaryolu....

-Adın ne senin adın ne...

-Ayşe nerde... Ayşe...

Kapanır gözler açılır perde...(3)

Yaş 35,yolun neresi bilinmez... Sol- bacak protez... Geçen sene kestiler... Uyandığımda bir boşluğu orası. Sol-bacak boşluğu vücudumun... Kangrenmiş... Uykudaymışım kestiklerinde...

Sıktım dişlerimi... Ağladım... Beynim döndü... Tükürdüm beni kurtaracağını söyleyen idealara... Gençlik coşkularına... Dünyayı kurtaran adamlara... Freud un çocuklarına... Nietzsche geldi aklıma... Babamın sigara kâğıtlarına yazdığı şiirler... Ebuzer geldi sonra... Ne kadar yalnızdık... Sonra geride bıraktığım kentlerde 3 değişik Bülent... En sevdiğim arkadaşlarım. Bir de Deniz... Sonra söylendim zamana, döngüye, otobüslere... Sana ve kendime... Kapandı perde...

Bip..bip...bip...

Resüsitasyon resüsitasyon, hemen...

Yaş 43...yolun sonu... Ya da sondan bir an evveli... Bilmiyorum...

Bilmiyorum... Bir şarkı çalıyor...-işte hayat yine akıp gidiyor... İşte hayat-Seni düşünüyorum ben hala. Şimdi sen olsan hayatın ne güzel olacağını. Sol bacağımdaki boşlukta seni düşünüyor. Belki olsan bu boşluğun hiç sızlamayacağını...

Babamla hiç konuşmuyoruz artık... Arife teyze Alzheimer hastası... Hala-beni babamın bahçesine götürün, ağaca çıkıp kiraz toplayacağım diyor. Arife teyze işte. Çocukluğunu sayıklıyor...

Ben. Ben mi. nerde miyim bilmiyorum ki. Adı yaşam mı ölüm mü bilmediğim bir çukur burası. Kanatlı bir kuş durmuş karşıma. Kuş diyorum ama kuşa da benzemiyor. Bir peri mi ya da bir melek mi bilemiyorum. Daha önce hiç görmedim ki. Ama çok güzel çok farklı... Sanki seni alıp götür-

meye geldim dermiş gibi. Sanki annemmiş gibi. Babammış gibi. Sanki o hiç kavuşmadığım sevgiliymiş gibi bakıyor... Fakat şimdi kalmalısın diyor bana. Tebessüm ediyor. Daha vaktin dolmadı diyor... Kapanıyor perde açılıyor gözler.

Bip. Bip... Bip.

Nabız normal... Solunum düzeldi...

—adın ne

—adım Ümit. Ne oldu bana...

Siren susuyor.

Telsiz cızırtısı

16.20 noktada...

21.Mayıs 2007/01::35-Şevket Yılmaz Devlet Hastanesi

not:bir hastayla kurduğum diyalog sonucu onun öyküsünden artakalanlardır..

Kasım KOÇKAYA / BURSA

TÜM ÇOCUKLUĞUMLA

Tuhaf yüzünde garip kelimeler dolaşıyordu... Yorgun,uykusuz sanki delirmiş bu kadının yeşilden kahveye çalan gözleri.. Kimi arıyor bu kadın..şaşkın mı,mutlu mu,kederli mi ne,hangisi.. Yalnızca bıkmamış henüz bunu biliyorum... Bir de hep serüven-li,hep gelgit-li bunu.. Sağında hep bir gece taşıyor,saklı;yıldızlarıyla söyleşip durduğu bir gece.. Solunda upuzun bir yolculuk;uçsuz,bucaksız...meçhul bir kenti keşfedecek gibi... Aydınlik günlerden kalma tortular taşıyor hala,bakışlarının kıyısında.. O zemheri ayazlar,o bunaltan çöl-sıcaklıkları.. Hiçbiri yıldırmamış gözlerini.. Yılgınlıklara bakıp içerlemiş Ama bir şey yapamamış hep içerlemiş Susmayı öğretmiş ona hayat bir kere.. Bildiği tek şey olan susmayı.. Yüzündeki tanımsız ifadeyi de bir gece-yarısı bu hayat takmış ona.. Bir sesi var mıydı sahi..duyan biri olmuş muydu ki.. Duymadım..duymak içinde çıldırmıyorum... Sus-uş-arak söyleşmek iki insan arasındaki en yüce ilişki.. Bunu yaptık biz onunla.. Asırlardır birbirleriyle binlerce kelimeyle konuşup hiçbir bağ kuramayan insanların O bir türlü yapamadığını.. Susuştuk ve söyleştik.. Dünya zamanıyla bir kaç saniye.. Fakat zamansızlığın yıllarcası anıyla,söyleştik.. Birini arıyordu sanki,yitirdiği bir şeyi,kayıp olan,hiç bulamadığı ama yıllardır hep izini sürdüğü günlerce uğruna bir sürü yol kat ettiği aç kaldığı sokaklarda uyuduğu bir şeyi,bir kişiyi;her akşam her sabah.. Bir anne miydi yoksa..,yavrusunu yitirmiş.. bir nine belki de yaşlanmış yalnızlaşmış ya da itilmiş seni sevmiyoruz diyen bir sürü bakışla.. biricik göz-bebeğini aramaya çıkmış bir sabah vakti onu ebediyen terk eden hayat arkadaşının izlerini sürmekteydi beklide.. Ya da arada bir şizofreni tutunca kendini sokaklara vuran biri.. Tutunacak dallar,güleç çehreler arayan tutunamamış biri Ama bir şey var gizemli bir şey onu soylu kılan.. Evet ya bu işte bakışı..o soylu gizemli derin bakışı.. Ne ağlayan ne gülen ne- bana acı- ne de -beni sev- diyen Ama içinde dünyanın en saf sözcüklerini barındıran bir öykü doldurmuş göz çukurlarını.. Çelişkileri

derin,ifadeleri soylu esrarlı bir yüz.. Kimin nesi ve neyin ifadesi..ve neden gözlerimin önündesin hiç gitmiyorsun bir türlü.. Yanımdan geçtiği o üç saniyelik anda dudaklarımdan kelime fırlayıverdi o sözcük Anne mi abla mı ne...geçip gitti yanımdan hiç umurunda olmadan.. Bir sağır mıydı duymuyor muydu kulakları..Bu yüzden beklide yıllardır o çok duymak istediği sesin ya da sözcüğün peşinden gidiyordu..ve öteki tüm seslere ve sözcüklere sağır kesilmişti...bu yüzden susmuş yıllardır içinde büyümüş bu özlemin gözlerine yansımış esrarıyla bakıyordu etrafına..bu bakışlardaki esrar da bundandı..içime dokunan beni ansızın olduğum yere mihlayan bakışların ardındaki esrar bundan mıydı peki.. Fakat duymadı beni işte.. yürüyüp gitti ardına bakmadan.. Bir nehir gibi bir otobüs gibi bir dağ gibi yürüyüp gitti.. Fakat bil ki darıldım sana..bir bardak su ya da bir parça sevgi istemeden çekip gittin ya. Belki konuşsan hani her yerde aradığın,bir türlü bulamadığın adını ve açık adresini söyleyebilirdim sana..bu derdim işte bak yıllardır seni peşinden koşturan ,bu..tüm mecburiyetlerimi bırakıp önüne düşer koş a koş a ,seve seve ve ölümüne sana onu göstermek için tüm hayatımı adayabilirdim..Yeter ki bir daha bakma öyle yüzüme... yeter ki bir daha hiç kimse deli deyip ardından kahaahalar atmasın diye.. ve yeter ki acının sana öğrettiği her şeyi unutup bir kez olsun ama yalnızca bir kez gülümseyerek bak..seni kırdığını anladığım bu kırılma noktalarıyla dolu acımasız hayata.. ve izin ver ne olur sana hiç kimsenin söylemediği bir içtenlikle bir kez ama bir kez ilk ve son kez anne.!diyeyim sana,tüm çocukluğumla..10.2.2007/02:40/Arapzade/Orhangazi Devlet Hastanesi

Not: Bir akşam Acile uğrayan yaşlı bir psikiyatri hastasına ithaf edilmiştir...

Kasım KOÇKAYA / BURSA

ANNE BAK YAŞAM VURUYOR KIYILARIMIZA...

Kıyısından dönülmüş ölümlerin, perdesi aralanmış yaşamların ilk şahitleriydik. Doğumların müjdecisi, ölümlerin kara habercisi... Acıyan yerlerine dokunurduk hep yaşamın; aksayan, sancıyan yerlerine... Ak mintanlar içinde kanlı ellerimizle... Yeni doğan bir bebeğin gözlerindeki o yaşam ışıltısında da, ölümle randevulu birinin gözlerinin önünden geçen o film şeridinin son karesinde de biz... Şifa serpiştirdiğimiz yaralarda açacak güllerdi bizim tesellimiz; iyiliğin beklentisizliğinde açmış esenliğin o beyaz gülü...

İlkerin ve sonların sessiz ve sabırlı tanıklarıydık, beyazlar içinde, şefkatli sinelerimizle... Acil İstasyonunda bir seher vakti... Sonbahar serinliğinin alveollerimde duyumsadığım bir acil nöbeti... İniltiler, anonslar, siren sesleri... Kulak telsizde, gözlerim acil kapısında... Komuta Merkez bizi geçiyor telsizden cevaplıyorum... Bir lahza sonrası, ekip halinde hazırız. 04.47 / 16-35 çıkışımızı anonsluyoruz. 04:52 adresteyiz. Hasta yakınlarının çaresiz ve yalvaran bakışları arasında hastanın başındayız. Aldığı alkolün döndürdüğü başını yuvarlandığı merdivenlere çarpmış, 65 yaşlarında bir adam, şuuru yarı kapalı. Oksipital bölgede kesi mevcut. Oğul babanın başını elleri arasına almış, gözlerine bakıyor.

- "N'olur baba uzaklara bakma" diyor sanki. Kan sızıyor kafasından, belli ki birkaç saat önce yüreğinden sızan kanı durduracağını sanıp, raki sürmüştü yarasına... Kızı sitemkar, "Nereye baba, biricik kızının ben olduğum hayatı bırakıp, hangi limana yelken açıyorsun" dercesi. Soğukkanlılığımızı kuşanıp, anlık bir inspeksiyon, semptom tespiti, vital bulguları aldıktan sonra vakumsedye ile ambulansa transfer ediyoruz. Hemen mo-

nitorize ediyoruz. Nabız 40 larda. Biz zamanla yarışıyoruz, hayat ölümlerle... Ardından Ciltaltı Atropin enjekte ediyorum ve Respirasyonu sağlıyoruz. 04:59 / 16-35 ' de SSK' dayız. Hızla indirip acile çekiyoruz hastayı. Hemşire serum hazırlarken damar yolu açıyorum. Elektrodları bağlıyorum. Hayata akan ırmağın önündeki tüm setleri bir bir dinamitleme telaşında ekibimiz. Göğsüne bakıyorum amcanın, yaşama dair bir iniş-çıkış arayan bakışlarla... Bir zamanlar yaşamın çetin fırtınalarına direnmiş, zorlukları geri püskürtmüş göğsüne...

Monitöre bakıyorum sonra, kim bilir hangi acıların yurt edinip yavaşlattığı, hangi ölümsüz aşklar için bir zamanlar kafesini zorlayan bir kuş gibi delice çarpmış kalbine bakıyorum. Biricik sevdiceğinin, umutlarının, yadırgılarının, ırgınlıklarının saklı ülkesine, kalbine bakıyorum monitörden... Evet, yükseliyor nabız... Göğsü, dalgaları yaşamın kıyılarına vuran, bir deniz gibi gel-gitleniyor yeniden. Hayatın ölümlerle girdiği o nefes kesmiş 5 dakikalık yarış hayat kazanıyor. Adamın hayat denen o yeşil bahçedeki solmuş karanfili ihya oluyor, eğilmiş başını göğe kaldırıyor yeniden. Ekibim arkadaşlarıma bakıyorum. Bilge bir gülümseyişin aydınlığı var yüzünde, benim yüzüme de yayılıyor o zafer tebessümü. Hastane çalışanlarıyla hem görüşmek hem de görüşmemek üzere ayrılıyor. Kapının önünde o birazdan hayata karışacak olan ırmağın öteki kolları.. ana-oğul...

O suskun bekleyişi gülümseyerek selamlıyoruz. Şükran pırıltılarıyla dolan üç bakıştan birinin gözlerine birikmiş yaş içime damlıyor. Teyzenin yüzündeki anlam, bana Joseph Campbell' in şu sözünü anımsatıyor: "Kutsal bir yerde, beyaz bir mum gibidir yaşlı bir yüzün güzelliği" "Geçmiş olsun" diyorum, alnımın teri yanağımdan süzülürken. 05:15/16-35 noktaya intikal ediyoruz. Devlet Hastanesi' ndeki evimize. İçimizde, ışıkları sönmüş bir evi aydın kılmanın sevinci, İçimizde, şifanın dokunan eli, nabızı, soluyan nefesi olabilmenin kıvancı, İçimizde, ölümlerle yaşam arasındaki yarış, yaşam lehine finish-lemenin tarifsiz gönenci, İçimizde, ambulans penceresinden baktığımız hayata birini dahil etmeye sebep oluşun iç huzuru, Yollara koyuluyoruz yine.

Fabrika ışıklarının denizdeki rapsodisi... Körfez sularında ışıktan adacıklar... Bir balıkçı teknesi gelmekte olan sabaha salınıyor, nazdar bir edayla... Suya güzelliğini düşürmüş dolunaya bakıyorum aşına gözlerle... 05:15 / 16-35 Acil İstasyonundayız. Muzaffer ama bir o kadar mütevazı bir edayla... İnsana dair yanımda bilge bir mutluluğu ayırımsıyorum. Göğe bakıyorum, kendi yıldızımı görürüm diye...Yok... Bir bir saklanmış yıldız-

Anılardan Bir Demet

---

lar öteki geceye...Yalnız biri parlıyor sadakatle...Kutup Yıldızı... Dudağım kıpırıyor sessizce... Bir cümle yükseliyor göğe... “- Anne bak yaşam vuruyor kıyılarımıza” Kuşlar Eylül şarkısını şakıyor zeytin bahçelerinde... Tanyeri ağarıyorken al hilalli beyaz bayrak dalgalanıyor şimdi içimde.

Kasım KOÇKAYA / BURSA

BABACIĞIM, BUYUR YAVRUM

Ne Doktor, ne Hemşire olmayacağım baba valla , meraklanma . Bir akşam gördüm seni hastalarla, kır saçlarınla anlatıyordun, hasta yakınlarına. Hanımına, patronuna sesi çıkmayanın sesi kükrüyordu. Sakince anlattıkca sen onlara , köpürüyordu salyaları ağızlarında. Kimi şerefsiz der, kimi sinkaf eder, Biliyorum baba herkez karşısındakini kendi gibi zanner. Siz çalışırken can siparane , duymadım bir teşekkür veya Allah razı olsun amiyane... Sağlıklı hakkı olmazmış , sadece hasta hakkı ... Bari sorumluluklarını bilse Hakkı'nın aklı. Bir refakatçi hakkı olan hasta gelir kırk kişilik sürü halinde , Sahi baba bunların sorumlulukları yokmu ? Nelerdir bana desene. Özetle şunlardır yavrucuğum ;

-Şikayetleri ve hastalıkları hakkında bilgi vermeliler . Çıkar biri sen Doktor değilmisin anla der.

-Önerilere uyma. Tedavi planına ve talimatlara uymaz , niye düzemedim diye bağırır avaz avaz. Tedaviyi reddetme. Hem red eder hem hesap sorar/

-Sağlık kuruluşu kural ve uygulamalarına uymalıdır. Uymak bir yana seni uydurmaya çalışır.

-Saygı gösterme. Personelin haklarını dikkate almalıdır ! Cürültü , du-man , kalabalık yapmamalıdır !

-Uygunsuz ilaç veya tedavi talebinde bulunmamalıdır. Maşallah bazıları kendi tetkiklerini de isterler , ben kimim biliyormusun derler .

-Ziyaretçiler kurallara uymalıdır !

-Tazmin sorumluluğu : Kasıtlı olarak demirbaş ve sarf malzemelerine zarar vermemelidir. Yani kapılara kafa , camlara tekme atmamalıdır . Nedi-yeyim haklısın , sen yinede sağlıklı olma yavrucuğum .

NOT:(Kurallara uyan saygın hastalarımızı tenzih ederiz.)

Dr. Recep AKINCI / RİZE

HAKKINI HELAL ET

Tatlı bir heyecan,mutlu bir bekleyiş...Sabretmenin bu kadar zevkli olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Güzel Türkiye'mizin farklı yerlerinden gelen ve birbirini tanımayan insanların bir anda tek yumruk tek yürek olabileceğine de gözümle görmesem inanmazdım. O gün bir araya gelmiş insanların tek bir amacı vardı; hizmet etmek. Hem de Kutsal Topraklarda...Beyazlara bürününce herkes aynı oluvermişti sanki. Her biri göğsünde ay yıldızlı bayrağı gururla taşıyan sağlık ordusunun birer neferiydi adeta. Yüzlerde hafif bir tebessüm, belki biraz da şaşkınlık vardı. Sonuçta bilinmeyen bir yere farklı bir ortama gidiliyordu. Hep birlikte otobüslere binip , havaalanına doğru yola koyulduk .Hareket saati geldiğinde, geride kalanlara gülümsüyordu gözler .Ve yolculuk başladı ...

Yolculuk sona erdiğinde , önce kavurucu bir sıcak ardından yakıcı bir rüzgar hoş geldiniz dedi bize. Güler yüzlü karşılama ekibini görünce ürkek tavırlar yerini , güven dolu bakışlara bıraktı. Görev alacağımız yere geldiğimizde hastanenin burası olabileceğini düşünememiştik. Sonradan anladık ki burayı hastane yapacak olan bizlermişiz. Yol yorgunluğunu unutup herkes bir işin ucundan tuttu. Kimi elinde bezle her yeri sildi , kimi süpürgeyi kapıp kendini merdivenlerde buldu. Anlaşılan hastanenin bütün malzemeleri , bu kutsal görev sona erdikten sonra toplanıp depolara kaldırılmıştı. Binanın temizlenme işi bitince yataklar , sedyeler , tıbbi malzemeler gibi aklınıza gelebilecek en ufak bir gereç bile yerine özenle yerleştirilerek , koca bir hastane baştan aşağı yeniden kuruldu. Her şey yerli yerine oturunca hasta kabulüne başladık. Hastanemizin koridorları nur yüzlü teyzeler , ton ton amcalar ve onların dillerinden eksik olmayan dualarla dolup taşmaya başladı. Çok meşakkatli ve sabır gerektiren bir iş bizleri bekliyordu.. Hepimizin alışık olduğu gibi bir hastane değildi burası. Çalışmak heyecanlı bir mücadeleydi sanki. İşin yoğunluğu , iklim , yabancı bir memlekette yabancı bir ortam , yabancı insanlar yoruyordu bizi. Ama

bütün bunları hiçe saymaya ufak bir gülücük yetiyor artıyordu. İşte o zaman bitiyordu tüm sıkıntılar. Yağmurdan sonra açan güneş gibi , bütün hüznü bir anda siliveriyordu. Gün geçtikçe hepimiz bu tempoya ayak uydurmaya başladık. İşlerimiz zamanla düzene girdi. Yerli yerine oturmayay, rutinleşmeye başladı hayat. Bir yandan görevlerimizi yaparken diğer yandan da Kutsal Topraklarda olmanın gereklerini yerine getirmeye çalışıyorduk. Etrafı tanımaya başladıkça önce Türk olduğumuza sonra da sağlık personeli olduğumuza binlerce kez şükrediyorduk. Dualarımıza buralara gelebilmemize vesile olan ailelerimizi ve hocalarımızı ekliyorduk. Hizmet verdiğimiz bina 8 katlıydı. İlk kat Acil Servisler ve Poliklinikler , ikinci kat İdare birimi ve diğerleri Poliklinik, üçüncü kat Kadın Servisi , dördüncü kat Erkek Servisi , beşinci ve altıncı kat Yatakhaneler , yedinci katta bina sahibi ve son kat ise Çamaşırhane ve terastan oluşuyordu. Hastaneye başvuranlar ilk katta karşılanıyor , muayeneleri yapıldıktan sonra yatarak tedavi gerektiren bir durum varsa servislere yönlendiriliyorlardı. Yatan hasta servislerinde üç vardiya şeklinde hizmet veriliyordu. Her vardiyada üçer Hemşire ve üçer Uzman Doktor çalışıyordu. Nurcan, Öznur ve ben yatan erkek hasta servisinde görevliydik . Her birimiz ayrı yerlerden, farklı hastanelerden ve farklı servislerden gelmiştik. Ama hemen kaynaşip uyum sağlamıştık birbirimize. Gerçi buradaki görevlilerin hepsi öyleydi. Sanki yıllardır görüşen insanlar gibi ahenkle çalışıyorlardı.

O gün sabah vardiyasındaydık. Yine her zamanki gibi başlamıştı gün. Hastalar gezilmiş , doktorlarımız muayenelerini tamamlayıp o günkü ilaçları hasta dosyalarına yazmışlardı. Biz de tedavileri hazırlamakla meşguldük. Doktorlarımız hem yatan hastalarla ilgileniyor hem aşağıdaki acil servis polikliniklerine bakıyor hem de kendi uzmanlık alanlarına giren , ekstradan çıkan hastaları muayene ediyorlardı. Servislerde bile muayene yapılıyordu. Mesaide bir an bile boş geçmiyordu. Bu yoğunluk haddinden fazla bir enerji ve beraberinde büyük bir sabır gerektiriyordu . İşte tüm bu kargaşanın içinde bir amca geldi . Bize , bizim serviste görevli olan bir doktorumuzu sordu. Doktorumuz da o an acil polikliniklerinden birine çağrılmıştı ki aşağıda dört acil polikliniği mevcuttu . Biz doktor beyin aşağıya indiğini , muayene olmak isteyen hastaları için yan taraftaki bekleme salonumuzun mevcut olduğunu ve orada doktoru bekleyebileceklerini söyledik. Amca beklemek istemedi ve tekrar doktorun nerede olduğunu sordu. Poliklinikleri tarif ettik. Yarım saat sonra servise çıkageldi. Kan ter içinde kalmış , yorulmuş ve doktoru bulamayınca sinirlenmişti. Aynı soruyu yineledi , ama henüz doktor gelememişti. Amca alt katları aramış taramış ve aşağıdaki görevlilerden doktorun servise çıktığı cev-

bını almıştı. Bizden de tekrar aynı cevabı alınca iyice bozulmuştu. Kendisine yine oturmasını ve beklemesini önerdik. Mutlaka gelecekti doktor . Zaten burada çalışanların bir yerlerde oyalanması hem çalışma şartları hem de vicdani açıdan mümkün değildi. Hasta ısrarla doktoru bulmak istediğini tekrarlardı ve beklemeyi reddetti. Yan tarafta ve bir alt katta da yatan hastalar vardı. Doktorun yukarı çıktığını söylediklerine göre doktor , diğer servislerden çağrılmış da olabilirdi .Biz de hastanın oralara bakmasını söyledik. Hasta biraz önceki kızgınlığı artmış vaziyette tekrar yanımıza geldi ama bu kez ağzından hiddetle , duymak istemediğimiz kelimeler dökülüyordu. O'nu sakinleştirmeye çalışmamız , O'na açıklamalarda bulunmamız ise kar etmiyordu. Kendisini doktorun yerini sakladığımızı inandırmıştı bir kere. Bir türlü teskin edemedik amcamızı. O da haklıydı kendince. Bütün hastalar gibi önce kendi işinin görülmesini istiyordu. Acelesinden yada o anda içinde bulunduğu durumdan mıdır bilinmez bütün hıncını diline verip kelimeleri bıraktıkça ağzından bizim de göz yaşlarımız süzölmeye başlamıştı yanaklarımızdan. O kadar çaba , o kadar sabır , o kadar itinaya rağmen hakaret boyutuna varan cümleleri duymak yıkmıştı hepimizi. Hak etmemiştik bunu , amcamız da hak etmemişti yorulmayı , koşturmayı sinirlenmeyi ama sabırsızlığının belki de sansızlığının yada bir başka hastanın işinin uzamasının kurbanı olmuştu. Servis Şefimiz bize baktı. Gözleriyle işaret verdi , susun , sabredin , üzölmeyin der gibi. Bağırıldı çağırıldı gitti amcam. Ne muayene oldu ne bizi dinledi. Geriye diğer hastaların şaşkın bakışları , servis çalışanlarının kırık kalpleri kaldı. O gün yüzler hiç yerden kalkmadı , gözler hep hüzünlü baktı . Böyle bir ortamda böyle bir olay yaşamak hiç yakışık almıdı.

Hastanede çalışmalar kaldığı yerden devam etmekteydi. Gelen hastalar muayenelerini olup gittiler. Daha ciddi durumda olanlar yatarak tedavi gördüler. Derken beklediğiniz gün geldi. Hacı olmanın ilk adımı atılıyor , Arafat'a çıkılıyordu. Yatan hastalarımızın da hacı olabilmeleri için ambulanslara yerleştirilip çadır hastanemize taşınmaları gerekiyordu..Yine bütün personel seferber olarak , hastaları dört kat sırtlarında taşıyıp ambulanslara bindirmekten eziyet değil zevk duydular. Arafat'ta hastalarımızın muayene ve tedavi işlemlerinin yürütölmesi için bir Çadır Hastane kurulmuştu. Bu Çadır Hastanede diğer hastanemizden getirdiğimiz hastaların dışında orada fenalaşan , yorgun düşen ,Türk olsun olmasın tüm hacılara hizmet verdik. Hiç duraksız yirmi dört saat çalışan arkadaşlarımız oldu. Ve şikayet etmeden sabırla , özveriyle , onurla hizmet verdiler. Mina'ya yolculuk zamanı geldiğinde bütün hacıların Arafat'ı terk etmesini beklendi. Çünkü yollar Mina'ya yaya ilerleyen hacılarıyla doluydu.Tüm hastalarımızın

mağdır olmasına izin verilmeden bir an önce hastanemize getirilmeleri için nakil işleminin ivedilikle sağlanması gerekiyordu. Herkes ağır ağır yola düştükten sonra biz de hasta hacılarımızı ambulanslara bindirmeye başladık .Hastasını alan ambulans, biraz ilerliyor ardi sırayla diğer ambulanslar yaşıyordu.

Böylece bir konvoy oluşturuluyor birlikte yol alınması sağlanıyordu. Herkesi bir koşturmaca bir telaş sarmıştı. Bir yandan hastanenin ve malzemeleri toplanıyor diğer yandan da hastaların yerleştirilmesine çalışılıyordu. Ben de bir hastanın nakli için yardımcı olurken bir hacı koşturarak yanıma geldi. 'Hemşire Hanım!Hemşire Hanım!' diye heyecanla seslendi. Elimdeki işi bırakıp sesin geldiği yere yöneldim. Nasıl yardımcı olabileceğimi sordum. Bana ambulansların birinde hastası olduğunu ve hastanın elinin kanadığını söyledi. Ben de içeriden pamuk ve flaster alıp geleceğimi ve beni beklemesini söyledim. Sonra birlikte gösterdiği ambulansa gittik. Kapıyı açtık. Sedyenin üzerinde bir amca yatıyordu. Eline baktım , hastanın damaryolunun açıldığı yerden kan sızıyordu. Müdahalemi yapıp bitirdikten sonra ambulandan inecektim ki o anda amcayla göz göze geldik. Sesi ve yüzü tanıdık geldi amcanın. Sonra bana baktı ve dedi ki ' Hakkını helal et kızım. ' Dondum kaldım o anda. Bu amca o amcaydı. 'Üzdüm sizi' dedi. 'İstemediğim halde kırdım. Arkadaşlarına da söyle onlar da hakkını helal etsin.' Gözlerinde bir bakış vardı ki sözle anlatılamazdı bu bakışın söyledikleri. 'Önemi yok amca , sen de hakkını helal et bize' dedim. 'Bizler de istemedik seni üzmeyi '. Elini öpüp ambulandan indim. Ne mutlu ki Allah , bana da O'na da bu fırsatı vermişti. Kimsenin hakkı kimsede kalmıyordu işte. Hele böyle bir yerde , Kutsal Topraklar'da helalleşebilmenin tadı bir başkaydı.Yaşadığım olay basitti belki ama bana anlattığı şey çok büyüktü. Konvoyumuz hazırıldı artık .Son ambulans ta eklenince yol almaya başladık. Başka hiçbir milletin böyle bir organizasyonu yoktu. Devletimizin milletimize verdiği önem bir kere daha gözler önündeydi. Ve bu gururu ve onuru yaşamak ta herkese nasip olacak bir şey değildi. O günleri düşündükçe amcanın üzgün bakışlarını ve içimizde yaşadığımız burukluğu şu an gibi anımsıyorum. Gözlerimde hüznü ama minnettar gülümseyişi beliriyor, kulaklarımda çınlayan mahçup sesi bana ' Hakkını helal et kızım!' diyor.

Fatma TANRIKULU / KÜTAHYA

ÇOK ŞEY

Ardahan Merkez Sağlık Ocağında Vekil Hemşire olarak görev yapmaktaydım... Güneşli bir ilkbahar günüydü...Pansuman odasından çıktığımda Sağlık Ocağı sorumlusu Semra Hanımla göz göze geldik...Hafif tebessümle sana güzel bir haberim var dedi.Sonra sözlerine bu ay aşı kampanyasının başlayacağını ve görev alan arkadaşlarının isimlerini ekledi.Benim ismimi söylemiş olması içimde büyük bir heyecan yarattı.Çünkü bu benim için bir ilk olacaktı...

Bu haberi aldıktan sonraki heyecanımın diğer sebebi ise sağlık hizmetini halkın ayağına taşıyacak olmamızdı...Yöre itibarıyla halkınız sağlıklı yaşama bilincinden oldukça yoksundu. Hiç abartmıyorum hayatında sağlık ocağı görmemiş insanlar vardı.Tabi bunu görmüş olmakta, şu an yazıyor olmakta gerçekten çok zor geliyor...Durum böyle iken insanlara ulaşabilmek; bir nebze olsun yarar sağlayabilmek her şeyin başı olan sağlık ı, insanların ayağına götürüyor olmak en güzeli idi... Bu amaç doğrultusunda hem; koruyucu sağlık hizmetlerinden olan aşıyı anlatacak; hem de ihtiyacı olan bireylere uygulayacaktır. Ertesi gün, hazırlıklara başladık. Eğitim hemşirelerimiz bu konuda bir seminer düzenlediler... Seminerde daha önce aşı kampanyasında görev almış arkadaşlarım, of layıp puf layıp, yine mi diye söyleniyorlardı. Seminer çıkışında arkadaşlara, neden bu kadar şikayetçi olduklarını sordum...

Gözlerimin gülüyor oluşu ile alay ettiler. Aşı ya gidince görürsün oldu aldığım tek cevap. Üstelesem de başka bir şey söylemediler... Ama, bu cılız çıkışları içimdeki hevese gölge düşürmedi... Sıkıntı yaptıkları şeyin, doğal şartlar olduğunu düşündüm... Malum; Ardahan, Türkiye nin çatısı konumunda olan bir bölgenin en başındaki İl... Yükseklik, engebe, ağır mevsim şartları, ne ararsanız mevcut... Bu durum benim için sorun teşkil

etmiyordu...Çünkü ben, ağır şartlarına rağmen ata dede toprağımı hor görüp, usanç hissetmezdim... Hala daha öyle... Ertesi gün, aşı kampanyası için gerekli olan broşürler, aşılar, köye gideceğimiz arabalar, bir de sopalar hazırlanmıştı... Her şey tamam da bu sopalar ne için diyebilirsiniz. Çünkü onları gördüğümde, ben de aynı şeyi sormuştum. Deneyimli birkaç arkadaş, köyde köpeklerin saldırılarına karşı bunun; küçük bir koruma olduğunu söyledi... Köpeksiz köy olmazdı elbette; ancak bağlı olmaları gerekirdi... Sağ olsun benim için bir kez daha tekrar etti arkadaşlar; her ihtimale karşı diye... Sağlık Memurumuzun daha önce bu konuda acı bir tecrübe yaşamış olması, sopaları sahiplenmek için yarışmamıza bile sebep oldu. Öyle ki, kimse kimsenin sopasını almasın diye, sopalara isim bile yazmıştık...

İlkbaharın gelmesi ile birlikte karlar erimiş, memlekette akarsu rejimi yükselmişti. Hele köyler... Bu yüzden hazırlıklara kıyafet düzeni de eklenmişti. Herkesin ayağında yazlık ayakkabı yerine, büyük lastik kara çizmeler vardı... Beyaz, ütülü önlüğün altında pek de uyumlu durdukları söylenemez... Sorumlu Hemşirenin hangi ekibin hangi köye gitmesi gerektiğini belirten yazıyı okumasının ardından, hep beraber dışarı çıktık... Arabalarımız hazırды. Sağlık Müdür Yardımcımız gelip, bize aşı yapacağımız kişilere karşı uygulamamız gereken ikna yöntemlerinden bahsetti ve başarılar dileyip ayrıldı... Biz de görev yerine gitmek üzere arabamıza bindik ve Ardahan'ın en uzak köylerinden biri olan Dağcı ya doğru hareket ettik...

Cam kenarında oturmuştum. Araba kalabalıktı; çünkü araçta yolumuzun üzerinde olan iki köye gidecek ekip de vardı... Arkadaşları köylerinde bırakarak yolumuza devam ettik. Yaklaşık yarım saat yol aldıktan sonra, aracımız büyük bir yokuşun girişinde durdu. Çünkü aracın önünü kapatan kocaman bir kaya vardı... Zaten gideceğimiz köyün yolu da birkaç yola benzeyen izden ibaretti... Erkek arkadaşlar inip, kayayı, kenara yuvarladılar; sonra devam ettik... Dağcı, ismine yakışır biçimde ayaklarımızın altındaydı... Köyün içine araba ile giremedik. Çünkü köy yolu, arabanın daha fazla girmesine müsait değildi. Ortalık, çal çamur içindeydi. Üstelik, köy içine girebilmek için çaydan (dere) geçmemiz gerekiyordu. Ve işin daha zor tarafı, köprüsü de yoktu. Aralıklı koyulmuş kayaların üzerinden atlayarak geçmemiz gerekiyordu... Sırtımızda aşı çantalarımız ile, çaydan geçebilmek pek de kolay olmadı.-Köy çocuğu olmama rağmen- arkadaşlarla görev dağılımı yapıp, köyü paylaştık. İki ekiptik, dağın arka eteğini biz aşılayacaktık; ön eteğini de diğer arkadaşlarımız. Birbirimize kolaylık

dileyip, ayrıldık... İşimiz bittikten sonra köy meydanında buluşacaktık... Belirlediğimiz ilk evin kapısını çaldık. Kapıyı yaşlı bir amca açtı. Amca bizi şaşkın bir şekilde tepeden tırnağa süzdü ve kaşlarını çatarak evde küçük çocuk olmadığını söyledi. Kapıyı kapatmak üzere idi ki konuşmaya başladım... Çocuk için değil, 15-49 Tetanoz Aşı Kampanyası için gelmiş olduğumuzu belirttim. Diğer arkadaşım da beni destekledi... Amca, hiç de memnun görünmeyen bir ifade ile eşine seslendi. Kadın, yaşını bilmediği gibi; kocası da bilmiyordu. Nüfus cüzdanlarını istedik. Yaşlı amcanın eşi, yaşı itibarı ile hedef kitlemiz arasında değildi. Ama gelini uygun kişi idi. Isteksiz görünüyor olmasına rağmen; ikna edilmesi zor olmadı...

Hızlı adımlarla bir başka eve yöneldik. İçerden sesler geliyor olmasına rağmen kapıyı açan olmadı. ... Diğer bir eve geçtik... Daha evin bahçesinden içeri girmeden, iri bir köpek üzerimize doğru gelip, havlamaya başladı. Ben hemen sopamı kaldırdım, olduğumuz yerde donakaldık. Köyden birkaç kişi köpeği uzaklaştırmaya çalıştı; ama işe yaramadı. Birazdan ev sahibi elinde zincirle dışarı çıkıp, köpeği durdurmaya çalıştı... Biz de can havlı ile hemen kapıdan içeri girdik. Bizi güler yüzlü bir teyze karşıladı. Kadın kendine özgü bir tabir ile köpeğe "Vay Andır Vay!" dedi. Biz de soğuk terler eşliğinde konuya girdik... Evde on altı, on sekiz yaşlarında iki kız vardı. Her ne kadar aşından korksalar da onlara aşığı anlatıp, iğnelerini yaptık...

Diğer eve geçecekken, zaten bulutlu olan hava iyice kararmaya başladı. Bu, Ardahan ın tipik dolu havası idi. Bu yüzden hızlı hareket ettik... Yeni bir evin daha kapısını çaldık. Orada da aşı işimizi tamamladık. Çıkmak üzere idik ki, sıkı bir dolu bastırdı. Bu yüzden evin içinde mahsur kaldık... Ev sahibi de sağ olsun bize, içimizi ısıtacak sıcak bir çay ikram etti. Mini bir sohbetin ardından dışarı çıktık... Küçük dolu parçacıklarının üzerinden geçerek, bahçe bir evin bahçesine girdik... Bahçeye girer girmez, yaşlı bir teyze ile genç bir kız üzerimize doğru yürüyerek defolun diye bağırma başladı. Ben bayağı bir afalladım... Diğer arkadaşlarım ise, bana nazaran daha rahat görünüyordular. Bizi kovmaya çalışan genç kızla iletişim kurmaya çalıştık. Öyle ya, tek amacımız onlara yararlı olabilmek değil miydi? Evden art arda dört kız daha çıktı... Onlar da aynı tepkiyi veriyor; bizi kovmaya çalışan yaşlı kadın ve genç kızı destekliyordular. Hatta üzerimize taş bile attılar. Kafama taş yemekten ise son anda yaptığım ufak bir hareketle kurtulabilmiştim... Sebebini sonradan öğrendiğim bu olay, bir hayli zoruma gitmişti. Bu alınganlık ile yaşlı teyzeye onlar için geldiğimizi söyledim ve yaptıklarının sebebini sordum. Nedendi bu ön yargı?

Ne için? Kızları sakinleştirdik. Teyze ise, bize soğuk bir şekilde, kızlarına aş yapılmasına asla müsaade etmeyeceğini, çünkü bu aşların kısırlaştırıcı özelliğinin olduğunu ve bizi Amerika'nın göndermiş olduğunu bildiğini söyledi... Yani, ağır aksak Türkçe sinden bu anlaşılıyordu. Duyduklarımıza inanamadık... Güler misin; ağlar mısın pozisyonunda, Ardahan Merkez Sağlık Ocağından geldiğimizi, Ardahanlı olduğumu anlatmaya çalıştım; ama dinletemedim...

Yaşlı kadın, ısrar etmemiz ve gitmememiz durumunda bizi Jandarmaya şikayet edeceği ile tehdit etti... Bu olayın ardından yağmur başladı... Biz, yağmur damlları eşliğinde; başka bir eve yöneldik. Benim kafamda ise yaşlı kadının sözleri yankılanıyordu. Söylediklerinin anlamı neydi, hazmedilebilir miydi? Ya halimize ne demeliydi! Sırtımızda çantalar, elimizde sopalar ve şemsiye ile hayli komik görünüyor olmalıydık... Bir başka eve doğru ilerlerken bizi kapının önünde genç bir bayan karşıladı... Gayet güler yüzlüydü. Biraz önceki tartaklanmanın ardından bu güler yüz ve yanaşma acılı bir yemek üzerine Antep fıstıklı bir baklava gibi geldi... Kulağıma kısık bir sesle hamile olduğunu fısıldadı. Hatta küçük bebeğim var bu çocuğu istemiyorum dedi. Bu kısırlaştırıcı iğneden bana da birkaç tane yapar mısınız diye yalvardı... Öncelikle iğnelerin kısırlıkla bir alakası olmadığını anlattım... Ve bayandan telefon numarasını alarak gebelik ve aile planlaması eğitimleri için ulaşım yardımcı olacağımızı söyledikten sonra oradan ayrıldık. Köyün çamurlu yollarında bata çıka tüm evleri dolaşmıştık... İşimizi bitirmiş olmanın verdiği huzur ve kafamızdaki küçük soru işaretleriyle diğer arkadaşlarımızla sözleşmiş olduğumuz üzere köy meydanına geldik... Birazdan, karşı taraftan gelen ve sopalarını sallayarak bizi selamlayan arkadaşlarımızı gördük... Birbirimize anlatacak çok şeyimiz vardı. Ancak önce, yağmura tekrar yakalanmamak için koşar adımlarla arabamıza doğru ilerlememiz gerekiyordu... Çamurlu çizmelerimizle arabaya bindik... Aracımız hareket eder etmez de sıkı bir yağmur başladı... Ucuz atlatmıştık... Arabada iken arkadaşlar kendi aralarında konuşurken ben de okuma yazma oranının çok düşük olduğu bu köye getirdiğim işe yaramadan geri götürüyor olduğum broşürlere bakıyordum...

Yıldız GÜRBULAK / İSTANBUL

DEPREM KARDEŞLİĞİ

Yıl 2003. Aylardan Mayıs. Bingöl ilimiz depremle sarsılmış, özellikle Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'ndaki can kayıpları yüreğimizi yakmıştı. Sağlık Bakanlığı, deprem bölgesindeki sağlık hizmetlerinin aksamaması için çeşitli illerden sağlık personellerini Bingöl'e gönderiyordu.

Gaziantep'ten de deprem bölgesine gitmek üzere bir ekip oluşturulmuştu. Yaklaşık 40 kişiden oluşan ekipte ben de bulunuyordum. Bingöl'e gitmek için Cumartesi sabahı Sağlık Müdürlüğü'nün bahçesinde toplandık. Öğle saatlerine doğru da minibüs ve midibüslerle hareket ettik. Kahramanmaraş'ın Pazarcık, Adıyaman'ın Gölbaşı ilçelerinin ardından Malatya topraklarına girerken, ilk kez ülkemizin doğusuna yolculuk yapmanın heyecanını yaşıyordum. Güneşli bir ilkbahar gününde, kayısı bahçelerini, dereleri, ormanları, ekili tarlaları, köyleri, kısacası doğal güzelliklerimizi seyrederek Malatya'ya vardık. Kısa bir molanın ardından yolculuğumuz Elazığ'a doğru devam ettiğinde güneş yavaş yavaş batıyordu. Günbatımının baraj gölüne yansıyan güzellikleri tıpkı kartpostallarda rastladığımız manzaraları andırıyordu. Bu arada türkülere konu olan Kömürhan Köprüsü'nü de görme imkanı bulduk.

Kömürhan Köprüsü yakınlarında yemek molası verdik. Ve ekiptekilerin büyük bir çoğunluğu bölgenin yöresel yemeği olan 'kavurma'yı tercih etti. Et kavurmasını bugüne kadar defalarca yemiştim ama ilk kez böyle lezzetli bir kavurmayı tadıyordum. Herkes kavurmanın lezzetini çok beğenmişti. Bu nedenle lokantanın garsonlarına, lezzetin sırrını sorduk. Garsonlar, suni yem kullanılmadan, doğal ortamda beslenen küçük baş hayvanın özel bir bölgesinden alınan etin, yine kendi yağı ile kavulması ile bu lezzetin elde edildiğini söyledi. Yemeğin ardından yeniden midibüs ve minibüslerimizle binerek Bingöl'e doğru hareket ettik. Bingöl'e gece saat 24.00 sularında

vardık. Bingöl Devlet Hastanesi'nin bahçesinde konaklayacaktık. Ortada ne çadır, ne kalacak yer vardı. Malum deprem bölgesi. Her şey istediğiniz gibi olmuyor. Ama, biraz karışıklığın ardından o geceyi geçireceğimiz çadırlar ayarlandı. Yorgunduk. Uyku tulumlarının içerisine girdik ve yer minderlerinde uyuduk. Bingöl'e gece geldiğimiz için depremin yaptığı tahribatı görme şansımız olmamıştı. Sabah uyanır uyanmaz ilk iş olarak depremin etkisini görmek için çevreyi dolaşmaya başladık. Binaların çoğu hasarlıydı. Artçı sarsıntılar da devam ettiği için halk tedirgindi. Hemen herkesin hayatının alt-üst olduğu şehirdeki memurların çoğu memleketlerine gitmiş, bir yere gitme şansı olmayan yerli halk kalmıştı. Kentteki işyerleri çoğunlukla kapalıydı. Bu güzel şehrimizde yaşam büyük ölçüde durmuştu. Depremden birkaç yıl önce yapılan Bingöl Devlet Hastanesi'nin binası ayaktaydı. Ancak binada yer yer derin çatlaklar olduğu için binanın büyük çoğunluğu kullanılamıyordu. Sadece hastanenin acil servisi ve birkaç bölümü açıktı. Yataklı tedavi hizmeti verilemiyordu. Ameliyathane de devre dışı kalmıştı. Acil poliklinik hizmeti veriliyor, ağır hastalar ise daha çok Elazığ'daki hastanelere sevk ediliyordu. Acil Servis laboratuvarında ise birkaç tahlilin dışında, test çalışma imkanı bulunmuyordu.

Çevreyi biraz dolaştıktan sonra artık sıra sürekli kalacağımız çadırları kurmaya gelmişti. Bingöl'deki ilk günümüzde çadırlarımızı kurup, yerleşme işleminin ardından Sağlık Bakanlığı ve Sağlık Müdürlüğü yetkilileri ile bir toplantı yaptık. Ekipteki herkesin görev yerlerinin belirlenmesinin ardından, artık deprem bölgesindeki vatandaşlara sağlık hizmeti vermek için hazırдық. Bu arada en büyük sorunumuz, beslenme ile ilgiliydi. Çünkü, hastanenin yemekhanesi çalışmıyordu. Hastane de kent merkezine oldukça uzaktı. Çevrede yemek ihtiyacını karşılayacak lokanta türü hiçbir işyeri yoktu. Sadece bir iki tane küçük bakkal dükkanı bulunuyordu. Yemek konusunda iki seçeneğimiz vardı. Birincisi Kızılay'ın açtığı aşevindeki yemek kuyruklarında sıra beklemek, ikincisi ise kendi imkanlarımızla sorunu çözmekti.

Gaziantep'li olmak, bu konuda avantajlı olmak anlamına geliyordu. Çünkü Gaziantep'li damak zevkine düşkündür. Gaziantep mutfağı da dünyanın en zengin mutfakları arasında yer alır. Gaziantep'te her otomobilin bagajında mutlaka kebab yapacak mangal, kömür ve şiş vardır. Eğer bir gün yolunuz Gaziantep'e düşerse, kentin girişindeki Dülükbaa Ormanlarından yükselen dumana aldanıp sakın orman yangını olduğunu düşünmeyin. Yükselen duman, piknik yapanların mangallarından çıkan dumanıdır. Yemek sorununa köklü bir çözüm bulmak gerekiyordu. He-

men birkaç arkadaş görevlendirildi. Şehir merkezine giden arkadaşlarımız, piknik tüpü, tencere, tabak, bardak, çatal, bıçak gibi temel mutfak malzemeleri ile peynir, zeytin, pirinç, bulgur, mercimek, makarna, patates, et ve soğan gibi gıda maddelerini alarak çadırlara döndü. Artık yemek yapmak için her şeyimiz hazırды. Ekibimizde bulunan bayan arkadaşların katkıları ile artık yemek sorununu çözmüştük. Ertesi gün deprem bölgesine gelmekteki asıl amacımız olan sağlık hizmetlerinin sunumuna başladık. Hastanenin Acil Servisini biz teslim almıştık. Acil hastalara poliklinik hizmeti veriliyor, durumu ağır olanlar da Elazığ gibi çevre illere yönlendiriliyordu. Hastane binasının bir çok yerinde ciddi çatlaklar vardı. Bu nedenle de bina yüzde 90 oranında kullanılmıyordu. Sık sık tekrarlanan artçı sarsıntılar da, deprem korkusunun yeniden yaşanmasına neden oluyordu. Böyle bir ortamda yıkılma tehlikesi olan bir binada sağlık hizmeti veriyorduk. İnanın o ortamı, yani depremin etkilerini gördükten sonra, kimse “Bu bina çökebilir, ben burada çalışmam” gibi bir düşünceye asla kapılmadı. Mevcut şartlar ölçüsünde, oradaki vatandaşlarımıza en iyi sağlık hizmetini vermek için gece gündüz demeden çalışıyorduk. Hem de hayatımızı göz göre göre tehlikeye atarak. Aradan birkaç gün geçmişti. Yaşam şartlarımız son derece kötü idi. Çadırlarda kalıyor, her an yıkılma tehlikesi olan bir binada çalışıyor, adeta toz toprak içerisinde yaşıyorduk. Yemeklerimizi kendimiz yapıyor, bulaşıkları sırayla yıkıyorduk. Sonuç itibariyle, deprem bölgesindeydik. Hepimiz bunun bilincindeydik. Bu arada banyo ihtiyacımız doğmuştu. Hastane binasının üst katlarında banyo vardı ancak, o katlara çıkmak tehlikeliydi. Bu nedenle banyonun olduğu bölümler, kullanıma kapatılmıştı.

İyice yorulmuş, biraz dinlenme ve de çevreyi tanıma ihtiyacı hissetmiştik. Bingöl Sağlık Müdürlüğü’nde görevli arkadaşlara, piknik yapabileceğimiz, dinlenebileceğimiz bir su kenarına gitmek istediğimizi söyleyerek, nereyi önerebileceklerini sorduk. Adını hatırlayamadığım dönemin İl Sağlık Müdürlüğü Personel Şube Müdürü olan arkadaşımız, bize her konuda yardımcı oluyordu. Personel Müdürü arkadaş, bize La Deresi diye bir yeri önerdi. Bazı doktor ve yardımcı sağlık personeli arkadaşları hastanede nöbetçi bırakarak, La Deresi’ne doğru yola çıktık. Ormanların arasında yol alıyorduk. Bingöl, Türkiye’de arıcılığın yoğun olarak yapıldığı illerin başında geliyor. Yolun her iki tarafında arı kovanları bulunuyordu. Yaklaşık 15 kilometre kadar gittikten sonra La Deresi’ne geldik.

Derin bir vadi düşünün... Ortasında debisi son derece yüksek bir su akıyor. Su belli ki kar suyu. Buz gibi. Vadinin iki tarafı orman. Böyle bir

doğal güzellik, başka ülkelerin coğrafyasında var mıdır bilmem ama, tek kelime ile muhteşem bir yer. O adeta buz akan derenin hemen yanı başında da kaplıcalar var. Zamanında oraya turizm amaçlı güzel konaklama tesisleri yapılmış. Ancak terör nedeniyle bölgeye turist getirmek mümkün olmamış. İl Özel İdaresi'ne ait olan dublex villaların olduğu konaklama tesislerini ise, herhangi bir olumsuzluğa karşı askerlerimiz koruyordu. O buz gibi akan derenin kenarındaki bir söğüt ağacının altında konakladık. Bir taraftan yemeklerimiz hazırlanırken, diğer taraftan da iki üç arkadaş çevre gezintisine çıkınca yukarılarda kaplıcanın kaynak sularının küçük bir su birikintisi oluşturduğunu gördük. Günlerdir toz toprak içerisinde yaşıyorduk ve dolayısıyla banyo yapma ihtiyacı duymuştuk. Fırsattan istifade bu şifalı su birikintisinde banyo ihtiyacımızı giderme imkanı bulduk. Yemeklerimizi yedik, güneşli bir günde söğüt ağacının altında oturduk ve bu doğal güzelliklerin tadını çıkarmaya başladık. Derenin öbür yakasında bir bahçe vardı. Bahçenin sahibi köylüler, bizleri çay içmeye davet etti. Davete icabet etmek gerekirdi ama suyun karşı tarafına geçmek cesaret istiyordu. Çünkü su çok soğuk ve derinlik yarım metreyi geçiyordu. Her açıdan tehlikeli idi. Benim gibi, içinde biraz macera tutkusu olan birkaç kişiyle çay içmek için karşıya geçmeye karar verdik. O buz gibi suda, her an sele kapılma ihtimalini göze alarak karşı kıyıya geçtik. Köylülerle sohbet ettik, ikram ettikleri çayı içtik. Artık bu güzel doğayı terk edip, çadırlara dönüş vakti gelmişti. Derenin öbür tarafında bıraktığımız arkadaşlar bizi çağırınca, köylülerle vedalaşıp, oradan ayrıldık. Yine o tehlikeli sulardan karşıya geçmek gerekiyordu. Dr. Fadıl Mustafa'ya, "Fadıl Bey, benden tutunun birlikte karşıya geçelim" diye teklifte bulundum. Ancak, bana göre çok daha uzun boylu ve iri yapılı olan Fadıl Bey, biraz da alaycı bir tavırla "Hadi ya, sen mi beni karşıya geçireceksin" dedi. Bunun üzerine ben ve Dr. Kemal Can, karşılıklı olarak birbirimizin omzundan tutarak suyun öbür tarafına geçtik. Arkamızdan da Dr. Fadıl Bey geliyordu. Fadıl Bey karşıya geçerken, ayağındaki terlik çıktı. Yarım metre mesafede suyun üzerinde duran terliği almak için hamle yapan Fadıl Bey, dengesini büsbütün kaybedince sürüklenmeye başladı. Hemen suya atladık ve Fadıl Bey'i kurtarıp, kıyıya çıkardık. Fadıl Mustafa, 5-6 metre kadar sürüklenmiş, çok ciddi bir tehlike atlattı.

Biraz da espri lazım ya, Fadıl Mustafa henüz sele kapılmanın şokunu atlatamadan cep telefonu çaldı. Arayan Gaziantep'ten bir doktor arkadaş idi. Fadıl Bey, titrekle bir sesle, "Aloo" dedikten sonra, karşıdaki, "Geçmiş olsun Fadıl, seni zor kurtarmışlar. Çok üzüldük ya" diye konuştu. Tabi Fadıl Bey, hiç beklemediği bu telefon konuşması karşısında ne diyeceğini

şasırdı, sadece “sağol” diyerek telefonu kapadı. Çünkü daha fazla konuşacak halde değildi. Şaşkın gözlerle çevresine baktığında kendisi gibi Beyin Cerrahi Uzmanı olan Dr. Teoman Özdemir’in alaycı alaycı güldüğünü görünce, telefon olayını kimin organize ettiğini de anlamış oldu.

Güzel başlayan pikniğimiz Fadıl Beyin sele kapılması nedeniyle biraz buruk bitmişti. Tekrar hastane bahçesine çadırlarımızın yanına geldik. Hastanede kalan arkadaşlardan nöbetleri devraldık. Aynı koşuşturma yeniden başladı. Artık bir haftadan fazla olmuştu Bingöl’e geleli. Ve özellikle küçük çocuğunu, bebeğini Gaziantep’te bırakan bayan arkadaşların sıla özlemleri iyiden iyiye artmıştı. Yavaş yavaş, ‘Ne zaman gideceğiz’ sesleri yükseliyordu. Bingöl’deki görevimizin onuncu gününde, beklenen haber geldi: Yarın Gaziantep’e dönüyoruz. Bu habere gerçekten sevinmiştik.

Bu arada Bingöl halkı, depremin olumsuz etkilerini üzerinden atmaya başlamıştı. Hayat artık yavaş yavaş normale dönüyordu. Kentteki kapanan işyerleri yeniden açılmıştı. Deprem sonrası il dışına, memleketlerine giden doktor ve sağlık personelleri de geri dönmeye başlamışlardı. İlk başlarda hastanede sadece acil serviste sağlık hizmeti veriliyordu. Polikliniklerin de devreye girmesiyle, verilen sağlık hizmetinin alanı genişlemişti. Artık dönüş vaktiydi... Zaman gelmişti. O gece sanki uyumadık. Geç saatlere kadar oturduk. Çiğ köfteler yağruldu, kebablar pişirildi, çaylar içildi. En güzel sohbetleri yaptık, henüz piyasaya çıkmamış esprilerle güldük. Ve ertesi sabah erkenden birkaç kıyafet ve kişisel eşyamızı koyduğumuz küçük bavullarımızı alarak araçlarımızla yeniden yollara düştük. Türkiye’nin en güzel balının yetiştiği yöreler arasında Bingöl de bulunuyor. Bu nedenle memlekete dönerken yolda karakovan balından satın aldık. Elazığ’a geldiğimizde bazı arkadaşlar, tarihi Harput kalesini gezmek istediklerini söyledi. Bu istek herkes tarafından olumlu karşılandı. Bir zamanlar büyük medeniyetlere ev sahipliği yapan Harput Kalesi’ni ve çevresindeki tarihi yerleşim yerlerini gezdik. Kaleden Elazığ’a kuşbakışı bakarak o muhteşem güzelliği uzun süre inceledik. Ardından kent merkezindeki tarihi çarşıya gelerek yöresel gıda ürünlerinden ceviz, peynir, üzüm, bastık, bal-tereyağ gibi ürünlerden satın aldık. Ve yeniden yollara düştük.

Yolumuz uzundu. Elazığ’dan sonra mola vermedik. Önce Malatya, ardından yine Adıyaman, Kahramanmaraş derken, gecenin karanlığında Gaziantep’e varmıştık. Özellikle küçük bebeklerini Gaziantep’te bırakmak zorunda kalan ve buruk bir şekilde deprem bölgesine giden bayan arkadaşların yüzünde artık gülümseme vardı. Gaziantep’e, içimizde zerre ka-

dar burukluk olmadan dönüyorduk. Çünkü belki de hayatımızda bir daha göremeyeceğimiz tarihi ve doğal güzellikleri görmüş, deprem bölgesinde 10 gün boyunca oradaki insanlarımıza hizmet etme imkanı bulmuştuk. Bundan daha güzel bir hizmet, daha güzel mutluluk olabilir miydi? Gece yarısı Gaziantep'e varmıştık. Hepimiz yakınlarımıza ve mesai arkadaşlarımıza anlatacağımız o güzel anıları düşünerek evlerimize koştuk.

Ve, deprem bölgesine giden o ekip arasında bugün de güzel bir şekilde devam eden sağlam bir dostluk, bir arkadaşlık bağı oluştu. Tıpkı okul arkadaşlığı gibi, asker arkadaşlığı gibi.

Hasan YAVNIK / GAZİANTEP

HAYATA BAKIŞ

1989-1990 İzmir Buca Sağlık Meslek Lisesinin Hemşirelik Bölümü Mezunuyum mezunuyum. Büyük bir heyecanla ilk atama yerim olan Kastamonu ili Daday İlçesi Ballıdağ Sanatoryumu' na atandım. Orman alanı içinde kocaman bir hastane. Yalnız PBC' li hastaların tedaviye alındıkları bir sağlık kuruluşu. Gece nöbetlerimin birinde, akciğer kanaması geçiren bir hastaya müdahale yapmak üzere hastanın odasına gittim. Doktor ve yardımcı personel ile beraber hastanın çok kanaması olduğunu gördüm. Boğazına takılan kan pıhtılarını bir türlü dışarı atamayan hastanın sıkıştığını ve siyonez olmaya başladığını fark ettim. Aspiratör cihazı yok ki; hastanın ağzı ve boğazı temizlensin. Hasta etejerinden bir yemek kaşığı aldım, hastanın ağzını açtım ve elimin girebildiği kadar boğazına tıkanan pıhtıları almaya çalıştım. Pıhtılar alındıkça haysa rahatladı, siyonnozu gitti ve nefes almaya başladı.

Yaşı henüz 26 olan ve Şanlıurfa ilinden gelen hastanın adı Ömer Kahveci idi. Yaptığım iş ile o genç fidanın, insanın tekrar hayata dönmesini sağladım. Şu anda yazmaya çalışıyorum ama o gece nöbetinin korkusunu ve heyecanını hiç unutamıyorum.

Yıl 2008 ve ben halen Adıyaman 82. Yıl Devlet Hastanesi' nde hemşire olarak çalışıyorum.

Sevda SAPDÜZEN / ADIYAMAN

